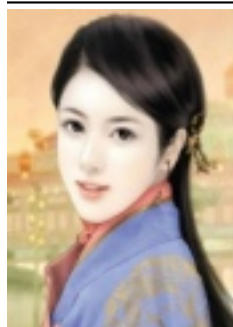

Phượng Hoàng Trù

Contents

Phượng Hoàng Trù	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	53
9. Chương 9	59
10. Chương 10	66
11. Chương 11: End	73

Phượng Hoàng Trù

Giới thiệu

Converter: meoconlunar – tangthuvienEdit: Hạ TuyếtNàng rất giận, thối nam nhân này cũng dám ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-hoang-tru>

1. Chương 1

“Người chính là vị khách mà cậu mang về? Nghe nói người đã mười bảy tuổi, sao nhìn thế nào cũng thấy gầy nhỏ hơn cả ta?”

Đó là Kì Siếp Siếp đang nhìn vào giữa phòng khách, nói với Đỗ Kinh trong lần đầu gặp mặt. Nàng cũng không phải cố ý muốn châm biếm hấn, chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.

Bề ngoài hoàn toàn di truyền từ Bảo chủ phu nhân đẹp người đẹp nét, nàng có được tuyệt thế dung nhan, từ nhỏ ba ngàn yêu thương đều tập trung cho một thân. Bởi vì mọi người đối với nàng từ trước đến nay luôn hữu cầu tất ứng (*), cho nên dưỡng thành cá tính thẳng thắn của nàng, nghĩ gì nói vậy, chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ có lúc vô tình xúc phạm tới người khác hay không. Mà người trong Bảo bởi vì từ nhỏ nhìn nàng lớn lên, biết tính nàng thẳng thắn, chưa bao giờ để bụng những lời nói dễ gây tổn thương của nàng, nhưng Đỗ Kinh mới vào Ngọa Long Bảo lại không biết.

(*) hữu cầu tất ứng: cầu được ước thấy, cầu sao được vậy

Từ mười tuổi đã bị ma ốm quấn thân, hắn chỉ có thể nằm ngửa ở trên giường sống qua ngày, có lúc bệnh tình nặng, muốn được chơi đùa như những đứa trẻ bình thường thì lại bị bạn bè trêu chọc, sao biết vật đổi sao dời, hắn vốn không hợp với bọn họ, ngoài ánh mắt đồng tình, hắn hoàn toàn tìm không thấy một chút cảm giác nào ở trên người bọn họ. Sau đó, hắn chán nản không muốn ra khỏi cửa, mà ghét nhất bị người khác nhìn bằng ánh mắt đồng tình.

Ngoài sống và dưỡng bệnh, hắn đem toàn bộ thời gian sở hữu dành hết cho sách, trừ sách thuốc ra không một loại sách nào hắn không đọc lướt qua. Hỏi hắn vì sao không chạm vào sách thuốc, hắn sẽ trả lời: Suốt bao nhiêu đời học y, ngay cả đại phu đã qua sáu mươi tuổi cũng trị không hết bệnh của ta, đến lúc nước tới chân mới nhảy thì còn có biện pháp nào mà dùng nữa. Cho nên hắn chưa bao giờ chạm vào sách có liên quan đến y học.

Mười tuổi đến mười bảy tuổi, tuy nói trong bảy năm này hắn có đến hai phần ba thời gian ốm đau ở giường, nhưng không nghĩa là hắn không có hy vọng hồi phục, hơn nữa hai năm trước hắn còn gặp sư phụ Dương Thanh Sơn.

Khi Kì Siếp Siếp đột nhiên từ sau cánh cửa lộ ra tuyệt thế dung nhan, hắn trợn mắt há hốc mồm tưởng tiên nữ hạ phàm, thẳng đến khi tiên nữ “bay” đến trước mặt hắn, dùng tiếng nói ngọt ngào trào phúng hắn đã mười bảy tuổi mà thân thể không phát dục bằng một cô gái mười hai, hắn mới như bị người ta hất gáo nước lạnh, đầu bỗng nhiên thanh tỉnh, nàng không phải tiên nữ, mà là ma nữ.

“Này, người không phải kẻ cầm điếu chứ, sao lại không nói chuyện?” Kì Siếp Siếp tò mò nhìn hắn, hỏi.

Đỗ Kinh lại giữ yên lặng bỏ ngoài tai, không hề nhìn chằm chằm dung nhan tiên nữ của nàng.

“Này, người thật sự bị cầm điếu?” Trong chốc lát nàng mở lớn mắt, nhảy một phát đến trước giường hắn, như là thấy món đồ chơi mới, vươn tay chọc chọc hắn.

“Người làm gì?” Hắn đột nhiên ra tiếng nói, nàng sợ tới mức giật nảy mình.

“Người gạt ta!” Trùng lớn mắt, nàng một bên vỗ nhẹ ngực, một bên tức giận lên án.

Đỗ Kinh không nói được lời nào lại bỏ ngoài tai lần nữa, bỏ qua không nghĩ để ý nàng, nhưng Kì Siếp Siếp làm sao cho phép hắn làm như vậy.

“Này, sao người không nói lời nào?” Thấy hắn không để ý tới, nàng lại vươn tay đẩy đẩy hắn, “Này, vậy chắc người là kẻ cầm điếu hả?”

Một lát sau, hắn vẫn như cũ không nhúc nhích, nàng dứt khoát đặt hai tay lên trên, làm nhiều việc cùng lúc: nâng gương mặt đang quay sang một bên của hắn, để hắn chuyển hướng nhìn mình, sau đó mở miệng hỏi: “Này, ta hỏi người, người rốt cuộc có nghe được hay không?”

Không dự đoán được nàng lại là một cô nương to gan như vậy, dám động tay động chân với một nam tử lần đầu gặp mặt, Đỗ Kinh sau một trận kinh ngạc, mới định gạt hai tay nàng, nhưng sao biết bệnh của hắn lâu không khỏi, lại suy nhược đến mức ngay cả sức lực để đẩy nàng ra cũng không có, chỉ có thể miễn cưỡng mặc nàng nhéo mặt mình, biến thành cái hình đầu heo.

“Oa ha ha..... Mặt của người..... trông buồn cười quá đi mất!”

Nhìn mặt hắn bị mình làm cho biến dạng, Kì Siếp Siếp chợt cười ra tiếng, người bên ngoài nghe tiếng cười anh anh thì giống như âm thanh từ trên trời vọng xuống, còn đối với Đỗ Kinh mà nói, so với quỷ gào còn đáng sợ hơn.

Thân mình hấn run lên, không biết là sợ hãi hay là khuất phục, làm cho hấn bỗng có sức lực đẩy nàng ra.

“Đi ra ngoài!” Hấn giận dữ hét.

Kì Siếp Siếp lắc đầu cười không thể ngừng được, đồng thời vẫn còn muốn nhìn xem mặt hấn đỏ lên, nên thật muốn tiếp tục làm mặt hấn biến dạng. Ý niệm trong đầu vừa xuất hiện, cộng thêm bản tính tùy hứng, nàng lại tiến lên, lại vươn bàn tay ma quỷ ra.

Lúc này Đỗ Kinh đã có sự cảnh giác, vừa thấy hai tay nàng tiến lên, liền nhanh chóng chụp được.

Nàng không buông tay, thử lại một lần, kết quả không thay đổi, mà hấn thì không lưu tình chút nào, đánh lên mu bàn tay nàng một cái thật đau.

“Người dám đánh ta, người có biết ta là ai không?” Nàng xoa xoa mu bàn tay, cau mày, vênh váo chống thất lưng bề nghệ nhìn hấn.

Hấn hoàn toàn đứng im trừng mắt nhìn hai tay nàng, để ngừa nàng lại đánh lên.

“Ta là tiểu thư ở đây!” Nàng gần từng chữ một, muốn thấy hấn lộ ra vẻ mặt tôn kính, nhưng sao biết hấn ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái. “Này, người nghe được không? Ta là tiểu thư.” Nàng rống lớn hơn nữa.

Đỗ Kinh vẫn như cũ, không để ý đến nàng.

“Này!” Kì Siếp Siếp rất giận, từ nhỏ đến lớn làm gì có ai dám hờ hững với nàng, lại còn động thủ đánh nàng? Cũng chỉ có thằng nhóc thối tha trước mắt này!

Nói hấn thối, là vì hấn toàn thân cao thấp tràn ngập mùi thảo dược nàng ghét nhất, mỗi lần bị bệnh, cha mẹ sẽ ép nàng uống cái loại thuốc đắng ngắt này, nàng cực ghét loại hương vị ấy.

Ban đầu, lúc nàng đẩy cửa ra, ngửi được hương vị kia đã nghĩ sẽ xoay người đi, nhưng khi thấy hấn nằm trên giường, làn da trắng giống như tuyết trên đỉnh núi lần trước mẹ đưa nàng lên ngắm, nháy mắt liền hấp dẫn nàng, làm cho nàng vô thức đẩy cửa mà vào, đi vào gian phòng tràn đầy hương vị nàng ghét nhất này.

Cậu trai mười bảy tuổi, ở trong ấn tượng của nàng có bộ dáng ra sao?

Cao thẳng? Cường tráng? Ngăm đen? Chân tay vụng về? Khi thấy nàng cũng chỉ ngẩn người, làm chút chuyện ngu xuẩn? Hầu hết đều như vậy, cho nên nàng nghĩ sẽ không có ngoại lệ, không biết rằng hấn lại hoàn toàn khác với dự đoán của nàng, không chỉ có gầy yếu trắng nõn, đối với nàng thì khinh thường quay đầu, thậm chí dám can đảm đánh nàng.

Cúi đầu nhìn thoáng qua mu bàn tay hồng bị hấn đánh, rồi nàng giương mắt lần nữa, lại nhìn thấy trong hai tròng mắt kia có kinh hoàng hơn nữa mang theo cả sự chán ghét.

Chán ghét? Nàng mở lớn hai mắt khó có thể tin, hấn chán ghét nàng?!

Chưa từng có người nào chán ghét nàng!

“Người –” Nàng tức giận mở miệng, muốn chất vấn hấn vì sao chán ghét nàng, lại bỗng nhiên nhớ tới mẹ từng nói qua với nàng, nếu con muốn người khác đối tốt với con, thì mình cũng phải đối tốt với người khác.....

Nàng sững sờ nhận ra, bởi vì nàng vừa mới biến mặt hấn mặt thành đầu heo, còn cười nhạo hấn, cho nên hấn mới có thể chán ghét nàng sao?

Nàng mặt nhẩn nhừ mày, lại nhếch miệng, có chút dăm chiêu nhìn hấn.

Cha từng đáp ứng nàng, chỉ cần nàng khiến ai gặp nàng cũng yêu mến thì cho đến mười tám tuổi, nàng có thể giống như đại ca, một mình đi lưu lạc giang hồ, cho nên nàng tuyệt đối không thể khiến bất kì ai chán ghét nàng, bao gồm hấn, bởi vì tuy hấn chỉ là khách, nhưng ai có thể cam đoan hấn sẽ không mách với cha về sự thất lễ của nàng?

Không được, nàng nhất định không để bất cứ kẻ nào phá hư giấc mộng một mình lưu lạc giang hồ của nàng, cho nên nàng quyết định phải biến chán ghét của hấn thành yêu thích, nhưng rốt cuộc phải làm thế nào?

À, hỏi mẹ đi, mẹ sẽ dạy nàng. Việc này không nên chậm trễ, Kì Siếp Siếp lập tức xoay người rời đi cầu cứu binh.

Thấy nàng rời đi, Đỗ Kinh rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ đến nàng rốt cục biết khó mà lui, nhưng hẳn lại vụn vụn không nghĩ tới, cực khổ hiện tại mới chính thức bắt đầu.

Cửa phòng “ê a” mở ra, kéo theo đó là mùi thuốc đắng ngắt làm người ta buồn nôn, tiếp theo đó tiếng nói ngọt ngào quá mức của ma nữ –

“Uống thuốc đi.”

“Để đó là được, ta sẽ tự uống.”

“Không được! Mẹ ta bảo, thuốc phải uống khi còn nóng mới hiệu quả, nào, ta giúp ngươi.”

Nói xong, liền bưng chén thuốc đến gần miệng hắn, ra sức đút thuốc.

“Ặc –” Khổ không nói nổi, Đỗ Kinh chịu không được mà nôn ra.

“Ôi, oa ha ha.....” Tiếng cười của ma nữ vang lên ở giữa phòng không cách nào kìm lại được, phong thủy lần lượt xoay vòng, rốt cục cũng có một ngày đến phiên nàng bức người khác uống thuốc, thật là rất sáng khoái, oa ha ha.....

Ma âm xuyên thủng não bộ, thân thể run lên, Đỗ Kinh nằm xoay mình bất an ngủ, cho dù đang ngủ, mảy mảy như cũ nhú vào gối đồi núi, chỉ chốc lát sau, ma nữ lại tới nhiều mộng.

“Đứng lên, đứng lên, cữu (*) nói luyện võ cũng giúp thân thể khỏe mạnh, cho nên từ hôm nay trở đi, ta sẽ đến thúc ngươi tập trung bình tấn cơ bản nhất.”

(*) cữu: cậu (em trai của mẹ)

“Ta không cần.”

“Không cho phép không cần!” Nghiêm khắc cự tuyệt lý do vì thời tiết mà đầu hàng.

“Ta không thoải mái.” Hắn xoay người kéo chắn bông, che phủ toàn bộ đầu.

“Ta lập tức kêu Tiểu Xuân giúp ngươi lấy tiên dược.” Nàng dứt khoát kéo cái chắn bông.

“Không cần!”

“Tốt lắm, mau xuống giường đi.”

Trùng mắt nhìn gương mặt tươi cười tuyệt mỹ làm người ta nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn bình tĩnh xuống giường.

“Tốt, đứng vững, bây giờ mở chân ra, tay nắm quyền đặt ở thắt lưng, đầu gối hạ thấp, thấp một chút nữa, một chút nữa.” Vừa lòng đi quanh hắn một vòng, “Tốt, chính là như vậy, duy trì tư thế này, một lúc lâu sau mới có thể nghỉ ngơi.”

Một canh giờ? Này ma nữ!

Rất khổ sở! Chân hắn đau, tay hắn mỏi, thật là khó chịu.....

“Hừ.”

Than nhẹ một tiếng, Đỗ Kinh xoay người nằm xuống, đồng thời theo bản năng duỗi thẳng hai tay hai chân, ngay cả mười ngón tay cũng thẳng nốt, để thoát khỏi ác ma quỷ rầy hắn nhiều năm.

Ma nữ, ma nữ, không cần đến nữa, hắn đã không còn là thiếu niên năm đó suy nhược, tay chới gà không chặt, không chống cự được những ngang ngược của nàng, cùng mấy chiêu tứ lạng bạt thiên cân (*) gạt người, hẳn đã cao lớn lên, võ công hạng nhất, bệnh cũng khỏi hẳn.....

(*) tứ lạng bạt thiên cân (bốn lạng đẩy nghìn cân): ý chỉ lấy nhỏ thắng lớn, lấy ít thắng nhiều...

“Tiểu ma nữ, đã lâu không thấy.”

“Người là ai?” Đứng bên cạnh hồ nước, nàng ngẩng đầu lên hỏi.

Trong lúc ngủ mơ, mày mới chậm rãi dần ra không lâu, nay lại vô thức nhú vào.

“Người đã quên ta là ai?” Bọn họ cùng lẩm mẩm một năm không gặp mặt mà thôi, tuy nói trong một năm này hắc cao lên không ít, thân thể cũng cường tráng, khỏe mạnh hơn, nhưng diện mạo lại không thay đổi, làm sao nàng có thể không nhận ra hắc?

“Người là ai?” Nàng lại hỏi.

“Người thật sự không biết ta là ai?”

Nàng lắc đầu, biểu tình trên mặt không giống giả bộ.

Mày hắc càng nhú càng chặt.“Đỗ Kinh, ta là Đỗ Kinh, người nhớ ra chưa?”

“Đỗ Kinh?” Bộ dáng nàng giống như không nhớ được.

“Người quên ta?” Trong chốc lát, hai mắt hắc toát ra vẻ nguy hiểm, hắc trừng mắt nhìn nàng, trên mặt không tự chủ được lộ ra một loại tức giận khó có thể hình dung.

“Người gạt ta, Đỗ Kinh không cao như vậy.”

Mày nháy mắt thả lỏng, thì ra nàng không quên hắc.

“Ta không thể cao lớn cường tráng sao?” Cầm hơi hơi nâng lên, hắc dùng thanh âm cuồng loạn nói.

“Cao lớn cường tráng? Vấn đề là bộ dáng hai người các người căn bản một chút cũng không giống.”

Hắc không vui hỏi:“Làm sao không giống?”

“Mặt.”

“Mặt?” Không tự chủ được sờ sờ cái hai má, một năm qua trừ bỏ đầy đủ, trưởng thành hơn chút, hắc cũng không gì thay đổi, hắc hoài nghi nhìn chằm chằm nàng nói: “Người nhìn cẩn thận một chút.”

“Ta đã nhìn rất cẩn thận.” Nàng nhàm chán liếc mắt nhìn hắc một cái, sau đó xoay người, tình nguyện lựa chọn đối mặt với hồ nước nhân tạo mười năm như một, cũng không nguyện đối mặt hắc.

Đây là cái thái độ gì? Theo nhận thức của hắc bắt đầu từ khoảnh khắc ấy, mặc kệ hắc coi thường, trốn tránh nàng như thế nào, nàng luôn luôn có biện pháp xuất hiện ở bốn phía quanh hắc, đúng là âm hồn không tan, hơn nữa còn dễ dàng khơi dậy cơn tức của hắc, làm sao có thể mới một năm không thấy, nàng liền hoàn toàn hờ hững với hắc?

Hắc từng hoài nghi ở trong phạm vi thể lực của Ngọa Long Bảo, không biết bản thân có thể chịu được ánh mắt tà ác của ma nữ mà bình tĩnh vượt qua một ngày hay không? Kết quả, cơ hội ngay trước mắt, hắc cũng không dám tin tưởng vận may của chính mình.

Nếu hiện tại nàng không nhận ra hắc, như vậy chứng tỏ nàng tuyệt đối không thể lại lỗi hắc ra làm trò đùa, từ nay về sau hắc có thể không cần lo lắng nàng sẽ từ nơi nào đó nhảy ra bắt nạt hắc, có thể chuyên tâm cùng Kỳ Tế Long nói chuyện trời đất, cùng sư phụ học võ, còn có chống cự bệnh ma ương ngạnh trong cơ thể.

Vì tương lai tốt đẹp cùng triển vọng sau này, hắc nên lập tức xoay người rời đi, nhưng lại không biết bị quỷ ám từ khi nào mà hai chân hoàn toàn không tự chủ được đi đến chỗ nàng, đứng phía sau.

“Này!” Hắc gọi nàng.

Đợi sau một lúc lâu nàng cũng không quay đầu, hắc đành phải đi đến trước mặt nàng.

“Hiệp...” Mới mở miệng, hai chân chưa đứng vững, một đôi tay ma nữ đột nhiên vươn đến người hắc, sau đó dụng lực đẩy, hắc nhất thời mất đi cân bằng ngã về phía sau, tiếp đó cả người đã ở trong ao nước ngập đầu, mà bên tai thì mơ hồ có nghe nói –

“Oa ha ha, một năm không thấy sao người vẫn gốc như vậy, quả thực gốc quá đi, ha ha.....”

Ma nữ! Ma nữ! Đến tột cùng là đời trước hần đã tạo nên nghiệp chướng gì, mà đời này lại gặp nàng?

Lắm lắm, lắm lắm, rất khổ sở, nước chui vào lỗ tai, cái mũi, cái miệng, hần không có biện pháp hô hấp, hần sắp chết chìm, cứu mạng — cứu mạng —

“Cứu mạng!” Theo một tiếng kinh hô hàm chứa giãy giụa và đau khổ, Đỗ Kinh đột nhiên trợn mắt, từ trên giường nhảy dựng lên, toàn thân hần cứng ngắc, trên mặt, giữa trán che kín một lớp mồ hôi kinh hách.

Ma nữ.....

Sao hần vô duyên vô cớ lại mộng thấy Tiểu ma nữ kia? Đây..... Có thể là báo động trước điềm xấu nào đó hay không? Bởi vì hần hoàn toàn chưa để ý đến hi vọng cùng ám chỉ của các ân nhân? Về mặt của hần kinh nghi không thể đoán nổi.

Không, sẽ không, đây chỉ là một cơn ác mộng đơn thuần mà thôi, hần thật sự không cần phải phản ứng quá độ mới đúng, huống chi giữa lúc bọn họ chờ đợi song hỷ lâm môn, ít nhất hần cũng thay bọn họ hoàn thành một cốc hôn sự, thành toàn cho huynh đệ tốt Kì Tế Long và tiểu muội bảo bối của hần, không phải sao?

Không, sẽ không.

Nhẹ lay động phía dưới, hần nâng tay lau đi mồ hôi trên trán, đồng thời nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm phu canh gõ mõ cầm canh.

Mới ba giờ sáng? Cách hừng đông còn có một đoạn thời gian, ngủ thêm một lát vậy! Hần nằm xuống giường, nhắm mắt lại, gồi lên hai tay, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh thích hợp nhất đi vào giấc ngủ, đương nhiên, đó là nói nếu trên nóc nhà không truyền đến tiếng bước chân cẩn thận kia.

Hai mắt hé ra, trong bóng đêm có một ánh mắt, theo tiếng bước chân di chuyển trên nóc nhà gây ra tiếng động, mãi đến khi người nọ lướt qua nóc phòng hần ngủ, nghiêng về hướng nam nhanh chóng đi tới, hần mới nhảy dựng lên, nhẹ tay đẩy cửa phòng đi ra ngoài, cũng nhẹ nhàng đóng cửa.

Trong chớp mắt, thân hình hần thoáng một cái, bay lên nóc nhà, đuổi theo hướng thích khách áo đen vừa đi qua.

Sắc trời đen kịt, sao ở trên trời lóe sáng, bốn phía một mảnh yên tĩnh không tiếng động.

Quán trọ, người đến người đi, tiếng người ồn ào, mỗi người đều đang luận bàn về vụ án tối hôm qua: nhà giàu nhất trong thành bị giết.

“Này, người nghe nói không?”

“Chuyện Tiền gia đại lão gia bị giết có đúng hay không?”

“Hiện tại trong thành mọi người đều truyền, cũng không biết là thật hay giả?” Một đám người ngồi vây quanh uống trà nói chuyện phiếm.

“Không giả được, người không thấy sáng sớm hôm nay, có bao nhiêu sai gia ra vào cửa lớn của Tiền gia sao? Nghe nói là một đao chí mạng, hung thủ này thật sự lòng dạ độc ác.”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tiền đại tài vi phú bất nhân (*), không chỉ nổi danh đối với hạ nhân trong phủ không tốt, còn từng nhiều lần ỷ vào tiền tài quyền thế, cưỡng ép cô nường trẻ tuổi nhà người ta để thỏa mãn thú tính, xứng đáng bị giết.”

(*) vi phú bất nhân: làm giàu thì không nhân đức.

Đỗ Kinh ngồi ở bên cửa sổ nghe bọn họ đối thoại, nhin không được khẽ nhíu mày, đồng thời liếc mắt thấy nam tử sắc mặt lạnh lùng ngồi trước mặt hần.

Xem ra nam tử ấy không có lừa hần, người nọ đúng là chết chưa hết tội.

“Này, những lời nói của người đừng để sai gia nghe được, bằng không bị hiểu lầm là hung thủ thì tha hồ thâm.” Bàn người bên kia tiếp tục đàm luận.

“Cứ là sai gia thì có thể bắt người tùy tiện sao? Muốn bắt người cũng cần có chứng cứ, huống hồ, nghe gia nô ở Tiền gia nói có người nhìn thấy hung thủ.”

“Cái gì, có người nhìn thấy hung thủ?”

Nghe thấy thế, Đỗ Kinh lại lần nữa liếc mắt nhìn nam tử đối diện một cái, chỉ thấy mặt y hoàn toàn không đổi sắc, tựa hồ sớm để sống chết qua một bên. Mà đó cũng là chuyện mà Đỗ Kinh nghĩ mãi không ra, bình thường giết người bị bắt gặp, nếu không chạy trốn chết thì chính là giết người diệt khẩu, còn người này lại làm như không thấy, sau đó rời khỏi hiện trường án mạng, tìm một chỗ vách núi đá đen, chuẩn bị tự vẫn.

Chưa bao giờ có kẻ nào quái lạ hơn nam tử kia, cho nên hần nhẹn không được ra tay cứu giúp, mà gã đó lại cứ không nói lời nào, giống như cái xác không hồn đi theo hần.

“Như vậy hung thủ là ai? Bộ dạng ra sao?” Bàn người bên kia không ngừng đối thoại.

“Nghe nói là gầy teo, không cao, tuổi trẻ, làn da trắng, trông khá tử tế ưa nhìn ý.”

“Này, người làm sao có thể biết rõ như vậy?”

“Chắc người vẫn nhớ, họa sĩ giúp nha môn vẽ người ở cách vách nhà ta chứ? Trên thực tế, sáng sớm hôm nay, a Bá cũng đã đến nha môn giao nộp bức họa vẽ hung thủ, ta nghĩ không lâu sau, phố lớn ngõ nhỏ sẽ dán lệnh truy nã.”

Bức họa? Đỗ Kinh sững sốt một chút, đã thấy bên môi nam tử đối diện hần hiện lên nét cười?!

Trời ạ, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng, có người biết mình sắp trở thành tội phạm bị quan địa phương truy nã mà còn cười được?

“Người còn cười được?” Nhẹn không được, Đỗ Kinh hướng nam tử thốt lên nói.

Lần đầu tiên đối phương phản ứng với lời nói của Đỗ Kinh, quay đầu nhìn thẳng vào hai mắt hần.

Mà đây cũng là lần đầu tiên Đỗ Kinh phát hiện kẻ đối diện hần có đôi mắt sáng tựa làn nước mùa thu, nữ nhân so với hần còn thua kém vài phần.

“Vì sao cười không nổi?” Không giống với tiếng nói khàn khàn tối hôm qua khi y nói với hần người kia chết vẫn chưa hết tội, hiện tại thanh âm của y không cao không thấp, chột nghe có chút khó phân biệt.

“Người hần là biết, chỉ cần trên bản bố cáo dán bức họa vẽ người, thì ngày đầu người rơi xuống đất cũng không xa đâu.” Đỗ Kinh nhíu mày nói, sao biết sau khi nghe xong nam tử lại còn mỉm cười.

“Ta biết.”

Mày nhíu nhanh vào, Đỗ Kinh có chút đăm chiêu nhìn y. “Vì sao ta có một loại cảm giác, người giống như căn bản là thấy chết không sợ?”

Nam tử không nói gì, nhưng một lát sau, lại nhẹ nhàng mở miệng nói: “Bản bố cáo chậm nhất là buổi chiều sẽ dán thêm bức họa lên, nếu người không muốn bị người khác coi là đồng lõa của ta, xin khuyên người tốt nhất cách ta xa chút.”

“Người lo lắng an nguy của ta?” Đỗ Kinh hỏi có chút ngoài ý muốn, “Thật sự là kỳ quái, theo lý thuyết một hung thủ giết người không chớp mắt, hần là không có lương tâm lo lắng cho an nguy của người khác, tại sao người không giống vậy?”

“Ta không muốn liên lụy người vô tội.” Mặt y không chút thay đổi nói.

“Người vô tội? Đúng rồi, chính là ta.” Đỗ Kinh mỉm cười, đôi mắt thì gắt gao xem xét y, “ Chẳng qua ta rất ngạc nhiên, người đánh giá ta – kẻ bắt người theo, còn chế trụ võ công của người để đề phòng người tự sát là người vô tội, như vậy kẻ bị moi tim kia rốt cuộc là phạm phải tội lớn cỡ nào, mới khiến người hận hần đến mức muốn lấy mạng hần đền bù?”

Mặt đối phương vốn không chút thay đổi trong nháy mắt liền lạnh xuống.

Y không hề mở miệng nói chuyện, Đỗ Kinh ngược lại càng lúc càng tò mò.

Nhìn hắn không lớn tuổi lắm, chắc không đến hai mươi tuổi, bộ dáng lại có vẻ thư sinh nho nhã, sao lại kết thù kết oán với kẻ bị hại gần năm, sáu mươi tuổi? Hơn nữa mặc dù hắn biết võ, nhưng công phu cũng chẳng ra sao, lại vẫn dám một mình lẻ vào nhà để giết người, điều này rõ ràng chẳng khác gì tự sát, ai chẳng biết người hơi có tiền tài quyền thế một chút bình thường đều sẽ thuê hộ vệ, bảo tiêu linh tinh, mà hắn lại không sợ hãi tí nào, rốt cuộc là vì gan hắn lớn, hay là hắn sớm không nghĩ đến sống chết?

Càng nghĩ càng cảm thấy trên người hắn tràn ngập điểm đáng ngờ, nhất là thấy chết không sợ, điểm này lại làm cho Đỗ Kinh có trăm mối suy tư không thể giải bày.

Đỗ Kinh biết ở trên giang hồ có tổ chức chuyên môn huấn luyện tử sĩ, sát thủ linh tinh, bọn họ tuân theo nguyên tắc “Vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn”, nếu vô ý rơi vào trong tay kẻ địch đương nhiên phải lấy cái chết để giải thoát, nhưng mà với chút công phu mèo quào của nam tử kia, tuyệt đối không có khả năng có liên quan đến tổ chức này, vậy thì vì sao hắn lại rơi vào tay kẻ thù, còn một lòng muốn chết?

Có chút dăm chiêu nhìn nam tử kia, Đỗ Kinh càng nghĩ càng mê muội, kỳ thật hắn căn bản không cần lo lắng nhiều lắm, cái gọi là giết người đền mạng, nếu hắn tận mắt thấy nam tử giết người, như vậy chỉ cần đem giao cho quan phủ, rồi vỗ vỗ mông chạy lấy người. Nhưng đây mới là điểm quái lạ, tuy rằng hắn tận mắt thấy y giết người, lại hoàn toàn không nghĩ tới sẽ giao cho quan phủ, ngược lại còn muốn giúp nam tử kia.

Giúp y? Rốt cục là hắn muốn giúp y cái gì cơ chứ?

Chẳng lẽ giúp y chạy trốn chết, giúp một hung thủ giết người trốn tránh quan phủ lòng bất?

Nhếch môi tự giễu, Đỗ Kinh liếc mắt nhìn y, lần này ánh mắt hắn tựa như toàn bộ bị bắt đứng yên tại một chỗ, hắn khó có thể tin chậm rãi trợn to hai mắt, tiếp theo thì thảo nguyên rửa ra tiếng.

“Đáng chết, đáng chết!”

Y — trên thực tế nên là nàng, có chút hoài nghi liếc mắt Đỗ Kinh nhìn một cái, hắn có bị làm sao không vậy, đang yên không có việc gì đột nhiên mở miệng nguyên rửa.

Dường như phát hiện bản thân đang không kiềm chế nổi, Đỗ Kinh vội ngậm miệng lại, hắn có chút dăm chiêu nhìn nàng, nhớ lại lời đồn đại từ nghe được từ bốn phía lúc trước.

“Ta một mực suy nghĩ, rốt cục ngươi và người nọ có thâm cừu đại hận gì.” Hắn chậm rãi mở miệng nói rõ ràng: “Theo như lời bọn họ, người nọ ngoại trừ vi phạm bất nhân và đối xử không tốt với hạ nhân, thì tội ác lớn nhất chỉ có háo sắc, chẳng lẽ ngươi.....” Hắn nhất thời sửa miệng “Ngươi có người nhà bị bắt.....”

“Im miệng!” Nhìn thần sắc nàng bị kích động, Đỗ Kinh biết mình đã đoán đúng. Danh tiết đối với một cô nương gia đúng là còn quan trọng hơn cả tính mạng, khó trách nàng có dũng khí dùng dao nhỏ ám sát Tiền đại tài, càng khó trách sau khi báo thù xong, nàng thấy chết cũng không sợ. Nhưng thực sự cần coi thường sinh mệnh đến vậy sao?

Muốn chết thực dễ dàng, muốn sống cũng rất khó khăn, người bình thường đại khái sẽ không hiểu ý tứ những lời này, chỉ có hắn, kẻ đã khiến nhiều người mất bao nhiêu tâm sức, vất vả lắm mới giúp hắn trở nên khỏe mạnh, hiểu rõ sự đáng quý của sinh mệnh.

Sinh mệnh không phải tự nhiên mà đến, nó cần dựa vào cố gắng và quý trọng mới có thể kéo dài.

Nhìn khuôn mặt nàng còn trẻ trẻ lại không chút khí sắc, hắn bỗng nhiên có cổ xúc động muốn lôi tên Tiền đại tài đã chết kia ra băm thây, thật sự là chết tiệt! Sao đến bây giờ hắn mới chú ý tới?

“Đi thôi.” Hít sâu một hơi, hắn đột nhiên đứng dậy, rút từ bên hông một chút ngân lượng, nói với nàng.

Giống như mỗi một lần trước hắn gọi, nàng không hề dị nghị liền đứng dậy đi theo.

“Ngươi không hỏi ta muốn đưa ngươi đến chỗ nào?” Hắn nhìn nàng hỏi.

Nàng không nói gì.

“Không sợ ta giao ngươi cho quan phủ?”

Thấy bộ dáng nàng vẫn như cũ, hoàn toàn đứng im không hề động đậy, Đỗ Kinh thở dài ở trong lòng, bên môi lại bất ngờ gợn lên chút cười.

“Nhìn dáng vẻ của người tựa hồ đã quyết, nhất định phải mặc cho số phận, tùy ta xử trí.” Hấn không có ý tốt nhìn nàng từ đầu đến chân, sau đó mới nói: “Đi thôi, chúng ta đến tiệm vải đi, nhìn bộ dạng người da thịt mịn màng, mặc nữ trang vào, hẳn là không tệ.”

Không dự đoán được kế tiếp hẳn sẽ phun ra những lời nói như vậy, nàng mở to hai mắt, khó có thể tin mà trừng hẳn, bước chân cũng chần chờ rồi ngừng lại.

Hấn bỗng nhiên nhe răng cười với nàng, “Sao nào, ngay cả chết còn không sợ, còn sợ phần nữ trang không nổi? Huống hồ người đã quyết định muốn tùy ta xử trí?”

Nàng hoài nghi trừng hẳn. “Không muốn?”

“Người muốn làm cái gì?” Nhịn không được, nàng lên tiếng hỏi.

“Ta lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa thấy qua bộ dáng nam phần nữ trang ra sao, người đã quyết định muốn chết, vậy trước khi chết, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta một chút, chắc là không có vấn đề gì chứ?” Nhịn cười, hẳn nghiêm trang nói.

Mà nàng lại chỉ thấy hẳn điên rồi, căm giận trừng hẳn một cái, sau đó quyết định không quan tâm hẳn.

Phần nữ trang? Kiếp sau đi — nếu kiếp sau nàng vẫn sinh ra làm thân nữ nhi như cũ, mà ‘Hấn’ cũng thân là nam nhi.

2. Chương 2

Tiếng vó ngựa đập trên đường đá khác hẳn với tiếng đập trên đường nhiều bùn đất, điều này làm cho Cố Hồng Yến ngồi ở bên trong xe ngựa hiểu được bọn họ vừa mới tiến vào thành, nhưng nàng lại không rõ đây là lần thứ mấy bọn họ vào thành.

Từ ngày bị hẳn bắt buộc đổi trở về mặc nữ trang, thế nàng mới biết, thì ra ngay từ đầu chuyện nàng phần nam trang đã sớm bị hẳn nhận ra, nàng không biết từ khi nào mà hẳn nhìn được nàng là một người con gái, bởi vì sau khi chuyện kia xảy ra, suốt năm năm ròng rã nàng vẫn dùng bộ dáng của nam nhân để sinh hoạt, những người xung quanh chưa từng hoài nghi nàng, duy nhất chỉ có hẳn ở cùng nàng trong thời gian nửa ngày đã phát hiện ra bản chất của nàng, lại dùng phương thức này bức nàng đi vào khuôn khổ.

Rốt cục hẳn là ai? Trong trí nhớ của nàng, ngoại trừ “Hấn”, không ai biết nàng có một nhược điểm buồn cười như vậy, mà “Hấn” lại sớm không ở trên đời này.

Nhớ tới “Hấn”, trong người nàng không tự chủ được bỗng trở nên ủ dột, khuôn mặt từ trước đến nay luôn cao ngạo lạnh lùng, nháy mắt trở nên vô cùng yếu ớt cùng đau thương.

“Hô” một tiếng, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, tiếp theo mảnh vải che xe ngựa liền bị kéo ra, Đỗ Kinh kia hé ra khuôn mặt tươi cười không đứng đắn, nháy mắt ra hiệu với nàng.

“Đến quán trọ rồi, mời nương tử xuống xe.”

Yếu ớt cùng đau thương trên mặt Cố Hồng Yến chợt lóe rồi biến mất, nhưng không thoát khỏi cặp mắt lợi hại của Đỗ Kinh, hẳn không rõ những năm gần đây nàng đã xảy ra chuyện gì mà khiến một cô nương ngày thơ biến thành bộ dáng này.

Cố Hồng Yến, hẳn còn nhớ rõ tên của nàng, không phải bởi vì tên này rất đặc biệt, mà là do trùng hợp ở trên vành tai nàng có cái bớt màu đỏ thắm, tựa như chim yến nhỏ bé vui vẻ bay vút lên trời cao, mà ở góc độ khác thì nhìn như đeo khuyên tai Hồng Yến đỏ au khiến hẳn muốn quên cũng không quên được. Từ năm mười tuổi, lúc sinh quái bệnh, phụ thân không chỉ một lần dẫn hẳn đến danh y khắp mọi nơi để chữa trị, và ông của nàng lại là một trong số đó.

Hấn còn nhớ rõ ngày đó nàng chỉ khoảng sáu, bảy tuổi, vô cùng hoạt bát đáng yêu. Bởi vì từ nhỏ phụ mẫu đều đã mất, nàng đi theo ông, hai người ở tại Trĩ cốc núi non trùng điệp, ngoài những người tới cửa xin

chữa bệnh, thì nàng rất ít gặp trẻ con xấp xỉ tuổi nàng, cho nên mấy ngày hần tới cửa chạy chữa, dường như cả ngày nàng đều dính lấy hần.

Đỗ ca ca, nàng luôn luôn gọi hần như vậy, vừa gọi bên miệng vừa tươi cười ngọt ngào, nhưng chẳng bao lâu sau, nụ cười ngọt ngào trên mặt nàng không còn nữa, thay vào đó chính là gương mặt lạnh băng không biểu cảm?

Kỳ thật đã nhiều ngày ở chung, hần vẫn thử muốn phá bỏ phòng ngự trong lòng nàng, nhưng vô ích, hoàn toàn bị nàng cự tuyệt, lạnh lùng cho ở ngoài.

Thời gian vốn rất nhiều, đúng vậy hần có thể chậm rãi cùng nàng dây dưa, một bên vì muốn tìm bạn cùng đi đường, một bên muốn cởi bỏ nút thắt trong lòng nàng, nhưng ngay lúc vừa mới xốc màn che, nhìn thấy biểu tình trên mặt nàng trong nháy mắt, hần cải biến chủ ý.

“Đến rồi, xuống xe đi.” Thu hồi biểu tình không dừng hẳn trên mặt, Đỗ Kinh dịu dàng nói với nàng.

Trên mặt lạnh lùng của Cố Hồng Yến lặng lẽ điểm thêm chút hoài nghi cùng phòng bị.

“Muội không cần phải sợ ta, ta chỉ muốn giúp muội, sẽ không hại muội đâu, Hồng Yến.” Than nhẹ một hơi, hần chậm rãi phun ra phương danh của nàng, lần đầu tiên đi thẳng vào vấn đề đem con bài chưa lật của mình cho nàng xem.

Nghe được khuê danh nhiều năm chưa từng có ai gọi lại từ trong miệng hần nói ra, Cố Hồng Yến ngạc nhiên mở to hai mắt.

“Người là ai?” Nàng không khỏi kích động mà hỏi.

Ngoại trừ “Hần”, trên đời còn có ai có thể gọi được tên của nàng?

Nhưng hần làm sao có thể là “Hần”, bởi vì “Hần” từ năm năm trước đã chết, cho dù không chết, bề ngoài cùng cá tính của hần, hần cũng không có thể là “Hần”, vậy làm sao hần biết tên của nàng?

“Rốt cuộc người là ai?”

“Muội có còn nhớ mười hai năm trước, một nam nhân dẫn theo một thằng nhóc đến Trĩ cốc cầu danh y?”

Cố Hồng Yến từ từ mở to hai mắt, mười hai năm trước, tiểu nam hài..... Hần, hần là

“Người họ gì?” Tiếng nàng khẽ run run, mở miệng hỏi.

Ở trong trí nhớ thơ ấu, ngoại trừ “Hần”, còn có một thân ảnh từng làm bạn của nàng, tuy nói bóng hình kia ở trong trí nhớ đã sớm mờ hồ không rõ, nhưng khoảng thời gian hạnh phúc này khi nhớ lại lại nhập sâu vào đáy lòng nàng, mà nàng còn nhớ rõ mình luôn gọi hần –

“Đỗ.”

Hần mới mở miệng đáp, liền nghe được nàng thì thào thốt ra, “Đỗ ca ca?”

Trong nháy mắt, Đỗ Kinh dịu dàng mỉm cười với nàng mà chỉ có những người từng quen biết lâu ngày mới có, nhìn hai mắt nàng dần dần nổi lên ánh nước, hần nhẹ giọng nói: “Đã lâu không gặp, Hồng Yến.”

Trước cửa quán trọ không phải là chỗ tốt để ôn lại chuyện cũ, Đỗ Kinh cầm lấy tay nải của hai người, để tiểu nhị thay bọn họ dắt xe ngựa đến hậu viện, và hỗ trợ đưa ngựa ra phía sau, Cố Hồng Yến tâm tình có chút bất an, bước song song cùng Đỗ Kinh bước vào trong khách sạn.

Vừa thấy khách tới cửa, chương quầy lập tức khéo léo chạy tới đón tiếp.

“Hoan nghênh hoan nghênh, hai vị khách quan không biết là muốn nghỉ tạm hay là ở trọ?”

“Ở trọ.” Đỗ Kinh một bên đáp, một bên như là lơ đãng nhìn những người đang ngồi, thật cẩn thận xem xét xem có người nào nổi lên lòng nghi ngờ với thiên hạ đang đứng bên cạnh hay không, dù sao ở trong thành thì cũng dễ dàng thấy được bức họa nam trang của nàng.

“Không biết khách quan là muốn một phòng thượng hạng, hay là hai phòng?”

“Hai –” phòng, lời đã đến đầu lưỡi, Đỗ Kinh lại đột nhiên nuốt vào bụng, vội vàng sửa lại cái cách nói. “Một phòng.” Hắn nhanh chóng quay đầu nhìn phía sau.

Trời ơi! Sao nàng có thể xuất hiện ở trong này?

“Một phòng thượng hạng.” Chương quỳ lập tức phân phó cho tiểu nhị, lại chuyển hướng bọn họ, ý bảo đi theo tiểu nhị dẫn đường, “Khách quan, mời đi bên này.”

Hơi hơi nghiêng thân mình, đưa lưng về phía gương mặt hắn không muốn nhìn thấy, Đỗ Kinh nhẹ giúp đỡ Cổ Hồng Yến đi theo tiểu nhị đến phòng khách lầu hai.

“Đứng lại!” Một tiếng nói nũng nịu đột nhiên vang lên.

Cả người Đỗ Kinh cứng đờ, nhưng hắn cố tình ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục đi lên lầu hai. Cầu trời phù hộ để nàng không thấy hắn!

“Đỗ Kinh!”

Vừa nghe một thanh âm nũng nịu chỉ đích danh tên họ, hắn biết ông trời đã quên phù hộ hắn. Khóe mắt vừa liếc thấy tay áo động nhẹ, một thân ảnh mảnh khảnh đã bay tới cầu thang, chặn đường hắn.

“Vì sao làm bộ không nhìn thấy ta?” Kì Siếp Siếp giận vô cùng, đứng ở trước mặt hắn, trừng mắt nói.

Nếu nàng đứng ngay trước mặt hắn, hắn muốn tránh cũng tránh không nổi, chỉ có thể hy vọng rút ngắn thời gian hai người gặp nhau. Hắn cau mày nói: “Sao người lại ở trong này?”

“Người có thể ở trong này, vì sao ta không được?”

Nhìn bộ dáng điệu ngoa của nàng, chỉ biết nàng sẽ không dễ dàng buông tha hắn, một khi đã như vậy, hắn cũng không khách khí với nàng.

“Tránh ra.” Sắc mặt hắn trầm xuống.

“Dựa vào cái gì, chẳng lẽ quán trọ này là nhà người mở?” Kì Siếp Siếp nâng cằm, cứng rắn muốn đối nghịch cùng hắn, cản đường không cho bọn họ qua.

“Vấn câu hỏi đó, người trả lời đi.” Hắn nhún mày nói, nhưng chỉ thấy nàng bỗng nhiên cười điệu ngoa.

“Thật đáng tiếc, quán trọ này chính là của nhà ta mở, như thế nào?”

Đỗ Kinh rướn mày nhìn tiểu nhị, chỉ thấy tiểu nhị vẻ mặt khó xử gật gật đầu.

Khéo như vậy à!

“Thế nào, xem bây giờ người còn gì để nói?” Nàng làm bộ làm tịch nâng cằm.

“Tiểu nhị, phiền người tiếp tục dẫn đường.” Đỗ Kinh không để ý đến nàng, nói với tiểu nhị.

“Không cho phép.” Nàng lập tức nói.

“Tiểu nhị?” Đỗ Kinh nhìn gã.

“Người dám nghe hắn mà không nghe ta?” Kì Siếp Siếp cũng nhìn gã.

Tiểu nhị đáng thương vẻ mặt khó xử đứng ở giữa hai người, một bên là thiên kim tiểu thư của ông chủ, một bên là lời dặn dò của ông chủ phải luôn luôn chiêu đãi khách hàng thật tốt – theo địa vị của khách mà làm luôn luôn là giáo điều buôn bán của mấy người như gã, hai bên đều không thể đắc tội, gã nên làm như thế nào cho phải đây?

Tiểu nhị chỉ có thể giả bộ bất lực đáng thương, cầu mong ngay lúc đó có người có lương tâm không bị chó ăn, không giết một kẻ tội vô tội như hắn.

Hít sâu một hơi, Đỗ Kinh không muốn làm tiểu nhị khó xử, đành phải đem ánh mắt chuyển hướng Kì Siếp Siếp cố ý đập phá, kiềm chế nói: “Tiểu ma nữ, hôm nay ta không rảnh cãi nhau với người.”

“Không rảnh? Người có việc gì?” Mắt nàng nhún lại, bỗng nhiên nhìn sang Cổ Hồng Yến bên cạnh hắn; Ghen tuông nổi lên, nàng trừng mắt, “Nàng ta là ai?”

“Không liên quan đến người.”

“Người.....” Nàng đột nhiên kìm nén tức giận, bày ra một bộ dáng thật tốt: không sao, ta không tin ta đâu không lại biểu tình của người. “Ta vừa mới nghe được hình như người nói với chương quỳ, chỉ cần một phòng thượng hạng, ta không có nghe nhầm chứ?” Nàng nhanh nhìn hần.

Đỗ Kinh hai tay khoanh trước ngực nhìn nàng, quyết định lấy biện pháp chột lóe qua đầu hần lúc trước, cùng nàng tốc chiến tốc thắng, miễn cho cả đời gặp ác mộng liên tục.

“Đúng vậy.” Hần đáp.

“Cô nam quả nữ chung sống trong một phòng, người không biết xấu hổ không sao, người ta là cô nương còn muốn gặp người ngoài đó.” Kì Siếp Siếp bĩu môi nói.

“Vợ chồng sống chung một phòng, hần là sẽ không có gì ám muội chứ?” Hần cố ý nói nhẹ nhàng băng quơ.

Một trận đau đầu choáng váng hoa mắt đột nhiên ập tới, khiến Kì Siếp Siếp không thể không nắm lấy tay vịn cầu thang để chống đỡ chính mình. Hần nói cái gì? Vợ chồng? Nàng không tin!

“Người gạt ta!” Nàng kêu lên.

“Vì sao ta phải gạt người?” Hần câu môi cười yếu ớt.

“Bởi vì người –” Nàng bỗng nhiên câm miệng, không cam lòng nói ra bởi vì hần không muốn cưới nàng, cho nên mới lừa nàng rằng hần đã cưới vợ.

“Ta như thế nào?”

“Người đáng chết! Vì nhiệm vụ của mình mà hủy đi danh dự của cô nương nhà người ta, người là cái đồ không biết xấu hổ, tên xấu xa!”

Trong chốc lát, hai mắt Đỗ Kinh nén giận, cảm cắn chặt.

“Không nên ép ta động thủ.” Hần lạnh giọng cảnh cáo nàng, đáng tiếc Kì Siếp Siếp chính là kẻ ăn mềm không ăn cứng.

“Ta nói sai sao?” Nàng nâng cằm khiêu khích trừng mắt nói.

Không nghĩ sẽ tiếp tục để ý nàng, Đỗ Kinh bỗng nhiên xoay người lôi kéo Cố Hồng Yến nói: “Hồng Yến, chúng ta đi, đổi quán trọ khác để không bị quấy rầy.”

Kì Siếp Siếp ngẩn ngơ, lập tức khiển trách: “Đứng lại!”

Đỗ Kinh mất diễm tại ngơ.

“Ta nói đứng lại!” Nàng hết sức giận dữ, lắc mình một cái, lại lần nữa cản đường họ.

“Tiểu ma nữ, người đừng bức ta động thủ.” Hần đột nhiên dừng lại, mày cũng nhíu vào.

Hừ lạnh một tiếng, Kì Siếp Siếp không phân bua nữa, đột nhiên hướng Cố Hồng Yến ra tay. Nàng mặc kệ quan hệ giữa hai người bọn họ là cái gì, chỉ cần không phải vợ chồng cưới hỏi đảng hoàng, nàng liền tuyệt không cho phép hai người bọn họ sống chung một phòng, để phòng ngừa đến lúc đó hần có thể lấy lý do vì phụ trách một cô nương nào đó mà cự tuyệt nàng!

“Tiểu ma nữ!”

Đỗ Kinh hét một tiếng giận dữ, thân thủ lập tức hóa giải chiêu tấn công vào Cố Hồng Yến của nàng, nhưng nàng sao dễ dàng bỏ qua như thế được? Tâm của khẩu tay vừa chuyển, nàng lại dùng một chiêu thức sắc bén khác hướng tình địch.

Chặn một chiêu tấn công, Kì Siếp Siếp không ngừng công kích chọc giận Đỗ Kinh, hần giận không còn tiếp tục phòng ngự những chiêu thức của nàng, mà bắt đầu có động tác phản kích, hơn nữa một chiêu lại một chiêu ngày càng mạnh.

Tiểu ma nữ này nếu không giáo huấn một chút, nàng vĩnh viễn không biết trời cao bao nhiêu, đất rộng bao nhiêu!

Một khắc trước còn thành thạo cùng hấn đánh nhau đến long trời lở đất, không nghĩ tới ngay sau đó lại liên tiếp thất thủ bại trận, Kì Siếp Siếp cố hết sức đánh cũng không chịu yếu thế, dám liên tiếp đánh hấn vài chiêu, khi ứng phó không nổi một chiêu hướng vào mặt mà nàng trở tay không kịp, nàng sợ tới mức hoa dung thất sắc, lập tức kêu to.

“Kì Cửu!”

Tiếng thét chói tai vang lên, một bóng người đột nhiên nhận mệnh tới, nhanh chóng thay nàng đỡ chiêu công kích đánh thẳng vào mặt.

Kì Cửu, một trong mười hai vệ long sĩ, lúc Kì Siếp Siếp có ý đồ một mình chuồn êm ra ngoài Ngọa Long Bảo, liền được Bảo chủ ra lệnh bảo vệ an toàn cho nàng.

Nhưng hấn cũng không dồi dào sức lực, bởi vì đúng như hấn sở liệu, một chiêu nhìn như sấm vang chớp giật này của Đỗ Kinh, đã kịp thu tay lại chính lúc tiểu thư thét chói tai, cho nên bị hấn ngăn cách cũng chỉ là một trận gió nhẹ mà thôi, căn bản không có lực sát thương. Công lực của Đỗ Kinh cùng thiếu chủ sào sào như nhau, thu phóng tự nhiên, không thương tổn đến tiểu thư.

“Đỗ Kinh, ngươi thật sự muốn đánh ta!” Đây Kì Cửu che chắn giữa hai người trong lúc đó ra, Kì Siếp Siếp vẻ mặt khó có thể tin tưởng mắt nhìn Đỗ Kinh chần chờ.

Đỗ Kinh bĩu môi, cái gì cũng không nói.

“Ngươi ghét ta như vậy?”

Hấn vẫn như cũ, không nói một câu, nhưng trên mặt biểu tình đã nói rõ hết thảy. Đúng vậy, cho nên người tốt nhất đừng làm phiền đến ta!

“Ta không!” Kì Siếp Siếp điệu ngoa kêu lên, lập tức dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lại lần nữa công kích Cổ Hồng Yến.

Đều là nàng làm hại!

“Tiểu ma nữ!” Vừa thấy nàng muốn khóc lóc om sòm, Đỗ Kinh phản ứng nhanh chóng đem Cổ Hồng Yến kéo ra phía sau.

“Ngươi — đáng giận!” Lại không thực hiện được, Kì Siếp Siếp tức giận chỉ kém không giơ chân, “Kì Cửu, thay ta ngăn cách hấn!”

Kì Cửu chần chờ một chút liền hướng Đỗ Kinh nói: “Đỗ công tử, đặc tội.” Hấn phát động thế tấn công, cách ly Đỗ Kinh cùng Cổ Hồng Yến, còn Kì Siếp Siếp nhân cơ hội này, một phen bắt Cổ Hồng Yến, thi triển khinh công bay khỏi quán trọ.

“Tiểu ma nữ!” Đỗ Kinh hốt hoảng rối loạn, nhanh chân muốn đuổi theo, nhưng thế tấn công của Kì Cửu không giảm, lúc đó một thủ một công, hấn nhất thời mất đi bóng dáng hai người họ.

Chết tiệt, phiền toái lớn!

Đưa Cổ Hồng Yến bay khỏi quán trọ, trong lòng biết rõ Kì Cửu không phải là đối thủ của Đỗ Kinh nên Kì Siếp Siếp không dám sơ suất, sau khi đi đến một nơi có khoảng cách tương đối tốt, xác định phía sau không gì đuổi theo, lúc này mới dừng lại.

Nàng buông Cổ Hồng Yến bị nàng cưỡng bức mà đến, nàng có chút hoài nghi nhìn chằm chằm nàng ấy một lúc lâu.

“Sao ngươi không giãy dụa?”

Cổ Hồng Yến không trả lời nàng, chính là vẻ mặt thất hồn lạc phách dừng ở phương xa hư vô, không biết suy nghĩ cái gì.

“Này, ngươi có nghe ta nói không vậy?” Kì Siếp Siếp hươ hươ tay trước mặt nàng ấy.

Cổ Hồng Yến trừng mắt nhìn, cuối cùng cũng đặt ánh mắt trở lại trên mặt nàng, dùng vẻ mặt mơ hồ pha lẫn giãy dụa, và muốn nói lại thôi để nhìn nàng.

“Người muốn hỏi ta cái gì?” Nhìn nàng ấy, Kì Siếp Siếp nhanh mồm nhanh miệng hỏi.

Nếu nàng muốn biết quan hệ giữa Cố Hồng Yến và Đỗ Kinh, thì trước hết nàng sẽ thành thật nói cho nàng ấy rằng hần là người mà nàng coi trọng, hơn nữa từ nhiều năm trước, hai người bọn họ cũng đã nhìn thấy đối phương lừa thế, nàng ấy tốt nhất.....

“Vì sao người lại gọi hần là Kì Cữu?”

Hả?! Đầu đột nhiên trở nên trống rỗng, Kì Siếp Siếp nháy mắt, một hồi lâu sau mới nhìn chằm chằm nàng ấy phát ra tiếng nói: “Cái gì?”

“Vì sao người lại gọi hần là Kì Cữu? Hần..... Không phải kêu Cận Cương sao?”

Kì Siếp Siếp khẽ nhếch miệng, ngơ ngác một thời gian, lúc này mới kinh ngạc hỏi: “Người quen biết Kì Cữu?”

“Kì Cữu?” Cố Hồng Yến thấp giọng lẩm bẩm cái tên xa lạ này, từ khi nào mà hần đổi tên thành Kì Cữu vậy, tên hần vốn là Cận Cương mà, là “Hần” mà vốn dĩ nàng nghĩ là đã chết.

Nhưng mà tuy nàng nghĩ như vậy, nhưng hần thật sự là “Hần” sao? Nàng liếc mắt một cái liền nhận ra hần, còn hần thì sao? Lại đối với nàng như người lạ, cũng không thèm nhìn tới nàng một chút.

“Người vừa mới nói Kì Cữu tên gọi là gì? Người thật sự quen biết hần?”

“Hần gọi Kì Cữu sao? Như vậy thì không phải ‘Hần’.” Cố Hồng Yến thì thảo tự nói, không tin nếu hần là “Hần”, vậy tại sao không để ý tới nàng.

Nhìn bộ dáng thất thần của nàng ấy rõ ràng là có tình ý với Kì Cữu, Kì Siếp Siếp nhanh chóng suy nghĩ, chỉ kém không chụp lấy tay người ta, chết nhá, mặc kệ Đỗ Kinh đối với cô nương ta có ý hay không, nhưng người ta sớm có ý trung nhân trong lòng, hần cũng chỉ có thể trở mặt ếch ra mà nhìn.

Ha ha a, thật sự là quá tốt!

“Kì Cữu từng mất trí nhớ.” Nàng vội vàng giải thích với Cố Hồng Yến.

Cố Hồng Yến nhanh ngẩng đầu nhìn nàng, ngạc nhiên mở to hai mắt. Mất trí nhớ?

“Năm năm trước, khi cha ta đi qua một sơn cốc, đã cứu hần đang bị hôn mê bất tỉnh, hần bị thương rất nặng, ước chừng hôn mê ba ngày mới tỉnh lại, nhưng sau khi tỉnh lại, cái gì cũng không nhớ được. Cha ta thấy hần là một nhân tài hiếm thấy, liền giữ hần lại, là hần tự nguyện lựa chọn tập võ làm hộ vệ.” Kì Siếp Siếp giải thích cho nàng ấy.

Nghe xong, Cố Hồng Yến kích động rơi lệ đầy mặt, hần không chết, hần không chết!

Vừa thấy phản ứng của nàng ấy, liền biết ngay nàng ấy đối với Kì Cữu tình sâu vô cùng, nhưng tình cảm này là tình thân hay tình yêu? Kì Siếp Siếp phải có một căn cứ chính xác để xác minh thì mới yên tâm.

“Người tên là gì?”

“Cố Hồng Yến.”

“Vậy còn hần? Ta nói Kì Cữu đó, người vừa mới nói hần tên là gì?”

“Cận Cương.”

Thật tốt, không cùng họ, vậy chứng tình cảm nàng ấy dành cho Kì Cữu tuyệt đối không phải thân tình nha. Chẳng qua vẫn nên hỏi một chút cho chắc ăn.

“Người thích hần à?”

Sắc mặt Cố Hồng Yến bỗng dưng ửng hồng, Kì Siếp Siếp thấy thế, lập tức tặng nàng ấy một nụ cười ngây thơ vô tội, so với bộ dáng điêu ngoa ở khách sạn lúc trước thì đúng là hai con người khác nhau. Khi biết hai người không phải tình địch, nàng sẽ không lý do gì mà đối địch với nàng ấy.

“Ta là Kì Siếp Siếp, thật vui vì hai chúng ta có hai mục tiêu khác nhau, ta tin chúng ta nhất định có thể trở thành bạn tốt.” Nàng cười nói thẳng.

Cố Hồng Yến lập tức vì dung mạo tuyệt mỹ của Kì Siếp Siếp mà tim đập mạnh và loạn nhịp một chút, đẹp quá đi thôi! Lúc trước bởi vì quá để ý đến Cận Cương, bởi vậy vẫn chưa chú ý đến những người khác, bây giờ đột nhiên thấy Kì Siếp Siếp cười, mới hiểu được vì sao mọi người thường dùng nụ cười khuyếch thành để hình dung mỹ nhân.

“Tỷ thật đẹp.” Nàng không tự giác thốt ra khỏi miệng.

Kì Siếp Siếp thản nhiên cười, lập tức lại cau mũi, “Muội cũng không kém, nói cách khác, ta cũng sẽ không ở chỗ đông người mà cùng Đỗ Kinh ra tay tấn công, thật sự là mất mặt.”

Nàng hồn nhiên không chút nào làm bộ làm tịch khiến cho Cố Hồng Yến có cảm tình thân thiết với nàng, bởi vì nàng như vậy giống Cố Hồng Yến ngày trước.

“Tỷ thực sự thích Đỗ ca ca à?” Nàng khẽ cười một tiếng hỏi.

“Ừ, nhưng không biết vì sao, hắn lại đặc biệt ghét ta.” Nói đến đây, Kì Siếp Siếp cả người đột nhiên mất hết cả sự vui vẻ, rũ hai vai xuống.

“Huynh ấy nói là ghét tỷ sao?”

“Không cần phải nói, bất luận kẻ nào nhìn cũng đều biết.”

“Vậy là huynh ấy chưa từng nói?”

“Là chưa nói thôi, nhưng mỗi lần hắn nhìn thấy ta liền bày ra bộ mặt như vậy đó.” Nàng dùng hai ngón trỏ kéo khóe mắt xuống, làm ra bộ mặt quỷ trắng đen không rõ cho nàng ấy xem, chọc Cố Hồng Yến cười lớn.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên hỏi muội, vừa rồi Đỗ Kinh nói hai người là vợ chồng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Nàng đột nhiên nghĩ đến liền hỏi.

“Đỗ ca ca lừa tỷ thôi, căn bản không hề có việc ấy đâu.” Cố Hồng Yến cười nói.

Kì Siếp Siếp nhất thời lộ ra biểu tình ‘Ta đã biết’: “Vì sao muội gọi hắn là Đỗ ca ca, hai người có quan hệ thân thích à, sao lại ở cùng một chỗ?” Nàng tò mò hỏi.

Cố Hồng Yến đại khái kể lại chuyện năm đó Đỗ Kinh đến Trĩ cốc cầu danh y, nhưng cũng chỉ nói sơ sài về việc làm sao bọn họ hết hạn.

Kì Siếp Siếp không hỏi nhiều nữa, cũng không nghi ngờ, chỉ cần biết rằng trong tâm nàng ấy có ý trung nhân, và đó không phải là Đỗ Kinh mà nàng muốn là được.

“Đúng rồi, muội với Kì Cửu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ồi, ta nên sửa lại gọi hắn là Cận Cương mới đúng nhỉ? Năm năm trước sao hắn lại ngã xuống sơn cốc, lúc ấy hai người ở cùng một chỗ à? Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nếu vấn đề của mình đã được giải quyết, kế tiếp đương nhiên chính là giải quyết chuyện của người khác.

Cố Hồng Yến ngơ ngác nhìn nàng một lúc lâu, rồi lại dùng vẻ mặt đau thương lắc đầu.

Vì sao lắc đầu?

Nàng không trả lời, ngược lại nói: “Muội phải đi.”

“Đi? Muội phải đi đâu?” Kì Siếp Siếp ngạc nhiên hỏi.

“Thiên hạ rộng lớn.....” Lại chẳng có chỗ cho nàng dung thân.

Cố Hồng Yến buồn bã cười, nàng vốn nên chết từ năm năm trước, nay sống thêm được năm năm, lại thay ông và hân báo thù, còn ngoài ý muốn biết được hân cũng không chết, chỉ là mất trí nhớ — đã quên nàng mà thôi.

Có lẽ như vậy là tốt nhất, đã quên nàng, đã quên đi hết thấy, như vậy cũng sẽ không có tiếc nuối nữa.

“Cố Hồng Yến, muội không sao chứ?” Trên mặt nàng ấy nở nụ cười mơ hồ làm cho Kì Siếp Siếp cảm thấy bất an, nàng kéo tay áo nàng ấy, lo lắng nhìn.

“Muội phải đi.” Cố Hồng Yến vẫn lắc đầu nói.

“Nhưng Kì Cửu..... Không, ý ta là Cận Cương thì sao? Muội không muốn gặp lại hần sao?”

“Chỉ cần biết rằng hần đang sống tốt, như vậy đủ rồi.” Cổ Hồng Yến khoe miệng khe khẽ, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ nhưng ẩn chứa thống khổ vô tận.

“Nhưng hần mất trí nhớ, muội không giúp hần.....”

“Không,” Nàng ấy lắc đầu, “Đã quên muội thì càng tốt, hần có thể có cuộc sống hoàn toàn mới, mà muội.....”

Cổ Hồng Yến bỗng nhiên cảm miệng không có nói thêm gì nữa, Kì Siếp Siếp nhìn thì nàng ấy lại làm như không thấy, không biết suy nghĩ cái gì, trong chớp lát liền xoay người rời đi.

Kì Siếp Siếp không có mở miệng giữ nàng ấy lại, bởi vì nàng hoàn toàn bị hơi thở tuyệt vọng phát ra từ trên người nàng ấy làm rung động, đợi khi nàng có phản ứng, thì đã sớm mất đi bóng dáng của Cổ Hồng Yến.

3. Chương 3

Khi bắt Cổ Hồng Yến rời khỏi quán trọ, Kì Siếp Siếp không nghĩ tới Kì Cửu sẽ vì thế mà không tìm ra nàng, nhưng với các trạm gác ngầm của Ngọa Long Bảo ở các châu thị sở (*), muốn tìm một người thì dễ như trở bàn tay, cho nên nàng tìm một chỗ ngồi xuống, tin rằng không lâu sau, sẽ có người đưa Kì Cửu tới trước mặt nàng.

(*) châu thị sở: châu là đơn vị hành chính thời xưa; thị là thành thị; sở là viện, phòng, nhà, chỗ ở...

Quả nhiên, vừa mới qua một khắc, Kì Cửu đã lẳng lặng xuất hiện ở bên người nàng.

“Kì Cửu, ta hỏi ngươi một vấn đề, ngươi có muốn khôi phục trí nhớ?” Kì Siếp Siếp không đầu không đuôi mở miệng hỏi.

“Đồ công tử rất tức giận.” Kì Cửu không có trả lời vấn đề của nàng.

“Kệ hần đi.” Nàng vẫy vẫy tay, dù sao ở trước mặt trước mặt nàng luôn luôn tức giận! “Ngươi còn chưa trả lời vấn đề của ta, Kì Cửu,” Nàng nhanh theo dõi hần.

“Muốn thì sao chứ, chuyện này vốn không thể cưỡng cầu.” Hần trầm mặc trong chớp lát mới trả lời.

“Vậy nếu ta nói cho ngươi, có người quen biết ngươi lúc trước khi ngươi mất trí nhớ, ngươi sẽ làm như thế nào?”

Kì Cửu hoài nghi nhìn nàng, lại không nói gì.

“Thật sự, ta không lừa ngươi, chính là cô nương ở quán trọ lúc này bị ta bắt đi đó, nàng quen biết ngươi, hơn nữa nói tên ngươi là Cận Cương.” Nàng vội vàng nói.

Hai chữ Cận Cương đột nhiên truyền vào tai, làm cho Kì Cửu bỗng sửng sốt, cảm giác có chút quen thuộc, lại vẫn như cũ không nói cái gì.

“Trừ điều đó ra, nàng còn nói cái gì không?” Hần nhíu mi hỏi.

Kì Siếp Siếp lắc đầu, “Không biết vì sao, cả người nàng đều toát ra một nỗi thương tâm và tuyệt vọng.....” Nàng dừng một chút, nhíu mày, “Ta không cách nào diễn tả được, nhưng theo ta thấy thì rõ ràng nàng ấy thực thích, thực thích ngươi.”

“Nàng.....” Hần muốn nói lại thôi, không biết rốt cục mình muốn hỏi cái gì. Trong đầu hiện ra cảnh tượng ở quán trọ lúc trước, thân ảnh tinh tế kia bị Đỗ Kinh kéo ra phía sau để che chở.

“Ngươi biết không? Thời điểm nàng đi đã nói một câu rất kỳ quái, nói cái gì mà vừa lúc ngươi đã quên nàng, có thể có cuộc sống hoàn toàn mới, mà nàng.....”

“Mà nàng cái gì?” Một nỗi đau không tên bỗng dấy lên làm tim hần co lại.

“Không biết, đoạn sau nàng ấy không nói gì nữa.” Nàng lắc đầu, “Đúng rồi, nàng ấy là Cổ Hồng Yến, ngươi ấn tượng gì với cái tên này không?”

Đột nhiên nghe được ba chữ Cố Hồng Yến, Kì Cửu, không, giờ nên gọi hắn là Cận Cương, cả người nhất thời chấn động. Cố Hồng Yến? Hồng Yến? Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên hiện lên trước mắt hắn, nàng mỉm cười quay đầu nhìn hắn, một cái bớt Hồng Yến đỏ thắm xuất hiện ở phía dưới vành tai nàng.

Hồng Yến, Hồng Yến, tại sao hắn có thể quên nàng cơ chứ?

“Không phải là người đã nhớ ra cái gì đấy chứ?” Thấy sắc mặt hắn bất thường, Kì Siếp Siếp nhanh miệng hỏi.

“Nàng giờ ở đâu?” Hắn không có trả lời nàng, ngược lại bắt lấy cánh tay nàng gấp gáp hỏi.

“Người đã nhớ ra cái gì sao?”

Hắn nhanh chóng gạt đầu, lại không có thời gian giải thích. “Nàng giờ ở đâu?”

“Ta không biết, vừa rồi nàng đi hướng nam.”

Nghe vậy, Cận Cương chẳng nói chẳng rằng xoay người chạy về hướng nam, nhưng ngay sau đó, hắn lại chạy về trước mặt Kì Siếp Siếp, dùng vẻ mặt giãy dụa nhìn nàng.

“Tiểu thư, thuộc hạ.....” Hắn chưa quên Bảo chủ có ơn cứu mạng và đào tạo mình, còn có trách nhiệm của mười hai vệ long sĩ, bất luận hắn rốt cục nhớ ra mình là ai.

“Đi đi đi, muốn làm cái gì thì phải đi làm ngay, không cần lo lắng cho ta, an toàn của ta sẽ có người khác đến bảo hộ.” Kì Siếp Siếp vẫy tay đánh gãy lời hắn định nói, không có ai canh giữ đằng trước với đằng sau, nàng càng thoải mái chứ sao nữa! Cho nên đi mau đi mau, nếu bên người vừa vịn có cái chổi, chưa biết chừng nàng đã sớm tiện tay chộp tới để đuổi người.

Ngàn vạn lời nói đúc kết lại thì chỉ có một câu. “Cám ơn tiểu thư.” Cận Cương thi triển khinh công, đảo mắt đã không thấy bóng dáng. Nhìn theo hướng hắn biến mất, Kì Siếp Siếp phát hiện mình có chút hâm mộ bọn họ, mặc dù không biết Cận Cương lúc này chạy theo có thể thuận lợi đuổi kịp Cố Hồng Yến hay không, nhưng ít ra biết hai người bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, chứ đâu như nàng..... Ai!

“Tiểu ma nữ.” Tiếng thở dài còn chưa hạ xuống, bên tai liền truyền đến một tiếng rống nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng Kì Siếp Siếp nhất thời vô cùng hỗn loạn, không biết là vui hay buồn. Không kịp quay đầu, cánh tay nàng đã bị người vừa mới tới tóm chặt, dùng sức kéo nàng về phía hắn — oan gia của nàng, Đổ Kinh.

“Người đâu?” Đổ Kinh tức giận hỏi.

“Người nào?” Nàng giả ngu.

“Người bị người mang đi.”

Nhìn dáng vẻ hắn gấp gáp, nàng tức giận quyết không nói cho hắn.

“Không biết.” Nàng bỏ tay hắn ra, sao biết nháy mắt tiếp theo, hắn lại lần nữa bắt lấy nàng.

“Tiểu ma nữ, ta không có thời gian lôi kéo với người, người rốt cuộc đưa nàng ấy đi đâu?” Đổ Kinh nhanh giữ chặt nàng hỏi, trong lòng thật sự lo lắng cho an nguy của Cố Hồng Yến, bởi vì hiện tại ngoại trừ là tội phạm bị huyện nha truy nã phạm, ở trong lòng nàng dường như còn có một nỗi u buồn cũng tuyệt vọng không giải được, nếu không có người ở bên, hắn lo lắng nàng ấy sẽ làm ra những việc ngốc nghếch.

“Vì sao người phải gấp gáp như vậy?” Nàng không vui nhìn theo hắn.

“Người rốt cuộc nói hay không?”

“Người chắc không phải thích nàng ấy chứ?” Không để ý đến câu hỏi của hắn, nàng chăm chú nhìn hắn, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Tiểu ma nữ, người rốt cuộc đưa nàng ấy đi đâu, trả lời ta!” sức lực ở tay không tự chủ được tăng thêm, Đổ Kinh thật sự không có thời gian cùng nàng dây dưa.

“Người thật sự thích nàng ấy như vậy?” Không để ý đến việc hắn đang bức bách, nàng trừng mắt hỏi.

“Đúng vậy, ta thích nàng ấy!” Nếu nàng cần đáp án, hắn liền cho nàng, chẳng qua cái mà hắn gọi là thích hoàn toàn là tình cảm huynh muội, Cố Hồng Yến tựa như muội muội của hắn.

“Nàng ấy rốt cuộc ở nơi nào?” Không chú ý tới trong mắt nàng chứa đựng nỗi bi thương, hắn gấp gáp hỏi.

Hắn thích nàng ấy, hắn cứ thế mà nói với nàng rằng hắn thích Cố Hồng Yến!

“Người rốt cuộc thích nàng ấy ở điểm nào nhất? Vì sao người không thích ta?” Kì Siếp Siếp tức giận lại thương tâm, không cam lòng thốt ra.

Đỗ Kinh nhíu mày, không trả lời vấn đề của nàng. “Người rốt cuộc đưa nàng ấy đi đâu?”

“Người nghĩ sẽ tìm được nàng?”

Hắn nhanh chóng gạt đầu, hắn phải mau chóng tìm được Hồng Yến, nếu đã muộn, chỉ sợ sẽ có điều xảy ra ngoài ý muốn,

“Ta đây sẽ không nói cho người nàng ấy ở đâu.” Thấy bộ dáng hắn càng khẩn cấp như thế, nàng càng thêm tức giận, thậm chí ngoảnh đầu qua một bên, dỗi không nói.

“Tiểu ma nữ!”

Đỗ Kinh tức giận đến thiếu chút nữa không cất dứt cánh tay nàng, Kì Siếp Siếp cố tình nhịn đau không hé răng, chỉ đem môi dưới cắn trắng bệch. Chú ý tới hành động cố nén đau của nàng, hắn buông tay nàng ra, nhăn nhăn hỏi: “Người rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Không muốn thế nào cả.” Xoa cánh tay vừa bị bóp chặt, vẻ mặt nàng không che dấu được bi thương. “Vậy nói cho ta biết nàng ấy ở đâu!”

“Ta không biết.”

“Người –” Dùng sức hạ thấp giọng nói, hắn nhịn xuống tức giận cùng nàng nói lý. “Tiểu ma nữ, việc này liên quan đến mạng người, không phải thời điểm để nói giỡn, ta hy vọng người có thể thành thật trả lời ta.”

“Sự việc liên quan đến mạng người? Có ý gì?” Dừng lại động tác xoa cánh tay, Kì Siếp Siếp hoài nghi theo dõi vẻ mặt đứng đắn của hắn.

“Cố Hồng Yến, cũng chính là cô nương bị người mang đi kia, nàng có ý đồ tự sát.”

“Cái gì?!” Nàng khó có thể tin quá to một tiếng.

“Cho nên ta vẫn không dám để nàng một mình.” Hắn nói hết lời, lập tức nhanh nhìn chằm chằm nàng, còn thật sự hỏi: “Tiểu ma nữ, người rốt cuộc đưa nàng ấy đi đâu, ta phải nhanh chóng tìm được nàng ấy, nếu không nàng ấy thật sự sẽ có thể làm ra những việc ngốc nghếch đó.”

“Nhưng là, ta thật sự không biết nàng ấy ở đâu.” Nàng nhíu mi nói.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nghe được đáp án, mày hắn lại nhanh nâng lên.

“Ta không biết, nàng ấy lại đột nhiên nói nàng ấy cần phải đi, phải đi.”

“Người cứ để cho nàng đi như vậy sao?” Hắn nghe vậy lâm vào chán nản.

Kì Siếp Siếp gạt đầu.

“Người khó khăn lắm mới bắt được nàng ấy từ bên cạnh ta mang đi, chỉ vì để nàng ấy ra đi?” Hắn hoài nghi trừng mắt nàng.

“Ta đối với nàng ấy không ác ý, huống hồ nàng ấy cũng không phải muốn cùng ta tranh giành người, nàng ấy sớm có ý trung nhân, ta còn có lý do gì để giữ nàng ấy ở lại.” Nàng không kiêng kị nói thẳng.

Nghe được nàng nói Cố Hồng Yến không phải muốn tới cùng nàng tranh giành hắn, Đỗ Kinh nhịn không được lắc đầu tỏ vẻ xem thường. Tiểu ma nữ này, nàng rốt cuộc có biết lời nói của mình kinh thế hãi tục bao nhiêu hay không? Rõ ràng là một cô nương gia trẻ tuổi, như hoa như ngọc, nói chuyện làm việc không biết xấu hổ chút nào. Suy nghĩ đột nhiên vừa dứt, hắn bị bốn chữ “Có ý trung nhân” của nàng hù dọa.

“Tiểu ma nữ, người nói cái gì? Có ý trung nhân?”

Nhìn dáng vẻ hần khẩn trương! “Đúng vậy, Cổ cô nương sớm đã có ý trung nhân, ta thấy người vẫn nên từ bỏ đi!”

“Ai? Người kia là ai? Nàng ấy có nói không?” Nếu Hồng Yến thật có ý trung nhân, như vậy chỉ cần tìm được hần, nói không chừng có thể thay đổi ý định muốn chết của Hồng Yến.

“Ta vì sao phải nói cho người?”

“Tiểu ma nữ!”

“Người không cần suốt ngày đều gọi ta là Tiểu ma nữ, ta đâu có giống ma nữ? Ta có tên, là Siếp Siếp.” Nàng không vui sửa đúng hần.

“Đáng chết! Tiểu ma nữ, ta thật sự thực lo lắng cho Hồng Yến, người không cần nói giỡn với ta nữa, được không?” Đỗ Kinh phiền chán nói.

“Người căn bản là không cần phải lo lắng, bởi vì Kì Cữu đã đuổi theo nàng ấy.” Trừng mắt nhìn hần một lúc lâu, nàng mới không tình nguyện hốt môi nói.

“Kì Cữu?” Hần đột nhiên hoài nghi nhìn nàng, “Người mệnh cho hần đi bắt Hồng Yến?”

“Ta làm sao phải làm điều thừa thãi đó?” Nàng trừng mắt nói: “Nếu muốn bắt nàng ấy, lúc trước ta sẽ không sẽ thả nàng đi.”

“Kia.....” Mày hần nhíu chặt lại, nghĩ không ra.

“Kì Cữu vốn tên là Cận Cương, cũng chính là ý trung nhân trong lòng Cổ cô nương.” Kì Siếp Siếp quá tốt bụng thay hần giải thích nghi hoặc.

“Kì Cữu? Cận Cương? Hần?” Hần ngạc nhiên nhìn nàng.

“Người tại hoài nghi cái gì, đây chính là Cổ cô nương chính mồm nói cho ta, hơn nữa Kì Cữu vừa mới nghe nhắc đến Cổ cô nương và với tên thật của hần, cũng đã nhớ lại hết mọi chuyện đã qua.” Ngừng một chút, nàng lại bổ sung: “Hai người bọn họ từ trước khi Kì Cữu mất đi trí nhớ cũng đã là một đôi, cho nên người hãy từ bỏ đi!”

Đỗ Kinh nhíu nhanh mày, không phải bởi vì nàng bảo hần từ bỏ, mà là giả như Kì Cữu thật sự là ý trung nhân của Cổ Hồng Yến, như vậy vì sao nàng còn muốn rời đi không nói một tiếng?

“Tiểu ma nữ, trước khi Hồng Yến đi có nói cái gì không, còn có, nàng biết chuyện Kì Cữu mất trí nhớ sao?”

“Ta có nói cho nàng, nhưng nàng lại nói hần đã quên nàng cũng tốt, có thể có cuộc sống hoàn toàn mới.” Về mặt nghiêm túc của hần làm cho Kì Siếp Siếp không tự chủ được trả lời vấn đề hần đặt ra.

Đỗ Kinh nghe vậy liền thấp giọng nguyên rủa, hần chỉ biết! Hần chỉ biết! Trước đó Cổ Hồng Yến giết lão dân trùng đại tài phú kia nhất định là có liên quan đến sự trong sạch, nếu không liên quan, thì lúc nàng gặp Kì Cữu cũng sẽ không lựa chọn yên lặng rời đi, còn nói một câu hần có thể có cuộc sống hoàn toàn mới.

Đáng chết! Đáng chết! Nàng ấy không nên làm ra việc ngốc nha!

“Tiểu ma nữ, nàng ấy đi hướng nào?”

“Ta.....”

“Không cần lại nói không biết với ta.” Hần nghiêm khắc nói.

Vốn dĩ muốn nói cho hần, nàng thấy nàng ấy đi hướng nam, không nghĩ tới chính mình còn chưa mở miệng đã bị chất vấn ngay. Tức giận đột nhiên từ đáy lòng dâng lên, nàng mím môi, nói ra những từ hần không mong muốn nghe được nhất, “Ta không biết.”

“Làm sao người có thể không biết? Nếu người không biết, Kì Cữu kia làm sao đuổi theo Hồng Yến?”

Nàng ngậm nhanh miệng không nói.

“Tiểu ma nữ!”

Tiểu ma nữ, Tiểu ma nữ, hần cũng chỉ gọi nàng là Tiểu ma nữ, lại thân ái thân mật gọi người ta là Hồng Yến!

“Tiểu ma nữ, ta xin người không cần đỡ chứng nữa được không?”

Xin? Chưa bao giờ nghe qua hần dùng chữ này cùng ngữ khí cầu xin để cùng nàng nói chuyện, không nghĩ tới lần đầu tiên dùng cũng là vì nữ nhân khác, hần biết chính xác nói như thế nào để tổn thương lòng của nàng!

“Tiểu ma nữ, người có biết Hồng Yến vì sao có ý đồ tự sát không? Bởi vì nàng từng bị người ta khinh bạc, mà mấy ngày hôm trước nàng vừa mới chính tay đâm tên đâm trùng kia, trở thành tội phạm bị quan phủ truy nã. Giờ thì người đã hiểu vì sao ta vội vã muốn tìm nàng ấy như vậy chứ?” Thấy nàng hoàn toàn không cử động, Đỗ Kinh bất đắc dĩ chỉ có thể đem phỏng đoán cùng lo lắng của mình nói ra.

“Sao người không nói sớm!” Kì Siếp Siếp hết sức sững sốt, đột nhiên mở to mắt kêu lên: “Nàng đi hướng nam, ta –”

Tiếng chưa dứt, Đỗ Kinh đã như tia chớp đi về hướng nam, nháy mắt bóng dáng liền biến mất.

Kì Siếp Siếp miệng khê nhếch, không thể tin là hần dám bỏ lại nàng mà biến mất không thấy bóng dáng đâu, ngay cả câu cảm tạ cũng chưa nói, huống chi để nghe nàng nói xong phần sau — ta với người cùng đi tìm bọn họ — thời gian cũng không mất bao nhiêu.

“Đỗ Kinh chết tiệt! Đỗ Kinh thói tha! Đỗ Kinh khôn khiếp!” Liên tiếp ba tiếng mắng, nàng tức giận dậm mạnh chân, nàng thề nàng nhất định sẽ đuổi theo hần.

Hần muốn chạy trốn? Không dễ dàng như vậy!

Mạng lưới tin tức của Ngọa Long Bảo giống như thiên la địa võng, muốn tìm một người kỳ thật cũng không khó, nhưng một khi đối mặt với kẻ biết tận tường về Ngọa Long Bảo, lại có ý định muốn trốn như Đỗ Kinh, bọn họ ngoài bó tay không có biện pháp, thì biết làm gì nữa?

Kì Siếp Siếp tức chết mất thôi, nhưng lại không thể trách những người đó hành sự bất lực, dù sao bọn họ đều đã cố gắng hết sức.

Một người ngồi ở trong phòng hờn dỗi, đối mặt với một bàn đầy đồ ăn, nhưng lại không thèm ăn chút nào cả.

Đỗ Kinh đáng giận, vì sao hần nhất định phải coi nàng như rắn rết vậy hả? Nàng tự hỏi chưa bao giờ làm tổn thương hần, ngược lại, vì muốn gây ấn tượng tốt với hần, nàng vốn là thiên kim tiểu thư được người người hầu hạ, nay lại đi hầu hạ hần.

Khi hần sinh bệnh, vì hần mà đun thuốc giúp hần uống; Vì bồi bổ khí lực cho hần, chủ động bỏ hết thời gian chơi đùa, ở bên cạnh giúp hần luyện công; Biết hần là con vịt cạn, còn nghĩ đủ mọi cách giúp hần học bơi, mà những việc làm tận tâm hết sức của nàng đối với hần, cho dù không nói lời cảm ơn đã đành, đằng này cứ hễ mở miệng liền gọi nàng là Tiểu ma nữ.

Hần thật sự thực làm người ta tức giận, nhưng mà nàng lại thích hần.

Đổi cánh tay chống cằm, Kì Siếp Siếp không ngừng mà suy tư xem rốt cuộc nên làm như thế nào, mới có được tình yêu của Đỗ Kinh.

Ngay sau đó, đôi mắt tựa tinh linh hoạt bát vui vẻ của nàng đột nhiên sáng ngời, nàng nghĩ đến một biện pháp đẹp cả đôi đường. Biện pháp này không chỉ có thể làm cho hần chủ động trở lại bên người nàng, còn có thể giúp Cố Hồng Yến mới gặp mặt một lần, nhưng khiến nàng có ấn tượng vô cùng tốt thoát ly nguy hiểm.

Ha ha, nàng thật sự thông minh, có thể nghĩ ra biện pháp tốt như vậy!

Vừa có biện pháp giải quyết, nàng nhất thời cảm thấy đói bụng, cầm lấy chiếc đĩa ăn được hai miếng, thì nhú nhú mào, trong đầu quyết định trên đường đi sẽ kiếm ăn luôn, cũng có thể thuận tiện chuẩn bị một chút vật phẩm nàng cần.

Nghĩ xong, nàng đi ra cửa phòng, lập tức lên đường.

+++

Sau khi lượn một vòng trên đường, rượu uống đủ cơm ăn no, mua hết thấy những vật phẩm cần thiết, Kì Siếp Siếp liền chui vào trong phòng, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy.

Nàng cẩn thận từng li từng tí một tạo ra tác phẩm trên mặt mình, lại thay nam trang vừa mới mua, nàng nhìn chính mình trong gương, rồi so với bức họa Cố Hồng Yến trên lệnh truy nã, vừa lòng nhếch môi cười.

Không nghĩ tới lúc trước nàng học chơi học bởi thuật dịch dung ở chỗ cữu cữu của mình, giờ liền có chỗ dùng đến, nhìn nàng hiện tại, quả thực giống bức họa Cố Hồng Yến như đúc, nếu cữu cữu nhìn thấy nàng lúc này, chỉ sợ cũng chỉ có thể tán thưởng nàng rằng trò giỏi hơn thầy rồi đó!

Đắc ý cười, nàng kiểm tra kĩ một lần nữa xem giả dạng có gì sơ hở không, tập trung lắng nghe, xác định bốn phía không có động tĩnh, nàng cầm lấy tay nải tùy thân nhảy ra cửa sổ, nháy mắt biến mất ở trong đêm đen.

Từ sau khi Kì Siếp Siếp mặc nam trang dịch dung thành Cố Hồng Yến xuất hiện tại cửa quán trọ, tiếng thì thầm to nhỏ bên trong quán trọ liền bắt đầu vang lên và chưa từng ngừng lại.

Nàng lạnh lùng nhếch môi, không thèm nhìn cảnh mọi người đang châu đầu ghé tai nghị luận, đi thẳng vào tìm một bàn trống ngồi xuống, gọi một lúc bốn món rồi chậm rãi ăn.

Đương nhiên, lỗ tai của nàng từ lúc tiến vào quán trọ, đã vểnh lên rất cao, tập trung yên lặng lắng nghe động tĩnh xung quanh.

“Người nói hắc có giống không?”

“Quả thực chính là hắc!”

“Nhưng hắc sẽ ngốc như vậy sao? Phở lớn ngô nhỏ đều dán bức họa truy nã hắc, hắc không những không chạy, còn đến quán trọ để ăn cơm?”

“Có lẽ chỉ là người giống người thôi, hướng hồ nhìn bộ dáng hắc yếu đuối thể kia, ngay việc trói gà còn không chặt, làm sao có thể là tội phạm giết người cơ chứ?”

“Nhưng người không thấy trên người hắc mang theo thanh kiếm sao? Nếu là người bình thường thì tại sao lại phải mang kiếm bên người?”

“Nhưng mà, thật sự không giống nha.”

“Người chưa từng nghe qua câu nói, nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo sao?”

“Nói vậy cũng đúng.”

Những lời này vừa dứt, ngoài cửa đột nhiên vang lên vài tiếng ngựa hí vang, chỉ chốc lát sau, một đám bộ khoái đeo đao từ cửa chính vọt vào quán trọ, không thèm phân trần liền đứng vây quanh Kì Siếp Siếp. Khách quan khác vừa thấy thế, lập tức lắt mình trốn ra chỗ nào xa xa xem biểu diễn.

“Người, ngừng đầu lên!” Một gã bộ khoái đi đến trước mặt nàng quát.

Kì Siếp Siếp không để ý đến hắc, chậm rãi tiếp tục ăn cơm của nàng.

“Này, ta đang nói với người, người không nghe sao?”

Chậm rãi nhắm nuốt đồ ăn trong miệng xuống cổ, lúc này nàng mới mở miệng, nhưng lời nói ra cũng là

–“Ta đang ăn cơm, người không thấy sao?”

Mọi người trong khách điếm kinh ngạc mà thở dốc vì lời nàng vừa nói, mà vị quan gia đứng trước mặt nàng chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm nàng.

“Tiểu tử, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn buông tay chịu trói, nếu không nghe.....”

“Nếu không nghe thì các người cũng có năng lực bắt ta sao?” Nàng ngẩng đầu, ngạo nghễ nhìn bọn họ.

Không nghĩ tới một tội phạm bị truy nã chẳng những thấy quan binh không trốn, mà còn dám nói ra những lời khiêu khích như thế, quả thực là coi thường vương pháp!

“Vương bộ đầu, đừng nhiều lời với hắn, nhìn dáng vẻ của hắn thì chính là kẻ trên bức họa rồi, chúng ta cứ bắt hắn về rồi nói sau.” Một danh bộ khác vừa nói vừa cầm đao tiến lên.

“Muốn bắt ta? Chờ các người luyện công phu cho tốt rồi nói sau nhé!” Kì Siếp Siếp cười nhạt, đột nhiên vọt người bay ra ngoài cửa.

Không dự đoán được nàng sẽ có hành động này, bọn bộ khoái ngẩn ngơ, lập tức không ngừng đuổi theo.

Đột nhiên, Kì Siếp Siếp quay đầu quăng về phía bọn họ mấy thứ gì đó.

“Xem chiêu!”

“Ác đồ có ám khí, mọi người tránh mau!” Vương bộ đầu dẫn đầu đội truy bắt vội kêu to, mọi người đi theo sau nghe vậy đều bị kinh hồn bạt vía nhanh chóng tránh sang hai bên.

Lúc này, chỉ nghe Kì Siếp Siếp giương giọng cười nói từ xa: “Chưởng quầy, đây là tiền cơm, xin hãy nhận lấy.” Tiếng cười nói tự do tự tại vang giữa không trung, nhưng người thì đã sớm không thấy bóng dáng.

+++

Ngày đó Đỗ Kinh nghe lời Kì Siếp Siếp vội vàng đi về hướng nam, lại mãi mà chẳng thấy được hành tung của Cố Hồng Yến hay Cận Cương, bởi vậy hắn bắt đầu hoài nghi liệu có phải hắn bị mắc mưu của Tiểu ma nữ hay không.

Cứ đuổi theo hướng nam vài ngày, xác định không có ai từng gặp qua hai người hắn muốn tìm, hắn liền quay trở về. Với hiểu biết của hắn về Tiểu ma nữ, nàng rất có thể nói giỡn, vì muốn chính đồn hắn mà nói bắc thành nam.

Thật sự là Tiểu ma nữ chết tiệt, hắn sớm nên nghĩ vậy mới đúng!

Ra sức cầm roi thúc ngựa theo hướng bắc mà đi, rốt cục vào đêm trước hắn đã chạy tới thành trấn kế tiếp.

Tìm quán trọ nghỉ ngơi, hắn vốn định một mình ở trong phòng dùng bữa tối, thuận tiện nghĩ xem hành trình ngày mai thế nào, nhưng cuối cùng lại từ bỏ ý định đấy, đi xuống dưới lầu dùng cơm, bởi vì hắn nhớ rằng quán trọ chính là nơi để thu thập tin tức hữu hiệu nhất.

Quả nhiên, hắn vừa mới xuống lầu, liền nghe được thanh âm từ bốn phía chậm rãi nói ra nói vào.

“Tiểu tử kia quả nhiên chê đời hắn còn dài, dám một mình chống lại cả đám quan gia.”

“Cái này thì có gì đáng ngạc nhiên, nghe nói đêm hôm kia, tiểu tử kia còn xâm nhập vào trong bách hoa lầu, tóm cổ quan huyện đang vui vẻ ở trên người mỹ nữ rồi xuống dưới, lên án mạnh mẽ hắn tham ô háo sắc, căn bản không có tư cách làm quan phụ mẫu trong lòng dân.”

“Tiểu tử kia chẳng lẽ ăn gan báo hủ, dám làm ra cái loại chuyện mất đầu này?”

“Ta nghĩ hắn là loại bất cần đời thôi, đầu thì chỉ có một cái, mà hắn đã từng giết người, thì dù sao cũng phải chết, vậy làm thêm vài vụ nữa có đáng gì.”

“Nói ra thì cũng đúng, nhưng với võ công của hắn nghe nói trong đám quan gia ấy không có một ai là đối thủ cả, như vậy muốn chạy trốn không phải rất đơn giản, tùy tiện tìm một vùng nông thôn mà ở, sao còn muốn ở lại trong thành trấn, cả ngày chơi trò đuổi bắt với quan gia?”

“Cái này mà người cũng không biết.”

“Sao, còn có nội tình gì hay sao?”

“Người không chú ý tới tiền thưởng truy bắt hắn càng lúc càng cao sao?”

“Đó không phải là hậu quả của việc chọc giận quan huyện sao?”

“Làm gì mà đơn giản thế. Ta nghe nói kẻ bị hấn giết là một tên tài phú bất nhân, nhưng cứ đối với chuyện có lợi cho mình thì cũng không keo kiệt, cho nên người chịu ơn của tên tài phú đó cũng không ít, bao gồm cả hai bên chính tà. Hiện tại hấn vừa chết, giờ bảo những kẻ ăn nhờ ở đậu hấn làm sao đây?”

“A! Khó trách một tội phạm giết người bình thường, tiền thưởng lên đến một vạn lượng.”

“Một vạn lượng là bằng giá bên quan phủ thôi, ta nghe nói ở trong chợ đen, đã có kẻ ra giá mười vạn lượng cho đầu của tên tiểu tử kia đấy.”

“Ôi trời, tiểu tử kia chắc chưa từng nghĩ đầu của mình lại có giá trị nhiều như vậy đâu?”

“Nghe khẩu khí của ngươi cứ như người hâm mộ hấn lắm ý.”

“Đương nhiên, nếu đầu của ta giá trị như thế thì.....”

“Thì nó đã sớm không còn trên đầu ngươi!”

Mọi người nhất thời vang lên một trận cười.

Đỗ Kinh ngồi một bên yên lặng nghe bọn họ đối thoại, tuy rằng từ đầu đến cuối mọi người không hề đề cập đến tên tuổi của bất kì kẻ nào, nhưng nghe thấy nhắc đến kẻ vi phú bất nhân kia, cùng với tiền thưởng một vạn lượng, hấn cũng biết bọn họ đang nói ai.

Hồng Yến ơi là Hồng Yến, ngươi thật sự không muốn sống như vậy sao?

Mười vạn lượng mua một cái đầu người, bút tích lớn cỡ nào, nguyên nhân lớn cỡ nào để dẫn bọn sát thủ đến nha! Xem ra hấn phải nhanh chóng tìm ra nàng mới được, nếu không chỉ sợ nàng sẽ dữ nhiều lành ít.

Aiz, tuy rằng từ trước đến nay hấn chẳng đi cầu sự trợ giúp của ai bao giờ, nhưng chuyện đến mức này thì cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể đến Cái Bang nhờ lão Cái Bang vậy. Hy vọng lão có đông đồ tử đồ tôn, có thể mau chóng giúp hấn tìm được Cổ Hồng Yến.

4. Chương 4

Con đường phía trước cứ như vĩnh viễn không có đích đến, Kì Siếp Siếp không ngừng chạy trốn, không rõ tại sao sự việc lại đến mức không thể khống chế được như thế này?

Nàng giả trang thành Cổ Hồng Yến mục đích chỉ để cho Đỗ Kinh chủ động đến tìm nàng, thuận tiện dời đi sự chú ý của bọn quan binh, giúp Cổ Hồng Yến và Cận Cương có thể nổi lại mối tiền duyên mà không cần lo lắng chuyện về sau. Nhưng sao sự việc bỗng trở nên trầm trọng như bây giờ?

Theo nàng biết, Cổ Hồng Yến chỉ giết một lão dân tộc vi phú bất nhân mà thôi, việc này so với giết một tên ác đồ chuyên giết người cướp của, cưỡng hiếp con gái nhà lành, quả thực chả khác gì nhau, vì sao quan binh không truy bắt những kẻ khác mà toàn hướng về phía nàng?

Đúng vậy, nàng từng trêu đùa bọn họ, nhưng nàng cũng không làm tổn thương bọn họ dù chỉ là một cọng lông nha!

Về chuyện ở Bách Hoa lâu nàng tóm cổ Huyện lệnh ném xuống giường, nhưng nàng đã vì việc này mà bận ngày bận đêm, vội vàng bắt nàng lại qua cửa nhà mà không vào cửa quan xả giận nha! Có những người làm việc vì triều đình giống như lão ta, ngay cả thời gian ngủ cũng không có, dựa vào cái gì mà có những kẻ cả ngày say khướt bên mỹ nhân, sống rất sung sướng?

Đúng là nàng có ý tốt mà không được báo đáp, cho dù không có người cảm tạ nàng đã đánh, nay phổ lớn ngô nhỏ còn dán thông cáo truy nã, treo giải thưởng, giá trị của đầu Cổ Hồng Yến lên tới một vạn lượng tiền thưởng! Khiến cho nàng hiện tại ngoài việc muốn chạy trốn tránh quan binh đuổi bắt, còn phải đối phó với những tên hỗn đản vì muốn dựa vào tiền thưởng lớn để phát tài, thật sự khiến nàng tức chết mất thôi!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hết thảy tất cả đều là Đỗ Kinh làm hại!

Nếu không phải hấn bỏ nàng một mình, nếu không phải hấn đặc biệt quan tâm Cố Hồng Yến, nếu không phải hấn phản ứng chậm chạp như con chuột không biết trốn người khác ở chỗ nào cho hợp lý, thì hiện tại làm sao nàng bị lâm vào tình cảnh hổ lạc đồng bằng bị chó khinh?

Dù sao nàng cũng đường đường là thiên kim tiểu thư của Ngọa Long Bảo, tùy tiện tìm một trạm gác ngầm thuộc Ngọa Long Bảo rồi ra khẩu dụ, thì những kẻ dám cả gan đắc tội với nàng khi xuống đến một trong mười tám tầng địa ngục rồi cũng sẽ chẳng biết mình chết bất đắc kỳ tử như thế nào, cố tình.....

Aiz! Đồ Kinh ơi là Đồ Kinh, lúc này nếu ta bất hạnh mà chết, thì chính là do ngươi làm hại, ta muốn xem ngươi phải ăn nói với cha mẹ và đại ca của ta thế nào đây, ngươi là đồ đại ngu ngốc!

“Tiểu tử, ngươi còn muốn trốn!” tiếng nói tức giận vang lên, một bóng người bỗng nhiên chặn đường Kì Siếp Siếp.

“Ai thêm trốn, ta luyện khinh công cũng phải hỏi ngươi chắc?” Nàng bĩu môi nói, đồng thời đánh ra một chưởng tấn công hấn.

Nàng vốn muốn mở đường thoát thân, nào ngờ mấy tên này khác hấn lũ bộ khoái kia, công phu không thể khinh thường. Chỉ thấy thân hình hấn thoát cái đã chặn được đòn công kích của nàng, đồng thời lại ngăn trở đường đi của nàng một lần nữa, khiến nàng không thể không dừng lại.

“Ta chỉ cần nhận được tiền thưởng hậu hĩnh, về phần ngươi, nên biết cam chịu số phận đi.” Tên thợ săn tới vì tiền thưởng kia khẽ cười nói, hai tay biến hóa khôn lường bỗng tung ra một chưởng lực đánh về phía Kì Siếp Siếp.

Kì Siếp Siếp mặc dù kinh nghiệm tự mình đối phó với địch không đủ, nhưng thấy đối phương ra chưởng thức sắc bén, cũng không dám khinh thường, lập tức sử dụng chưởng pháp độc môn của Ngọa Long Bảo để nghênh chiến.

Phải biết rằng Ngọa Long Bảo sở dĩ trở thành nơi thần bí trên giang hồ mà bất kỳ ai nghe đến cũng muốn chạy theo như vịt, ngoại trừ vì nó có thể lực ở khắp nơi, còn bởi vì người từ đó đi ra, đều là những người mang tuyệt thế võ công, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cho nên mới dẫn tới việc được nhân sĩ trên giang hồ mơ ước.

Kì Siếp Siếp vừa mới đặt chân ra giang hồ, căn bản không biết công phu của mình có lực sát thương rất lớn. Chỉ thấy đầu tiên chưởng ảnh của hai người là người tới ta đi, tiếp theo liền truyền đến một tiếng “Phanh”, ban đầu trên mặt Dương Vi còn tràn đầy tin tưởng, hết sức vinh vào, nay nhất thời sắc mặt trắng bệch, lão đảo rút lui vài bước, hoảng sợ trừng mắt nhìn nàng.

“Hừ, gió to quá nên cán vào đầu lưỡi rồi à!” Không dự đoán được công phu của mình cao cường đến vậy, chỉ hai ba chiêu là đã đánh hạ được hấn, Kì Siếp Siếp đắc ý tràn ra khoe môi, tà nghệ nhìn hấn, trào phúng nói.

“Xem ra nếu muốn có mười vạn lượng, thì còn phải chịu khó nhiều hơn rồi.” Nhìn nàng, Dương Vi suy sụp thì thào tự nói. Từ khi hấn trở thành thợ săn, đây là lần đầu tiên thất bại!

Mười vạn lượng?

Nàng nghe vậy ngẩn ngơ, đang muốn hỏi rõ mười vạn lượng gì, tiền thưởng truy nã Cố Hồng Yến không phải chỉ có một vạn lượng sao? Đâu biết nàng còn chưa kịp mở miệng hỏi, hai bóng người từ trong rừng bay vọt ra trước mặt nàng.

“Hoàng Hà ác quỷ!” Vừa thấy người tới, Dương Vi kinh hãi kêu lên. Nguyên tắc của hấn là làm việc theo khả năng, cho nên hấn mới có thể bình yên vô sự hành tẩu giang hồ, nay gặp gỡ ác quỷ, thì ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, làm gì còn phương pháp nào bảo vệ tính mạng tốt hơn chứ? Không nói hai lời, hấn lập tức bỏ chạy.

Kì Siếp Siếp nâng mày liếc nhìn hai người vừa mới xuất hiện trước mắt.

Hoàng Hà ác quỷ? Đây là cái trò quỷ gì hở? Nhưng nhìn hai người này, người không giống người, bộ dạng bầy phần giống quỷ, bị người ta gọi là quỷ cũng không thể trách được nha!

Kỳ thật Hoàng Hà ác quỷ vốn nên gọi là Hoàng Hà ngũ quỷ, gồm có năm người, ba năm trước đây trong một lần làm việc ác, lại đụng độ với Kỳ Tế Long gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, nên ba tên bị giết, từ đó đến nay Hoàng Hà ngũ quỷ sửa thành Hoàng Hà nhị quỷ, mà tên đúng như người “Hoàng Hà ác quỷ”.

Sau khi kẻ đứng đầu ngũ quỷ bị giết, Âm Phong quỷ là lão Nhị cùng Hảo Sắc quỷ tìm được đường sống trong cái chết, liền chăm chỉ luyện võ nghệ, một lòng muốn tìm Kỳ Tế Long báo thù. Nhưng mà Ngọa Long Bảo thần bí như thế, căn bản không ai biết đến nơi này, bọn họ cũng chỉ có thể chịu đựng nỗi oán hận, âm thầm chú ý đến tất cả những tin tức có liên quan đến Ngọa Long Bảo.

Đương nhiên, thù muốn báo mà cuộc sống thì cũng muốn cố, cho nên trong cuộc chiến tranh giành mười vạn lượng tiền thưởng này, bọn họ tất nhiên không thể bỏ qua, chính là không ngờ đến, bọn họ nhờ vậy mới có thể chứng kiến lại chiêu thức đã sát hại huynh đệ của bọn họ lúc trước.

“Tiểu tử, ngươi có quan hệ gì với Ngọa Long Bảo?” Âm phong quỷ thần sắc lãnh trầm, nhìn chằm chằm nàng.

“Người đang nói chuyện với ta sao?” Vừa mới thử một lần, biết võ công của mình không kém, Kỳ Siếp Siếp lá gan cũng lớn hơn. Nàng nhìn hai kẻ kia từ trên xuống dưới, cười khê mở miệng nói.

“Trừ ngươi ra, nơi này còn có người khác sao?” Hảo Sắc quỷ khiển trách một tiếng.

Nàng chậm rãi liếc nhìn hai người một cái, sau đó gật gật đầu nói: “Ồ, hóa ra hai vị cũng không phải là người.”

“Người, tiểu tử này!” Đứng ở phía trước Kỳ Siếp Siếp, Hảo Sắc quỷ rống giận, muốn ra tay giáo huấn nàng, lại bị Âm Phong quỷ lấy thân thủ ngăn cản.

“Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, ngươi cùng Ngọa Long Bảo có quan hệ gì?” Âm Phong quỷ âm u hỏi, không bị khiêu khích của nàng ảnh hưởng.

“Ngọa Long Bảo là cái gì, ta không biết.” Nàng giả ngu nói.

“Chiêu thức ngươi vừa sử dụng chính là võ công của Ngọa Long Bảo.”

“Vậy à?” Nàng nhún nhún vai, bày ra vẻ mặt: thì tính sao, “Hai vị cũng là vì tiền thưởng mà đến?”

“Vốn là, nhưng hiện tại thay đổi chủ ý.” Âm Phong quỷ lạnh lẽo nói.

“Ồ, thế ư?” Nếu bọn họ không phải vì tiền thưởng mà đến, điều này chứng tỏ là nàng có thể đi sao? “Nếu hai vị không phải vì tiền thưởng mà đến, vậy tại hạ xin cáo từ.” Nói xong, nàng lập tức xoay người bước đi.

Bất thành linh, một trận cuồng phong từ phía sau đánh úp lại, Kỳ Siếp Siếp nhanh chóng vọt người lao sang một bên, tránh thoát đòn đánh trí mạng kia. Nhưng đây mới là bắt đầu, các chiêu thức cứ nối tiếp nhau hướng nàng công kích.

“Các người thật sự là đồ vô sỉ!” Chê bai một tiếng, nàng lập tức vận đủ công lực, đối phó hai kẻ tiêu nhân chỉ biết đánh lên.

Kỳ thật với sở học của Kỳ Siếp Siếp, Hoàng Hà ác quỷ căn bản không phải đối thủ của nàng, nhưng kinh nghiệm đối phó với địch nhân của nàng cực ít, ác quỷ lại trùng hợp là kẻ狡 hoạt nhiều gian trá, hai người thay nhau ra trận, trong chốc lát đông, trong chốc lát tây chạy tán loạn, khiến cho nàng ngay cả ra chiêu thức cũng đều rối loạn.

“A!”

Một tiếng kêu sợ hãi, cánh tay cùng miệng Kỳ Siếp Siếp nhất thời bị vẽ ra một cổ máu, sau khi cảm giác đau đớn giảm bớt, nàng muốn tránh một chiêu công kích khác của Hảo Sắc quỷ, không ngờ lại bị Âm Phong quỷ sớm vận sức chờ tấn công nàng từ phía sau, vận đủ mười phần công lực, hất liền hướng vào lưng nàng đánh một kích.

“Phốc!” Một cổ dịch nóng theo ngực đi dần lên trên, nàng liền phun ra một ngụm máu đỏ tươi. Nhưng tại nạn chưa xong, ngênh đón nàng lại là một chương nữa.

Vừa trúng hai chưởng, nôn không ít máu, thương thế của nàng không nhẹ, cho nên Âm Phong quý cùng Háo Sắc quý làm sao dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt như vậy, trong nháy mắt thể tấn công càng trở nên hung hiểm hơn.

Thân chịu trọng thương, Kì Siếp Siếp miễn cưỡng tiếp bọn họ mấy chiêu, vì bị thương nặng mà chân khí không thuận, khí huyết công tâm, tình huống trở nên xấu đi, nàng không tự chủ được lại nôn thêm mấy ngụm máu tươi, cả người lung lay sắp đổ.

“Tiểu tử, nạp mạng đi!” Háo Sắc quý lớn tiếng kêu lên.

“Hôm nay, hai huynh đệ chúng ta sẽ vì ba vị huynh đệ đã chết kia dâng lên tế phẩm.” Âm Phong quý cười càng thêm tà mị đắc ý.

Lời vừa dứt, hai người đồng thời giơ kiếm vận chưởng hướng Kì Siếp Siếp đánh tới –

Đột nhiên, một tiếng kêu to rõ ràng vang lên, kế tiếp là một luồng kiếm khí vô cùng lợi hại lao đến, nhanh chóng đánh lui hai tên vốn đang ở trước mặt Kì Siếp Siếp, lão đảo lùi về phía sau vài bước.

“Ai?” Âm Phong quý tức giận quát.

Tiếng chưa dứt, một vị bạch diện thư sinh từ trên trời bay xuống đứng chắn giữa bọn họ và Kì Siếp Siếp.

Không để ý tới sắc mặt khó coi của Âm Phong quý, được Cái Bang hiệp trợ Đỗ Kinh nhanh chóng tìm được Kì Siếp Siếp, đỡ lấy thân mình lung lay sắp đổ của nàng.

“Hong.....”

Hắn mới mở miệng, Kì Siếp Siếp liền nắm ống tay áo của hắn, nàng suy yếu nói bằng thứ tiếng nhỏ như không: “Đỗ Kinh, người tới chậm quá.” Đồng thời một ngụm máu tươi lại từ trong miệng nàng nôn ra.

Tim đang đập trong nháy mắt tựa hồ như ngừng lại, Đỗ Kinh khó có thể tin, trừng mắt nhìn thiên hạ trong lòng, ánh mắt chuyển hướng nhìn phía dưới vành tai nàng, muốn tìm vết vết Hồng Yển đỏ thắm. Nàng là Cổ Hồng Yển, nhất định là Cổ Hồng Yển, sẽ không thể nào là..... Không có khả năng là.....

“Tiểu ma nữ?” Miệng hắn bất giác phun ra ba chữ này.

Không nghĩ tới hắn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra nàng, Kì Siếp Siếp suy yếu cười với hắn rồi từ từ nhắm mắt, lâm vào hôn mê.

Trong thoáng chốc lúc nàng mất đi ý thức, lòng Đỗ Kinh tựa hồ như bị người ta vét sạch hết tài sản, khó chịu vô cùng, hắn vô thức kéo mặt nạ da người trên mặt nàng xuống, âm thầm hy vọng này hết thấy mọi chuyện không phải là thật, nhưng dung nhan tuyệt mỹ như thường của nàng lại rành mạch tiến vào sâu ánh mắt hắn, điều đó đã khiến hắn kinh hãi biết chừng nào.

Nghiêng đầu nhìn hai kẻ đứng bên cạnh, nguyên bản khuôn mặt hắn đang tuấn dật ôn hòa nay lập tức trở nên âm trầm mà lãnh khốc, làm cho người ta có loại cảm giác không rét mà run.

“Các hạ là ai?” Háo Sắc quý không nhận thấy được tình thế nghiêm trọng, lấy vẻ mặt vênh váo không ai bì nổi, tà nghệ nhìn Đỗ Kinh hỏi, “Ta khuyên người bớt lo chuyện bao đồng đi, nếu không.....”

“Là các ngươi khiến nàng bị thương đến mức này?” Đỗ Kinh u ám mở miệng hỏi.

“Vậy thì sao?” Háo Sắc quý sững sốt, hást cảm trả lời.

“Vậy hai ngươi, tất cả đều đáng chết.” Hắn lạnh lẽo nói.

Không khí thoáng chốc ngưng trụ, Hoàng Hà ác quý cười giả tạo một tiếng, vận công tấn công về phía Đỗ Kinh.

Đỗ Kinh đột nhiên trở nên tàn khốc, giống như chim ưng săn mồi, lao về phía hai người, trong nháy mắt, hai người kia trúng một đao trí mạng, chết ngay tức khắc. Tốc độ kinh người, đòn công kích vô cùng chuẩn lại rất độc ác, thật làm người ta run sợ.

Xoay người ôm lấy Kì Siếp Siếp mặt không có chút máu, hơi thở mong manh, đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời đến nay Đỗ Kinh hoảng hốt như thế. Hắn thi triển khinh công, nhanh chóng bay vào thành, trong lòng thúc dục tìm đại phu, hắn cần đại phu!

+++

“Đại phu, nàng thế nào?” Vừa thấy đại phu từ trong nội sảnh đi ra, Đỗ Kinh khẩn cấp hỏi.

“Không lạc quan lắm.” Đại phu mặt lộ vẻ ưu sầu nói.

“Không lạc quan? Có ý gì?”

“Vị cô nương này, phần lưng bị trúng đòn nghiêm trọng, lục phủ ngũ tạng đều bị tổn thương, nếu là người bình thường thì đã sớm tắt thở, nhưng may là nàng luyện qua võ công, cho nên mới miễn cưỡng chống đỡ đến giờ, nhưng.....” Đại phu nói xong lắc lắc đầu.

“Nhưng cái gì?” Hắn gấp gấp hỏi.

“Ta thấy thời gian của nàng không còn dài nữa đâu.”

“Chớ có nói vậy!” Đỗ Kinh không tin, nổi giận nói, hắn lắc mình tiến vào nội sảnh, chỉ chốc lát sau, lập tức ôm Kì Siếp Siếp vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ xuất hiện, bỏ lại một thỏi bạc rồi xoay người rời đi.

Bánh xe ngựa một vòng rồi lại một vòng lăn trên đường đá của khắp các phố lớn ngõ nhỏ trong thành, Đỗ Kinh mang theo Kì Siếp Siếp bị trọng thương đến từng nhà đại phu khám bệnh, chờ đợi có thể tìm thấy được một tia hy vọng.

“Hô” một tiếng làm cho con ngựa dừng lại, Đỗ Kinh nhảy xuống xe ngựa mong ngóng nhìn vào cảnh tượng căn nhà đá đã hoang tàn một nửa trước mặt, theo lão Cái Bang nói, đương kim danh y Tần Kim Sinh đang ở nơi này.

Đúng là nơi này, không sai! Nhưng nơi này thật sự có đại phu sao?

Hắn nhìn căn phòng đổ nát trước mặt, mày không khỏi nhíu lại. Cho dù nơi này thực sự có đại phu, thì chắc gì y thuật đã cao minh? Nếu không, tại sao gia cảnh lại rơi vào tình trạng này? Nhưng nghĩ lại một chút, hắn không nên nhìn người qua vẻ bề ngoài, hướng hồ lão Cái Bang sẽ không lừa hắn.

Đang lúc hắn do dự hết sức, cánh cửa gỗ tưởng chừng lúc nào cũng có thể sập xuống đột nhiên mở ra, một ông lão trên mặt đầy nếp nhăn, đôi mắt quang tinh xảo từ từ bước ra. Xem ra lại là một cao nhân ở nơi kém văn minh!

“Người tìm ai?” Ông lão lưng gù, đi ra ngoài cửa hỏi.

“Xin hỏi lão nhân gia là Tần Kim Sinh – Tần đại phu?”

“Cái gì kim sinh ngân sinh (*), nơi này cũng chỉ có một ông lão già nua thôi.” Dừng một lúc, lão hỏi: “Là kẻ nào mồm mép ba hoa bảo người tới chỗ này?” Chỉ có một, hai người bạn chí cốt mới biết lão ẩn cư ở đây.

(*) Kim: vàng, ngân: bạc. Vì tên của Tần đại phu có chữ Kim nên ông đã dựa vào đó để chơi chữ.

“Lão cái bang Tô Hồng.”

“Được rồi.” Lão dừng bước chân thì ào ạt giận nói, lập tức xoay người, “Dem bệnh nhân mang vào nhà đi.”

“Đa tạ tiền bối.”

Trong phòng đơn sơ, ngoài một cái bàn bé, một cái giường nằm, thì cơ hồ không thấy gì khác. Đỗ Kinh nhẹ nhàng đặt Kì Siếp Siếp lên giường, mặt mày rối rắm nhìn khuôn mặt nàng ngày càng gầy yếu mà đau lòng.

“Tránh ra, tránh ra, đừng ở chỗ này làm vướng chân vướng tay lão già này!”

Lui qua một bên, mày Đỗ Kinh thủy chung không thả lỏng, chăm chú nhìn Tần Kim Sinh bắt mạch cho Kì Siếp Siếp, một hồi lâu sau, nguyên bản vẻ mặt của ông lão luôn lộ ra biểu tình như mọi chuyện không hề liên quan đến mình, dần dần lộ ra nét ưu sầu, tâm Đỗ Kinh cũng theo đó mà quặn đau.

“Sao rồi? Nàng..... Không có việc gì chứ?”

Tần Kim Sinh không trả lời hần, chỉ quay người dùng sức cầm cánh tay hần.

Đỗ Kinh cả kinh, theo phản xạ định vận công chống cự, đại phu lại đột nhiên buông tay, ra lệnh: “Cởi hết quần áo của nàng ra, rồi đặt nàng nằm sấp xuống.”

Đỗ Kinh ngạc nhiên trừng mắt, hoàn toàn đã quên hành động bất thành linh xảy ra lúc trước của ông lão, trong óc chỉ hiện lên ba chữ — cởi..... Quần áo?

“Còn không mau làm!”

“Nhưng là.....”

“Chẳng lẽ ngươi muốn nàng chết sao?”

Vừa nghe thấy những lời này, Đỗ Kinh không nói hai lời, lập tức động thủ cởi bỏ áo, trung y, thẳng đến khi trên người nàng chỉ còn cái yếm nhỏ, cùng với xuân sắc bên trong mà ngay cả cái yếm cũng không che khuất được, lúc này hần mới giống như đột nhiên bị bỏng, vội thu tay lại, ngồi ngây như phỗng nhìn thân hình xinh đẹp của nàng đã từ lâu không còn là một tiểu cô nương.

“Tiểu tử! Há mồm đủ chưa? Còn không mau xoay người nàng để nàng nằm sấp.” Không biết Tần Kim Sinh từ đâu đi tới, tay cầm một bao kim khâu, hét lớn.

Tiếng hét làm Đỗ Kinh tỉnh cả mộng, hần mặt đỏ tía tai, vội vàng giúp Kì Siếp Siếp xoay người. Vừa mới lật thân mình nàng, hần liền thấy trên tấm lưng trắng như tuyết của Kì Siếp Siếp có vết bầm màu đen hình bàn tay, vừa nhìn liền biết nàng trúng độc!

“Đây là.....”

“Đây là nguyên nhân chủ yếu làm nàng cứ hôn mê bất tỉnh suốt.” Tần Kim Sinh nghiêm mặt nói, lập tức lấy thủ pháp cực nhanh, đem số kim châm đâm vào mấy chỗ yếu huyệt trên lưng nàng.

“Thế mà ta không phát hiện.” Đỗ Kinh tự trách.

“Bây giờ đỡ nàng ngồi dậy, ta muốn ngươi chiếu theo lời của ta từng bước một mà làm.”

Hần nhanh chóng gật đầu, chiếu theo chỉ thị, bắt đầu lấy chân khí vì nàng chữa thương giải độc. Thời gian một phần một giây đi qua, mồ hôi từ giữa trán hần trượt xuống hai má, quần áo của hần đã thấm ướt từng giọt mồ hôi.

“Đủ.” Không biết qua bao lâu, Tần Kim Sinh đột nhiên mở miệng nói.

Đỗ Kinh chậm rãi thu thế, mặc dù người hao phí một lượng chân khí lớn mà trông có vẻ suy yếu, nhưng hần vẫn như cũ, thật cẩn thận đỡ Kì Siếp Siếp nằm xuống giường, lại đắp chăn bông cẩn thận cho nàng rồi mới chuyển hướng nhìn Tần Kim Sinh, nhỏ giọng hỏi: “Như vậy là được rồi sao?”

Tần Kim Sinh cẩn thận xem xét lại mạch đập của Kì Siếp, sắc mặt ngưng trọng nhìn hần lắc đầu.

Đỗ Kinh thấy thế tay liền nắm chặt thành quyền, cố gắng khống chế cảm xúc của mình, thở sâu hỏi: “Có phải thiếu được liệu hay không? Nếu là được liệu.....” Đỗ gia bọn họ có thể có!

“Âm Phong chưởng là một loại chưởng pháp chí âm chí độc trong võ lâm, người trúng chưởng tẩm đến chín trên mười phần khó có thể sống.” Tần Kim Sinh chậm rãi lắc đầu đánh gãy lời nói của hần, “Cô nương này bị trúng thương mà có thể sống đến giờ này, ngoại trừ công lực người phát chưởng không đủ mạnh, mà còn vì trong người nàng ấy có nội công tâm pháp. Lão phu vừa mới thử võ công của ngươi một chút, phát hiện cùng một loại, nên mới cố tình để ngươi vận công giúp nàng trị thương, nhưng.....” Đại phu dừng lại không nói nữa.

“Xin tiên bối có gì cứ nói thẳng.”

“Khi đưa nàng đến đây cứu chữa thì đã chậm rồi, khí âm độc sớm đã xâm nhập tâm mạch của nàng, tuy bây giờ còn sót lại âm độc mặc dù không đến mức khiến nàng chết, nhưng cả đời này nàng chỉ có khả năng nằm ở trên giường, hơn nữa mỗi khi trời giá rét, âm độc trong cơ thể sẽ phát tác, thống khổ không chịu nổi.”

” Chẳng lẽ thực không có cách nào chữa khỏi sao?” Đỗ Kinh sắc mặt nhất thời trắng xanh, lộ vẻ sầu thảm khàn giọng hỏi.

Tần Kim Sinh nhìn hẩn một cái, chậm rãi lắc đầu.

Đỗ Kinh ngờ ngác không nói được gì, đứng tại chỗ không nhúc nhích, bên tai hẩn mơ hồ có thể nghe được tiếng cười đắc ý tai quái của Tiểu ma nữ, nhớ đến gương mặt tuyệt mỹ mà điêu ngoa của nàng lúc tươi cười, thanh thanh gọi hẩn là Đỗ Kinh, Đỗ Kinh, Đỗ Kinh.....

Nhưng mà đột nhiên trong lúc đó, hình ảnh biến đổi, nàng dốc sức nôn ra máu tươi, cả người nằm trong lòng hẩn, suy yếu mỉm cười với hẩn tựa như sắp ly biệt, tiếp theo liền nhắm mắt lại rồi chẳng hề mở ra nữa.

“Không!” Cả người run lên, Đỗ Kinh bất giác hét to một tiếng.

Đột nhiên hẩn lại nhảy lên giường lần nữa, nâng Kì Siếp Siếp dậy, đặt hai tay lên lưng nàng, liên tục đưa chân khi qua bàn tay truyền vào cơ thể nàng, muốn dùng phương pháp lúc trước, giúp nàng trừ đi âm độc còn sót trong cơ thể.

Tiểu ma nữ vốn dĩ nên hoạt bát, điêu ngoa một cách tinh quái, không thể nhàn được một khắc, chỉ cần nhìn thấy hẩn liền lấy việc bắt nạt hẩn làm vui, sau khi thực hiện được nhất định sẽ nở nụ cười ngay cả đóa hoa cũng thấy xấu hổ. Nàng luôn làm cho hẩn vội vàng trốn tránh, lại bất ngờ xuất hiện trước mắt hẩn, làm phiền hẩn, bắt nạt hẩn, cười hẩn, làm loạn với hẩn, mãi cho đến lúc hẩn chịu không nổi mới thôi. Nàng luôn luôn bá đạo không phân rõ phải trái, cho dù là nguy hiểm cũng có thể nói đúng lý hợp tình, đạo lý rõ ràng, phải khiến người khác thừa nhận nàng đúng, nếu không tuyệt đối không bỏ qua. Nàng.....

Ngực, bụng bỗng có cảm giác nặng nề, một loại mùi vị tanh ngọt từ yết hầu xông lên miệng, tiếp theo là một ngụm máu tươi từ bên khóe miệng của hẩn chậm rãi chảy xuống.

“Người đang chê cuộc sống của mình dài quá phải không?” Tần Kim Sinh thấy vậy, nhất thời tức giận trách mắng, hẩn dám vận công trong khi nhất tâm nhị dụng (*), quả thực chính là không muốn sống chẳng?

(*) nhất tâm nhị dụng: một tâm mà làm hai việc.

Ra tay nhanh như chớp, lão lập tức điểm mười bảy, mười tám huyệt đạo trên người hẩn, để ngừa chân khí của hẩn bị nghịch lưu, tẩu hỏa nhập ma.

“Người có biết làm như vậy rất nguy hiểm không hả?”

Đỗ Kinh không nói một câu, chỉ lẳng lặng ôm lấy Kì Siếp Siếp đang mềm mại nằm trong lòng hẩn, ánh mắt dừng ở dung nhan xinh đẹp dịu dàng mà tĩnh lặng của nàng.

Tiểu ma nữ, đây là ngoại hiệu hẩn đặt cho nàng, khắp thiên hạ cũng chỉ có hẩn gọi nàng như thế, nàng là Tiểu ma nữ của hẩn, chỉ thuộc về hẩn.

Cho tới bây giờ hẩn mới biết được, chán ghét nàng là vì muốn đề phòng mình càng thêm yêu thích nàng; Trốn tránh nàng là vì biết nàng nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp đánh lấy mình như bóng với hình; Mà cố ý gọi nàng là Tiểu ma nữ, không gọi tên khác, đơn giản là vì cái tên này chỉ thuộc về hẩn.

Thì ra, tâm của hẩn sớm vì nàng mà đắm chìm, nàng là hẩn –

“Tiểu ma nữ.”

Thân thể trong lòng hẩn khẽ run lên, như là nghe được hẩn gọi, Kì Siếp Siếp sau nhiều ngày hôn mê, lần đầu tiên có một chút động tĩnh.

Đỗ Kinh tưởng đó là ảo giác, khó có thể tin, nhẹ gọi nàng một tiếng, “Tiểu ma nữ?”

Đầu tiên là một loạt những tiếng rên yếu ớt và nhỏ nhoi, sau một lúc lâu, nàng rốt cục chậm rãi mở to mắt.

“Đỗ Kinh?” Nàng nhìn hẩn, cứ tưởng rằng mình đang nằm mơ.

“Không phải ta thì là ai?” Đỗ Kinh khàn giọng cười nói, bàn tay nhẹ vuốt gương mặt nhợt nhạt, lạnh băng của nàng. “Hiện tại nàng cảm thấy thế nào?”

“Toàn thân vô lực, lưng cũng rất đau.” Nàng ngừng một lát, chậm rãi nhớ tới chuyện xảy ra trước khi nàng hôn mê. “Là người đã cứu ta?”

“Đương nhiên, ngoại trừ ta ra, thì làm gì còn ai ngu ngốc mà đi cứu một ma nữ chứ?”

Nghe thấy hắn trả lời, nàng sửng sốt, cả người ngơ ngác nhìn hắn.

“Làm sao vậy?” Hắn lo lắng ngó nhìn nàng.

“Ta tên là gì?” Nàng hỏi.

“Tiểu ma nữ, đầu của nàng không đụng vào đâu chứ?” mày Đỗ Kinh nhanh chóng nhú lại, vươn tay sờ cái ót của nàng, lo lắng không biết trên người nàng còn vết thương nào khác mà hắn bỏ quên hay không, giống như một chưởng phía sau lưng nàng kia.

Đầu nàng vô lực để mặc bàn tay hắn sờ soạng, Kì Siếp Siếp nhớ tới tình hình thực tế, hắn cứ như là liếc mắt một cái liền nhận ra nàng giả mạo Cố Hồng Yến, nhưng làm sao có thể?

“Làm sao người nhận ra ta?” Cảm giác tim và phổi không thoải mái, nàng ho nhẹ hai tiếng, tò mò hỏi.

“Giọng nói và điệu bộ của nàng.” Đỗ Kinh nói đơn giản.

“Ồ.” Thì ra hắn thật sự chán ghét nàng như vậy, ngay cả giọng nói và điệu bộ của nàng vừa nghe là biết liền!

“Làm sao vậy, nàng có chỗ nào không thoải mái à?” Thấy nàng bỗng trở nên trầm mặc, hắn khẩn trương hỏi. Xưa nay cá tính của tiểu ma nữ luôn là không thể nhân lấy một khắc, cho dù ốm đau nằm trên giường, cũng không thể thay đổi mới đúng.

“Người nhất định đang tự giận mình, đúng hay không?” Nàng cắn môi nói.

“Đúng vậy.” Nhẹ vuốt mái tóc của nàng vì bị hắn ôm mà rối loạn, hắn không nhịn được tức giận nắm chặt vai nàng, chỉ thiếu nước không lay mạnh, “Rốt cục là nàng suy nghĩ cái gì vậy chứ? Cái loại trò chơi nguy hiểm thế này mà cũng dám làm?”

“Này, đều là người làm hại đó nha!” Nàng cũng tức giận, tay chân muốn đẩy hắn ra lại phát hiện toàn thân mình vô lực, “Ta bị thương rất nặng sao?” Nàng nhú mày hỏi.

“Vì sao lại do ta làm hại?” Không muốn trả lời vấn đề về thương thế của nàng, hắn nói sang chuyện khác.

“Nếu không phải người bỏ ta một mình, lại biến mất không thấy bóng dáng, ta sẽ nghĩ ra loại phương pháp này để dẫn dụ người đến tìm ta sao?”

“Vì sao không có người ở bên cạnh bảo hộ nàng? Vệ Long sĩ đâu?”

“Kì Cửu đuổi theo Hồng Yến cô nương rồi, người cũng không phải không biết.”

“Còn những người khác đâu? Làm gì có chuyện bá phụ để cho nàng một mình đi lại bên ngoài mà mặc kệ.”

Kì Siếp Siếp bĩu bĩu môi không trả lời. Khó khăn lắm nàng mới thoát khỏi đám Vệ Long sĩ bám dính lấy nàng đấy chứ, cũng may lúc trước đến chỗ cửu cửu học thuật dịch dung, không mấy người biết.

“Ta nên thay bá phụ, bá mẫu giáo huấn người một chút mới được.”

“Người dám đánh ta!” Nàng vừa nghe, cả người liền sinh ra một cỗ khí lực đẩy hắn ra xa khoảng một cánh tay, nhưng ngay sau đó, cả người nàng giống như mất đi ý thức, lại ngã vào lòng hắn.

“Tiền bối!” Đỗ Kinh hoảng hốt, nhanh tay tiếp được thân hình mềm mại của nàng, đồng thời lên tiếng kêu to.

Tần Kim Sinh vốn đã rời khỏi phòng để cho hai người bọn họ nói chuyện, sau khi nghe Đỗ Kinh kêu to, nhanh chóng chạy vào, chỉ thấy Đỗ Kinh mặt không chút máu, hoảng sợ cùng bất lực nhìn lão, trong lòng ôm Kì Siếp Siếp lại mất đi ý thức.

“Tiền bối.....”

Vẫy tay ngăn cản hấn nói chuyện, Tần Kim Sinh cầm lấy tay Kì Siếp Siếp bắt mạch, sau một lúc lâu mới buông tay nàng ra, lão không lập tức giải thích tình huống cho Đỗ Kinh, ngược lại có chút dăm chiêu trầm mặc.

“Tiền bối?” Đỗ Kinh nhin không được mở miệng.

“Nàng không có việc gì, chẳng qua là thân thể quá mức suy yếu, hơn nữa nhất thời kích động mới có thể ngất.”

Đỗ Kinh nghe vậy mới nhẹ nhàng thở ra, thấy lão dường như còn chuyện muốn nói với mình, vì thế mở miệng hỏi: “Tiền bối còn có gì muốn nói với vãn bối sao?”

“Người rất quan tâm nàng?” Tần Kim Sinh hỏi.

Không dự đoán được hấn sẽ hỏi vấn đề này, Đỗ Kinh sợ run một chút, cúi đầu nhìn Kì Siếp Siếp nhắm chặt hai mắt, dung nhan tuyệt mỹ lại tái nhợt, không cần nhiều thời gian liền dùng giọng điệu khẳng định cùng kiên nghị, nhẹ giọng đáp: “Vâng.”

“Tốt lắm, lão phu sẽ nói cho người, kỳ thật muốn chữa khỏi âm độc trong cơ thể nàng không phải là không có cách nào.”

Trong đôi mắt Đỗ Kinh nhất bỗng lóe lên một tia sáng: “Xin tiền bối nói rõ cho vãn bối.”

“Trên đời có hai loại kỳ dị thảo dược chuyên trị hàn âm độc chứng, một là cỏ Liệt Diễm, hai là hoa Hỏa Long. Lão phu sống sáu mươi năm cũng chỉ thấy cỏ Liệt Diễm có một lần, nghe nói nó sinh trưởng ở trong Liệt Diễm động trên Tuyết Phong đỉnh. Mà Liệt Diễm động này tên như ý nghĩa, trong động toàn là lửa cháy nóng rực, người bình thường ngay cả đứng bên ngoài mười trượng, cũng chịu không nổi nhiệt độ cực nóng kia, cho nên muốn lấy được nó khó không khác gì tìm đường lên trời.”

“Nhưng tiền bối không phải từng chính mắt thấy qua sao?”

Lão khẽ nhú mày: “Đó là vận khí. Kỳ thật Liệt Diễm động cũng không phải là nơi mà không có sinh vật nào đến gần được, có một loại khỉ lửa sinh trưởng ở trong động. Một vị bằng hữu của lão phu vì muốn có được một gốc cây cỏ Liệt Diễm, ước chừng ở Tuyết Phong đỉnh mười năm, cố gắng bồi dưỡng cảm tình với con khỉ lửa đó, cuối cùng mới được nó tặng cho một gốc cây.”

Cần thời gian mười năm ở Tuyết Phong đỉnh?

Kỳ thật chỉ cần có thể trị khỏi thương thể của Tiểu ma nữ, khiến nàng khôi phục sức sống ngày xưa, hấn tuyệt đối không để ý khoảng thời gian mười năm này, nhưng thân thể của hấn có thể chống đỡ được lâu như vậy sao?

“Như vậy còn Hỏa Long hoa?” Hấn hỏi về một hy vọng khác.

“Hỏa Long hoa này lão phu cũng chỉ nghe qua kỳ danh, chưa bao giờ gặp qua. Nghe nói nó chỉ sinh trưởng ở một chỗ ẩn mật trong sơn cốc vô danh, đóa hoa giống như bàn tay thật lớn, sắc thái đỏ tươi, là thánh phẩm trị liệu âm hàn độc.”

“Ẩn mật sơn cốc kia.....”

“Đến nay không ai biết nó ở nơi nào.” Tần Kim Sinh lắc đầu nói.

Nói cách khác hấn căn bản không cần phải lo lắng đến Hỏa Long hoa là được rồi, Đỗ Kinh mặt mày thâm khóa trầm tư, xem ra con đường duy nhất, chỉ có đem hy vọng đặt trên cỏ Liệt Diễm.

Nhìn thoáng qua Kì Siếp Siếp đang mê man, hấn, Đỗ Kinh lấy tánh mạng thề, nhất định phải có được cỏ Liệt Diễm, diệt trừ hết âm độc trong cơ thể nàng!

5. Chương 5

Một chiếc xe ngựa ở trên đường đang chạy nhanh về hướng bắc, người lái xe tuy rằng vẻ mặt phong trần mệt mỏi, nhưng vẫn khó che giấu được tướng mạo tuấn dật phi phàm, chỉ tiếc mày hấn nhíu chặt, vẻ mặt

ngừng trọng, nếu không nhất định càng thêm bất phàm.

Ánh chiều tà từ từ ngã về tây, ráng màu và tầng mây cùng nhau chiếu rọi, tạo nên cảnh tượng thay đổi khôn lường, vô cùng mỹ lệ.

Nhưng Đỗ Kinh liều mạng lái xe chạy đi, căn bản là chẳng có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp trước mắt. Hắn phải tới thành trấn tiếp theo trước lúc mặt trời lặn, nếu không khí lạnh buổi đêm, sẽ lại một lần nữa trở thành ác mộng của Kì Siếp Siếp cũng như là của hắn.

Vì muốn sớm có được cỏ Liệt Diễm, sau khi rời khỏi chỗ ở của Tần Kim Sinh, hắn liền mua một chiếc xe ngựa chở Kì Siếp Siếp đi về hướng bắc, hy vọng có thể tới Tuyết Phong đình sớm một ngày để tìm Liệt Diễm thảo, giúp nàng giải âm độc trong cơ thể.

Lúc này tiết trời đang vào độ đầu tháng bảy, nhiệt độ không khí có hơi chút nóng bức. Hắn tính rằng trước khi trời đông giá rét đến, hắn sẽ lấy được cỏ Liệt Diễm, rồi mang nàng về phía nam ấm áp để điều dưỡng, nhưng mà hắn không nghĩ tới cho dù trong thời tiết tháng bảy như thế này, chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm cũng đủ để ảnh hưởng đến tính mạng của Kì Siếp Siếp, nhất là càng đi về hướng bắc càng tỏ ra nghiêm trọng.

Từ lúc bắt đầu xuất phát theo hướng bắc mà đi, đến nay đã là ngày thứ bảy, trong bảy ngày này, Kì Siếp Siếp cứ tỉnh tỉnh ngủ ngủ, nhưng cho dù tỉnh lại, nàng cũng rất suy yếu, ngay cả sức đứng dậy cũng không có, chuyện này đối với người luôn hoạt bát hiểu động như nàng thì chẳng khác gì một loại tra tấn.

Năm ngày trước, nàng điêu ngoa quật cường luôn không nghe lời, chỉ cần tỉnh lại mà không thấy hắn ở bên cạnh, sẽ nghĩ đủ loại biện pháp chuồn ra xe ngựa hoặc đi ra ngoài phòng, khiến hắn sợ tới mức kinh hồn bạt vía, từ nay về sau đành phải ở bên người nàng, một tác cũng không rời.

Hay là kiếp trước hắn thiếu nợ nàng, khi hắn hờ hững với nàng, nàng vẫn cứ bám dính lấy hắn, hại hắn đau đầu không thôi; Hiện tại lúc hắn một tác cũng không rời xa nàng, nàng lại chê hắn vướng víu; Chán ghét, vừa thấy hắn thì tức giận.

Bệnh nhân luôn khó có thể hầu hạ như thế này sao?

Sau khi đổi vai cho nhau hắn mới biết được, lúc trước nàng đến tột cùng tiêu phí bao nhiêu tâm tư chăm sóc cùng làm bạn với hắn, tuy rằng nàng bướng bỉnh, ồn ào, lại thường xuyên làm bệnh tình của tăng thêm, nhưng xét về tuổi và thân phận hắn lúc đó mà nói, hắn thật nên cảm động mà khóc nức nở mới đúng.

Mất bò mới lo làm chuồng, vẫn còn chưa muộn đâu.

Hắn thề một khi nàng lành bệnh, liền nàng cưới vào cửa, thật tâm yêu thương nàng cả đời.

“Dừng!”

Tốc độ khá nhanh, rốt cục trước khi mặt trời lặn xe ngựa cũng đi vào Nham Thạch trấn. Trấn nhỏ không lớn, chỉ có một gian khách điếm.

Đỗ Kinh nhảy xuống xe ngựa, đang định ôm Kì Siếp Siếp vào khách điếm trước, rồi trở ra kéo xe ngựa đến hậu viện, để cho con ngựa đã vất vả cả một ngày ăn no nê, nghỉ ngơi thật tốt một đêm, đến sáng mai lại đi tiếp.

Nhưng là –

“Không cần người ôm, ta tự có chân sẽ tự đi.” Đẩy hai tay hắn ra, nàng cố hết sức đứng lên, thân thể yếu ớt muốn bước ra xe ngựa.

“Để ta.” Hắn lại lần nữa vươn tay giúp nàng, mà nàng cũng lại lần nữa cự tuyệt ý tốt của hắn.

“Không cần phải thế, ta tự mình làm được.”

Cố hết sức, cuối cùng nàng cũng đi đến bên mép xe ngựa, đuối sức thở phì phò nhìn thẳng khoảng cách ước vài thước trước mặt mình, do dự không biết nên xuống xe thế nào.

“Tiểu ma nữ.....” Đỗ Kinh muốn giúp nàng, lại bị nàng một phen ngăn chặn.

“Người tránh ra!”

“Rốt cục là nàng đang tức giận cái gì?” Nhìn đôi mắt nàng thủy chung không liếc hẳn một cái, hẳn rốt cục nhìn không được, bắt đắc dĩ mở miệng hỏi.

“Không có.”

“Nếu không có thì vì sao không thèm nhìn ta cũng không cho ta bế nàng xuống xe ngựa?”

Nghe vậy, nàng mới ngẩng đầu liếc nhìn hẳn một cái.

“Ta chỉ là muốn cho người biết, kỳ thật tự ta cũng có thể chăm sóc bản thân mình, người không cần phải ủy khuất làm bạn đường của ta như vậy, cứ việc đi tìm Cố cô nương của người đi, người không phải rất lo lắng cho nàng sao?” Nàng nhẹ nhàng bâng quơ mở miệng nói.

Thì ra đây là nguyên nhân nàng chiến tranh lạnh với hẳn! Hẳn thật không biết mình nên khóc hay nên cười nữa đây, cuối cùng chỉ có thể than nhẹ một tiếng.

“Hong Yến thì sẽ có Kì Cửu chăm sóc, không cần phải ta lo lắng.”

“Nói cách khác, nếu không có Kì Cửu, hiện tại người nhất định nóng lòng đi tìm nàng là chứ gì.”

Đau đầu quá đi thôi! Hẳn lấy tay day day huyết thái dương.

Hẳn thật sự không hiểu nổi tâm tình con gái, mấy ngày nay, bọn họ kỳ thật vẫn ở chung rất tốt, cho đến sáng nay, hẳn đột nhiên nhắc tới bọn họ đi hướng bắc, mà Hong Yến cùng Kì Cửu là đi hướng nam, hai phương ngược lại như vậy, không biết khi nào mới có cơ hội gặp lại?

Hẳn cũng chỉ nói vu vơ một câu như vậy mà thôi, ai ngờ đầu nàng lại lấy chuyện đó ra châm chọc khiêu khích hẳn, nói cái gì mà nếu hẳn lo lắng cho Cố cô nương thì hiện tại có thể đuổi theo, nàng sẽ không ngăn cản hẳn; Còn nói Cố cô nương người ta dịu dàng hiền thực, không giống nàng điêu ngoa tùy hứng, đã là nam nhân thì nhất định sẽ lựa chọn Cố cô nương, mà hiện tại nàng trở thành bộ dạng này căn bản là gieo gió gặt bão, hẳn có thể mặc kệ nàng, cứ việc để nàng tự sinh tự diệt cũng được, hoặc là tùy tiện trực tiếp quăng nàng vào một trạm gác ngầm của Ngọa Long Bảo, đến lúc đó sẽ có người chăm sóc nàng, không cần phải hẳn làm điều bộ tử bi giã mè khóc chuột!

Lúc ấy thật sự không biết mình đã làm gì chọc giận nàng, chẳng qua thấy nàng càng nói càng giận, sắc mặt càng lúc càng khó coi, hẳn đành phải điểm huyết ngữ của nàng, để nàng ngoan ngoãn ngủ một giấc, đồng thời hy vọng sau khi nàng tỉnh lại, có thể quên hết mọi chuyện khiến nàng không thoải mái, nhưng với tình hình hiện tại này.....

“Nàng nên biết, hiện tại đối với ta mà nói, quan trọng nhất chính là tiêu trừ hết âm độc trên người nàng.” Hẳn chăm chú nhìn hai mắt nàng mà nói.

“Đương nhiên, thương thế của ta tốt hơn sớm một ngày, là người có thể sớm một ngày thoát khỏi ta.” Rũ mắt xuống, nàng chua xót nói.

“Ta chưa từng nói như vậy.” Chân mày hẳn cau lại.

“Nhưng trong lòng người nghĩ như vậy!”

Đây là cái loại lý lẽ gì chứ?

“Chúng ta đi vào quán trọ rồi nói sau được không? Xe ngựa chắn trước cửa sẽ gây trở ngại cho việc buôn bán của người ta.” Than nhẹ một hơi, hẳn tốt bụng khuyên nhủ, rồi tự nhiên vươn tay muốn ôm nàng, ai ngờ nàng lại bướng bỉnh dám tránh khỏi tay hẳn, đột nhiên nhảy xuống xe ngựa.

May mắn một bên có yên ngựa đỡ cho nên lúc Kì Siếp Siếp rơi xuống đất mới có thể ổn định thân mình suy yếu, nhưng ngay cả như vậy, cũng hù dọa và chọc tức Đỗ Kinh. Nàng vì sao luôn muốn tùy hứng làm bậy như vậy, chẳng chịu nghĩ đến cảm xúc của người khác?

“Đó, ta không phải đã nói ta có thể tự chăm sóc sao?” Nàng đắc ý ngẩng đầu tà nghệ nhìn hẳn.

Ngăn không được tức giận ở trong nháy mắt bùng nổ, nếu nói tính cách của nàng là quật cường, không bằng nói tính cách của nàng không biết tự lo bản thân mình.

Hắn lạnh lùng liếc nàng một cái, kéo dây cương trên lưng ngựa, bỏ lại cho nàng mấy câu, “Nàng đã có thể tự chăm sóc bản thân, thế thì chắc ta cũng không cần ở lại làm những việc không cần thiết nữa, vậy tại hạ xin cáo từ.” Nói xong, hắn dắt ngựa, cũng không quay đầu lại, xoay người bước đi.

Kì Siếp Siếp ngậy người ngay tại chỗ, nhìn bóng dáng hắn rời đi, nàng quật cường cắn môi dưới, không muốn mở miệng gọi hắn lại, nhưng, sự kiên trì này không được bao lâu –

“Đồ Kinh.” Tiếng nói nhỏ nhỏ lút từ trong miệng nàng bật ra, “Đừng đi mà, đừng bỏ ta lại.”

Vó ngựa đạp lên đá trên đường tạo thành tiếng “ Đát đát ” hoàn toàn che lấp đi thanh âm của nàng.

“Đồ Kinh.” Tâm hoảng ý loạn, nàng tăng thêm âm lượng gọi với theo hướng bóng dáng hắn, nhưng hắn lại ngoảnh mặt làm ngơ, càng đi càng xa.

“Không cần –” Bước chân nàng như tự có ý thức, đuổi theo hắn, nhưng thân mình suy yếu lại không nguyện ý phối hợp, mới chạy hai bước, cả người nàng đã ngã vật xuống đất.

“Không cần.....” Rời xa nàng, Đồ Kinh, không cần! “Ồ ô.....” Nàng không muốn hắn rời xa nàng nha.....

“Thế này nàng còn nói có thể tự chăm sóc bản thân mình sao?”

Thanh âm bắt đầu dĩ lại ẩn chứa đau lòng vang lên trên đỉnh đầu nàng, nàng rơi lệ đầy mặt ngẩng đầu, chỉ thấy không biết hắn đã trở lại bên người nàng từ lúc nào.

Hắn khom lưng, dùng một tay ôm lấy cái người đang khóc sụt sùi như đứa trẻ kia.

Nàng theo bản năng, vươn hai tay gắt gao ôm cổ hắn, sợ hắn lại lần nữa bỏ nàng xuống.

“Thực xin lỗi.” Nàng run run nói, mà hắn không nói gì.

“Ta không phải cố ý..... Ta chỉ là.....” Nàng muốn giải thích, lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Ta biết.” Hắn trấn an nàng.

“Đừng rời xa ta, đừng bỏ lại ta.”

“Ừ.” Hắn ôm chặt nàng, đồng thời ở trong lòng thề, cả đời cũng sẽ không.

+++

Tuy rằng đối với hai người là Đồ Kinh và Kì Siếp Siếp mà nói, ở trong lòng sớm đã có quyết tâm không phải nàng thì không cưới, không phải hắn thì không gả, nhưng theo lễ phép, lúc hai người ở khách điểm, vẫn thuê hai phòng ngủ như cũ.

Bữa tối qua đi, Đồ Kinh thường lui tới chỗ Kì Siếp Siếp, giúp nàng vận công đẩy âm độc trong cơ thể ngưng tụ ở một nơi, không cho chúng có cơ hội khuếch tán, sau đó đợi nàng ngủ say, liền trở lại phòng của mình nghỉ ngơi.

Mặc nguyên y phục nằm ở trên giường, hắn suy nghĩ về việc sau khi bọn họ đến Tuyết Phong đỉnh, nên an trí Kì Siếp Siếp như thế nào, cùng với chuyện làm sao trong thời gian ngắn nhất lấy được cỏ Liệt Diễm.

Nghĩ nghĩ, hắn đột nhiên cảm thấy bế tắc, không tự chủ được liền ngáp một cái.

Đột nhiên trong lúc đó, một luồng ánh sáng kinh sợ xẹt qua cái đầu đang buồn ngủ của hắn.

Không đúng! Rất không đúng! Từ khi bệnh hắn khỏi hắn lại luyện võ, trừ phi là hắn tự mình muốn đi vào giấc ngủ, nếu không cho dù là muốn hắn ba ngày ba đêm không chớp mắt, thì đến ngáp một cái cũng không có khả năng.

Không tự chủ được lại ngáp một cái, hắn hồ nghi nhìn cây nến trên mặt bàn, chỉ thấy phía trên ánh nến không có khói sau khi cháy bay lên, lại thoáng hiện ra làn khói màu vàng nhạt ảm áp.

Đáng chết, là mê hương!

Theo phản xạ, hắn lấy một đồng tiền từ trong người nhăm cây nến mà phi tới, chuẩn xác nhắm thẳng vào tâm nến, trong phòng nhất thời lâm vào một mảnh tối om.

Không xác định chính mình rốt cuộc hít vào bao nhiêu mê hương, cùng với mê hương có độc hay không, hắn thật cẩn thận thăm vận mấy khẩu chân khí, thử xem thân thể có gì không khoẻ hay không. Rất tốt, ngoại trừ có chút buồn ngủ, hắn không cảm thấy có gì không khoẻ.

Sau khi đã xác định mê hương không độc, hắn nhanh chóng vận công, để chân khí chạy khắp kinh mạch trong cơ thể, đẩy mê hương ra bên ngoài cơ thể. Tiếp theo hắn nhanh chóng đi vào sương phòng của Kỳ Siếp Siếp, cũng dùng phương thức đó giúp nàng đẩy mê hương ra.

“Vì sao bọn họ muốn làm như vậy?” Kỳ Siếp Siếp khó hiểu hỏi.

Đỗ Kinh cũng không giải thích, hắn chưa bao giờ đến Nham Thạch trấn này, dọc theo đường đi, cũng cần thận lưu ý không hề có kẻ theo dõi, vậy tại sao khi đến đây lại có mê hương chờ bọn họ?

Đang lúc hai người bọn họ trăm mối không thể giải bày, ngoài cửa đột nhiên truyền đến hàng loạt tiếng nói khe khẽ. Hai người lập tức im bặt, cẩn thận lắng nghe.

“Đang ngủ sao?”

“Hương đều tan hết, hắn là đang ngủ.”

“Muốn đi vào xác định một chút để phòng ngừa hay không?”

“Chắc là chẳng cần đâu, nhìn bộ dạng hắn thư sinh nho nhã yếu ớt như thế, cho dù đột nhiên tỉnh lại, bên chúng ta có vài người, tùy tiện cũng áp chế được hắn.”

“Ôi, ta thực không muốn làm như vậy.”

“Không làm thì sao chứ? Chẳng lẽ ngươi thật muốn đem nữ nhi của Tôn đại nương tống đi sao?”

“Nhưng cô nương kia là vô tội?”

“Biết đâu..... Chúng ta làm như vậy có thể khiến cô nương kia trong họa có phúc chưa biết chừng.” Trầm mặc trong chốc lát, một thanh âm gượng ép vang lên.

“Ừ, ta cũng cảm thấy như vậy.” Tên còn lại nói tiếp, trong giọng nói thoáng thể hiện lương tâm có cảm giác bất an. “Xem bộ dáng cô nương kia suy yếu, rõ ràng là thân nhiễm bệnh nặng, có lẽ chúng ta đưa nàng vào trong thành, ngược lại có thể giúp đỡ nàng, bởi vì với tính cách thích chưng diện của thành chủ, nhất định sẽ che chở đầy đủ cho cô nương tựa tiên nữ hoạt bát ấy, nói không chừng còn có thể giúp nàng chữa khỏi bệnh trên người.”

Nói xong, ngoài cửa trầm mặc lúc lâu.

“Đi thôi, đừng do dự nữa, nếu do dự nữa thì chúng ta sẽ không kịp hoàn thành trước hừng đông đâu.” Rốt cục cũng có người mở miệng.

“Ừ.” Có người đáp nhẹ một tiếng, tiếp theo là những tiếng bước chân liên tiếp tiến về phía sương phòng của bọn họ.

Cửa phòng “ê a” một tiếng rồi bị đẩy ra, đi đầu là chương quỳ đang gơ cây nến, tiếp theo là tiểu nhị, trưởng lão trấn trên cùng hai người đàn ông có gương mặt xa lạ cầm dây thừng. Năm người tiến vào phòng, liền thấy Đỗ Kinh và Kỳ Siếp Siếp đang ung dung ngồi trong phòng chờ bọn họ thì sợ tới mức hồn mất vía, dây thừng cùng ánh nến đồng thời rơi xuống “Phanh” một tiếng, bọn họ run run kinh hãi không thôi cứ như bị tia sét đánh trúng.

“Chẳng hay năm vị nửa đêm tới chơi có gì muốn dạy bảo?” Đỗ Kinh thông thả mở miệng, đồng thời chậm rãi bước lên phía trước, nhặt cây nến nằm trên mặt đất; rồi đặt lên mặt bàn đề ngựa phát sinh hoả hoạn, bình tĩnh nhìn năm người bị dọa ngốc đang đứng trước mắt.

Không ai mở miệng, bọn họ hoàn toàn bị dọa đến ngây người.

“Sao thế, các người không phải nói rằng bằng lực lượng của các người, tùy tiện cũng có thể ngăn chặn một thứ sinh nho nhả yếu ớt như ta sao? Sao giờ lại chẳng động thủ gì vậy?” Đỗ Kinh lại nhẹ nhàng băng quơ mở miệng hỏi.

Đột nhiên trong lúc đó, năm người vốn đang ngậy ra như phỗng đồng thời hướng hai người bọn họ quỳ xuống, không ngừng dập đầu giải thích. “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Đỗ Kinh mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ, cũng chưa ngăn cản hành động dập đầu nhận tội của bọn họ, biểu tình trên mặt cũng không nhìn ra có phản ứng phần nộ gì.

Hắn không tức giận sao? Làm sao có thể không được chứ? Nếu không phải hắn đủ tỉnh táo, hẳn quả thực khó có thể tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào. Nhưng lúc này đối mặt với một đám dân chúng vừa thấy liền biết là những kẻ chất phác thiện lương, hắn nên tức giận với bọn họ thế nào đây? Huyết tủy Nham Thạch trấn này sao? Huống chi nghe bọn hắn đối thoại lúc trước, bọn họ tựa hồ cũng là bị bắt đắc dĩ.

Rốt cục, hắn cố nén tức giận, khe thở dài một hơi, đang muốn mở miệng ngăn cản hành động luân phiên dập đầu của bọn họ, Kì Siếp Siếp đã mở miệng trước.

“Các người đừng thế nữa, trước đứng lên đi, có cái gì khó khăn thì nói ra, chưa biết chừng chúng ta có thể giúp được thì sao.”

Năm người dừng động tác lại, nhìn nhau không nói gì trong chốc lát, rồi đồng thời đứng dậy.

“Vì sao các người muốn làm như vậy? Bắt người là phạm trọng tội, các người không biết mới lạ.” giọng nói Đỗ Kinh không chút vui vẻ, cũng mất đi khí thế không giận mà uy lúc trước.

Bọn họ trầm mặc sau một lúc lâu, trưởng lão mới mở miệng giải thích.

Thì ra nguyên nhân là do đất đai bốn phía quanh Nham Thạch trấn rất đặc dị, hoàn toàn không thể gieo trồng cây nông nghiệp gì, nên họ luôn luôn chỉ có thể dựa vào lương thực từ ngoài cấp vào mới duy trì được cuộc sống. Đường từ Nham Thạch trấn đi ra bên ngoài được chia thành hai con đường nam bắc riêng, nếu đi hướng nam, sau đó muốn tới thôn xóm có chợ, ít nhất phải mất khoảng bốn, năm ngày, do đó bọn họ từ trước đến nay đều đi con đường phía bắc nhiều lắm cũng chỉ mất có một ngày nhưng lại phải đến Bắc Thành, hết lần này đến lần khác.....

“Ý các người là, Bắc Thành thành chủ hỉ nộ vô thường, khi vui vẻ thì có khả năng sẽ tặng cho các người lương thực dùng trong cả một năm, may may không lấy một xu; Thời điểm mất hứng thì sẽ cố ý làm khó dễ các người, mà lúc đó còn muốn các người đưa cô nương đẹp nhất trong thôn cho hắn nạp làm thiếp?”

Bọn họ sắc mặt trầm trọng đồng thời gật đầu.

“Nhưng đã gần ba năm và đây là lần thứ sáu?”

Năm người lại gật đầu.

Đỗ Kinh có chút đăm chiêu suy nghĩ trong chốc lát, “Ba năm gần đây, thành chủ hỉ nộ vô thường kia có từng tặng lương thực cho các người?”

Đáp án là không có.

“Ý nói là, ba năm trước đây là thời điểm hắn vui vẻ, mà giận thì bắt đầu từ gần ba năm nay?”

Trưởng lão dùng sức gật đầu, “Đã liên tục ba năm, cho dù ba năm trước đây thành chủ tặng cho chúng ta nhiều lương thực, nhưng ba năm nay cũng đã hao hết, chúng ta thật sự là bị bắt đắc dĩ mới có thể.....” Mới có thể.....”

“Mới có thể liệu mình đựng đến khách qua đường dừng chân trên Nham Thạch trấn?” Đỗ Kinh thay hắn đem lời nói cho hết.

Năm người đồng thời hồ thẹn không nâng nổi đầu dậy.

“Thế năm lần trước thì sao? Các người giải quyết thế nào, cùng giống lần này, đi tìm người qua đường xuống tay?” Kì Siếp Siếp tò mò hỏi.

“Không không không, tuyệt đối không có!” Trưởng lão vội vàng lắc đầu nói: “Bốn lần trước bởi vì trấn trên còn có chút lương thực tồn kho, cho nên vẫn chưa bị thành chủ làm khó dễ, còn một lần trước, thật sự là thật sự không có cách nào, cho nên..... Cho nên.....” Nói xong, tiếng nói hần đột nhiên nghẹn ngào, rốt cuộc nói không hết câu.

“Con gái của trưởng lão, Liên nhi cô nương vì không muốn khiến trưởng lão khó xử, cho nên tự nguyện hiến thân.” Chương quỳ khàn giọng nói.

Kì Siếp Siếp nhìn phía trưởng lão, chỉ thấy hần dù chưa nói ra tiếng, trên mặt lại sớm ướt đẫm nước mắt.

“Đỗ Kinh.....” Lòng trắc ẩn của nàng tự nhiên dâng lên.

“Ta đã biết.” Hần đánh gãy lời của nàng, rồi gật đầu.

“Vậy chàng tính làm như thế nào?” Nàng vẻ mặt khẩn cấp hỏi.

“Ta cùng các người đến chỗ thành chủ một chuyến.” Đỗ Kinh trầm tư trong chốc lát rồi nói với trưởng lão.

“Chỉ có mình chàng?” Kì Siếp Siếp bất mãn kêu lên: “Thế ta phải làm gì chứ?”

“Bệnh nhân thì phải có bộ dáng của bệnh nhân.”

“Mặc kệ, ta cũng phải đi!”

“Không được.”

“Ta nhất định phải đi.”

“Đừng mơ.”

“Ta muốn đi, hơn nữa chàng ngăn không được ta.”

“Thử xem xem.”

“Thử liền thử, ai sợ ai?”

6. Chương 6

Kì Siếp Siếp tâm tình vô cùng tốt, chỉ cần nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng không ngừng tươi cười là cũng có thể biết được. Trái lại ngồi ở phía đối diện nàng, Đỗ Kinh lại nhứt mảy khó chịu, vẻ mặt dường như đau đầu không thôi.

“Tiểu ma nữ.....”

“Đừng gọi ta nữa, dường đã đi được một nửa, chàng còn muốn ta quay trở lại sao?” Nàng cười meo meo nói.

Chỉ cần giao nộp người thành chủ muốn, liền có đủ lương thực để cho Nham Thạch trấn ấm no cả một năm, nên chuyến đi lần này ngoại trừ xe ngựa chở người, thì phía sau còn có năm chiếc xe trâu đi theo để chuẩn bị chở lương thực về, Kì Siếp Siếp trước hết trốn ở trong một chiếc xe trâu, vụng trộm theo tới, mãi đến lúc ban đêm trời trở lạnh, mới buộc nàng đi ra.

Bây giờ cả người nàng bị Đỗ Kinh bao vây thành cái bánh chưng, ép đi vào trong chiếc xe ngựa ấm áp nhất, vẻ mặt hần không vui ngồi ở đối diện nàng, chờ khởi binh hỏi tội nàng.

“Vì sao nàng muốn làm như vậy?”

“Là chàng từng nói sẽ không bỏ rơi ta lần nữa, ta mặc kệ.”

“Ta cũng không bỏ rơi nàng mà, ta chỉ rời đi một chút.....”

“Ta mặc kệ, dù sao “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy”, chàng đã nói thế nào thì chính là thế đấy.” Nàng tùy hứng nói.

Đỗ Kinh hoàn toàn không có biện pháp với nàng.

“Nàng có biết hiện tại thân thể nàng không thể chịu nổi rét lạnh hay không? Thế mà nàng không biết sống chết cứ trốn trong đồng rơm rạ như vậy, nàng cũng biết nơi này không thể so với phía nam, ngày đêm.....”

“Ngày đêm chênh lệch nhiệt độ rất lớn? Ta biết nha, cho nên ta mới tự động đi ra thôi.” Nàng cười hì hì nói.

“Nàng –” Đang muốn mở miệng mắng đã thấy nàng hắt xì vài cái, làm cho lời hằn định mắng đều mắng không ra miệng. Hắn nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt lạnh băng của nàng, nhú mày hỏi: “Còn cảm thấy rất lạnh sao?”

“Vừa uống bát canh nóng nên tốt hơn nhiều.”

“Vậy sao mặt vẫn lạnh như băng thế này?” Hắn không hài lòng nói: “Ta lại đi lấy bát nữa cho nàng nhé.”

“Không cần.” Nàng nhanh tay giữ chặt hắn, “Thời điểm bọn họ xuất phát cũng đã tính toán kĩ từng miếng ăn rồi, hiện tại thêm ta là thêm một người, khi mọi người ăn đã phải giảm đi rồi, chúng ta sao có thể không biết xấu hổ lại xin bọn họ thêm một chén?”

“Nàng cũng biết người ta tính toán tốt mọi thứ, mà còn vụng trộm theo dõi?” Hắn lại tìm được cơ hội dạy bảo nàng, cũng không quên nhẹ cầm lấy bàn tay đang vươn ra của nàng.

“Đều phải trách chàng chứ, ta đã từng nói qua là ta nhất định sẽ đi theo, là chàng không tính ta vào nha, vì vậy cho dù có kẻ không có cơm ăn, người đó cũng chỉ có thể là chàng mà không phải ta.” Nàng nâng lên cằm nói lý lẽ.

“Chưa thấy ai điều ngoa không phân rõ phải trái như nàng.”

“Hừ, trên thực tế tất cả mọi người đều nói ta nhu thuận, hiểu chuyện, tâm địa thiện lương, mĩ nhân hiền thực, nói ta điều ngoa không phân rõ phải trái cũng chỉ có chàng thôi!”

“Thật không?”

“Vốn chính là vậy.”

“Được, vậy nàng nói xem nàng nhu thuận, biết điều thế nào?” Hắn hai tay khoanh trước ngực nhìn thẳng nàng, “Là chuồn êm ra khỏi nhà không lời cáo biệt, còn bỏ rơi Vệ Long sĩ được phái đi bảo vệ nàng, hoặc giả trang thành Hồng Yến quấy rối, thiếu chút nữa là đem mạng nhỏ của mình trả giá cho trò chơi. Đây là cái nàng gọi là nhu thuận, hiểu chuyện?”

Kì Siếp Siếp nhất thời nghẹn lời.

“Chàng..... Ai nói với chàng việc này, việc này là..... Còn không phải là do chàng làm hại!” Suy nghĩ nửa ngày, nàng rõ ràng đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên người hắn.

“Nàng lại muốn bày ra điệu bộ nếu không phải bởi vì ta bỏ lại nàng một mình, thì sao nàng lại có lý do để làm ra nhiều chuyện như thế sao?”

Nàng lộ ra vẻ mặt chính xác là điệu bộ đó.

“Được rồi, chúng ta không đề cập tới chuyện ở ngoài Bảo nữa, mấy năm nay khi ta dưỡng bệnh ở Ngọa Long Bảo, nàng hay hung dữ chính đồn hành vi của ta thì giải thích thế nào đây?”

“Ta bắt nạt chàng khi nào chứ?” Về mặt nàng oan uổng nói.

“Gọi người niết mạnh cái mũi của ta, rồi ép ta ăn đủ thứ hỗn độn gì gì đó.”

“Cái gì mà gọi là hỗn độn chứ, đó đều là thuốc bổ hảo hạng nha, người khác muốn ăn đều không được ăn đâu, ai biết ta đặc biệt lấy cho chàng ăn, chàng còn không ăn!”

“Cho nên nàng liền cứng rắn ép ta ăn?”

“Lúc ta sinh bệnh không uống thuốc, cha cứ như vậy mà làm.”

Đỗ Kinh nhin xuống xúc động muốn mắng.

“Được, vậy vì sao nàng luôn lấy cây gậy trúc đứng phía sau vụng trộm đánh ta?”

“Ai đánh chàng?” Nàng trừng mắt kêu thật lớn.

“Nàng dám nói nàng chưa bao giờ lấy gậy trúc đánh ta?” Hấn híp mắt.

Nàng nghĩ nghĩ, muốn nói lại thôi. “Đó là mỗi lần chàng luyện công, ta tốt bụng giúp chàng sửa lại tư thế cho chính xác, giúp chàng luyện công.....”

“Giúp ta luyện công?” Hấn không thể tin nổi đánh gãy lời của nàng hô: “Nàng muốn giúp ta tẩu hỏa nhập ma thì đúng hơn? Nàng có từng nghe qua khi luyện công thì kiêng kị nhất là bị quấy rầy, hơi có chút vô ý sẽ tẩu hỏa nhập ma?”

“Ta khi đó còn nhỏ làm sao biết được? Huống chi, đó thời điểm ban đầu thôi, về sau công phu của chàng tốt hơn ta rồi bỏ chạy không thấy bóng người, ta làm sao quấy rầy chàng đây?” Nàng bực mình nói, sớm biết rằng hấn hết bệnh rồi sẽ trốn nàng như vậy, lúc trước nàng không đối tốt với hấn như vậy nữa, cứ để hấn bệnh thêm một thời gian nữa sẽ tốt hơn, vài năm nay nàng cũng không buồn như vậy.

Nhưng bây giờ cũng rất ổn, người sinh bệnh đổi thành nàng, những năm hấn sinh bệnh, là nàng cẩn thận chăm sóc hấn như vậy, bây giờ cũng nên đến phiên hấn vì nàng làm như thế.

“Sao lại cười trộm?”

Kì Siếp Siếp có chết cũng không dám nói cho hấn, nàng cười trộm là cảm thấy đã biết việc mình bị thương thật sự là đáng giá, nhờ thế mới có thể có được sự chăm sóc dịu dàng của hấn.

“Ta đang suy nghĩ mọi người đến Bắc Thành rồi thì phải làm như thế nào để thành chủ tiếp kiến đây, dù sao mọi người lại không đưa nữ nhân như hấn yêu cầu tới, người ta sẽ mở cửa thành cho mọi người đi vào mới là lạ.” Nói xong nàng đột nhiên cười kì quái, lại như thần kinh có vấn đề, liếc hấn một cái, “Hay chàng muốn học thuật dịch dung của ta, khi đến đó thì nam phần nữ trang, ha ha.....” Nói còn chưa xong, nàng liền nhin không được nở nụ cười.

Đã lâu không được thấy lúm đồng tiền bướng bình của nàng sau khi giở trò xấu, hiện tại đột nhiên vừa thấy, Đỗ Kinh mới biết được chính mình có bao nhiêu nhung nhớ. Không tự giác, hấn nhẹ nhàng chạm vào gương mặt nàng.

“Chàng sao thế?” Nàng ngẩn ra, nhìn hấn hỏi.

“Nàng rất đẹp.”

Không dự đoán được hấn sẽ đột nhiên nói ra một câu ca ngợi nàng như vậy; Khuôn mặt đang cười nhất thời che kín mây đỏ.

“Chàng.....Chàng.....”

“Thì ra nàng cũng biết ngưng ngưng nha!” Hấn thấy thế giễu cợt nàng.

Tuy rằng hé ra gương mặt đỏ giống như quả táo tươi, nhưng tính tình Kì Siếp Siếp điêu ngoa không cam lòng yếu thế, bản chất lại vẫn như cũ bày ra không bỏ sót.

“Ai..... Ai không biết xấu hổ, ta..... Ta chỉ nghĩ, bình thường miệng chó làm sao có thể đột nhiên phun ra ngà voi mà thôi.” Nàng mất tự nhiên ngoảnh đầu qua một bên.

Đỗ Kinh cười khê ra tiếng, “Nói cho ta biết, Tiểu ma nữ, từ khi nào thì nàng bắt đầu thích ta?” Mất hấn lộ thâm tình, chỉ là nàng vẫn chưa phát giác.

“Chàng..... Ai nói ta thích chàng?”

“Nếu không thích ta, làm sao phải luôn đuổi theo ta? Lại ép ta ăn thuốc bổ, giúp ta luyện công?”

“Ta.....”

Được thôi thừa nhận thì thừa nhận, dù sao mọi người sớm đã biết nàng thích hấn!

“Đúng vậy, ta thích chàng, về phần khi nào thì bắt đầu thích, ta cũng không biết.” Nàng hào phóng nói, sau khi nói xong một chút, hỏi ngược lại: “Còn chàng? Chừng nào thì chàng sẽ thích ta?”

“Ai nói ta thích nàng?”

“Đỗ Kinh, chàng dám nói chàng không thích ta, chàng dám –” Nàng tức giận đến oa oa kêu to, vút áo lông cừu ở trên người sang một bên, liền muốn đánh hấn một trận.

“Ta yêu nàng, Tiểu ma nữ.” Tiếp được thân thể mềm mại của nàng đang lao vào hấn, đồng thời, hấn ở bên tai nàng nhẹ giọng nói.

Ầm ầm một tiếng!

Trời, không sập, đất, cũng không nứt, bốn phía không nghe thấy tiếng nhạc cực lạc từ Tây phương, cũng không nhìn thấy lên núi đao xuống nôi chảo trong địa ngục tàn khốc, điều này chứng tỏ nàng vẫn còn sống ở nơi mà mỗi ngày mặt trời mọc ở đằng đông, rồi khỏi nhân gian ở đằng tây như cũ, nhưng việc này làm sao có thể xảy ra? Căn bản là nàng không nghĩ tới sẽ nghe một câu như thế vào lúc này.

“Chàng..... Chàng vừa mới nói cái gì?” Nàng thoáng đẩy ra hấn, nghẹn họng, trân trối trừng mắt nhìn hấn.

“Ta yêu nàng, Tiểu ma nữ.” Chân thành dừng ở hai mắt của nàng, hấn nghiêm trang nói lại với nàng một lần nữa.

Ngây ra như phỗng nhìn hấn một lúc lâu, Kì Siếp Siếp rốt cục nhin không được nhẹ đặt tay lên trán hấn, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Chàng không sao chứ?”

Đỗ Kinh theo phản ứng ôm chặt nàng cười to ra tiếng, trời ạ, điều này thật sự là rất buồn cười!

Từ sau khi nhận ra tình cảm của mình đối với nàng, hấn bắt đầu lục tìm trong trí nhớ về đủ loại chuyện xấu nàng làm với hấn, buộc hấn uống thuốc, buộc hấn luyện công, buộc hấn bơi lội, buộc hấn sợ muốn trốn nàng khắp nơi, đến cuối cùng làm cho hấn tức giận đến muốn đuổi giết nàng khắp nơi.

Tất cả loại chuyện này, nghĩ đến vẫn có thể làm hấn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi như cũ, nhưng bỏ qua một bên nỗi tức giận không chịu nổi này, chịu khó suy nghĩ một chút, mỗi một việc nàng làm tựa hồ đều là vì tốt cho hấn.

Buộc hấn uống thuốc là vì để cho bệnh của hấn mau khỏi; Buộc hấn luyện công là vì giúp hấn bồi bổ thân thể suy yếu; Còn buộc hấn bơi lội là vì sau một lần chính mắt thấy hấn thiếu chút nữa chết đuối, mới động thủ; Về phần bắt nạt hấn, làm loạn với hấn, làm cho hấn vừa thấy nàng đã muốn trốn để tránh phải chịu mấy hành động ác bá ấy, cùng với nói là nàng rất nhàm chán, không có việc gì làm, nhưng chẳng phải nhờ vậy mà hấn mới có một khoảng thời gian phong phú suốt đời khó quên sao?

Chính mình nghĩ thông suốt là một chuyện, nhưng nghe nàng chính mồm thừa nhận lại là một loại cảm động khác khó có thể diễn đạt.

Hấn yêu nàng, mà hấn nghĩ, đời này không có chuyện gì khiến hấn chắc chắn hơn chuyện này.

“Chàng đang chọc ghẹo ta đúng không?” Thấy hấn cười không thể át, nàng không vui trừng mắt lườm hấn, chu miệng nói.

Hấn không đáp lại nàng, chỉ là dùng ánh mắt ôn nhu chưa từng có để nhìn nàng, hai tay dùng sức ôm chặt nói: “Nàng nghĩ sao?”

Nghe người dân của Nham Thạch trấn nói, Đỗ Kinh vẫn nghĩ rằng Bắc Thành là một thành thị giàu có phồn hoa, dân thành thì hiền lành, không dự đoán được sự thật vốn không phải như tưởng tượng!

Nhìn qua màn hình rèm xe ngựa ra bên ngoài, thực rõ ràng phát hiện cư dân ở Bắc Thành chia làm hai loại hình, một loại là bá vương cầm y ngọc thực (*), không coi ai ra gì, một loại còn lại là dân chúng nhin ăn nhin mặc, vẻ mặt vâng dạ sợ hãi, chỉ lo lơ không cẩn thận dẫm phải đuôi cọp liền đi đời nhà ma.

(*) cầm y ngọc thực: ăn ngon mặc giàu – giàu sang sung sướng.

Kì Siếp Siếp cũng chú ý tới chuyện này, bởi vì chính nàng đang nhú mày nhìn ra thị trấn bên ngoài xe bằng vẻ mặt không vui, thấy hai tên vô lại đang làm khó dễ một người phụ nữ và một đứa bé.

“Dừng xe!” Nàng bỗng nhiên ra tiếng kêu lên, xe ngựa “Hô” một tiếng rồi ngừng lại.

“Kì cô nương có việc gì sao?” Trưởng lão vén rèm hỏi.

“Không có việc gì, chúng ta tiếp tục đi.” Đỗ Kinh cướp lời.

“Không được, ta.....”

“Trưởng lão, phiền người tiếp tục đi.” Đỗ Kinh lại mở miệng, thái độ kiên quyết làm cho trưởng lão đành phải buông rèm, “Giá” một tiếng để xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước.

“Chàng không thấy bọn họ bị hai tên hỗn đản ức hiếp sao?” Kì Siếp Siếp trừng mắt, cảm thấy không vui vì sự lạnh lùng của hắn.

“Thấy.”

“Vậy vì sao chàng không cho ta xuống xe giúp họ?”

“Nàng muốn giúp họ thế nào? Đá tên khốn nạn kia một cước à? Hiện tại nàng có đủ sức lực sao?” Nàng thích bênh vực kẻ yếu, nhưng vĩnh viễn không biết nhìn trước ngó sau.

“Ta không có, chàng có nha, chẳng lẽ chàng không giúp ta?”

“Giúp, nhưng xong rồi thì sao?” Hắn nhú mày hỏi.

“Xong như thế nào? Tất nhiên là tên khốn khiếp kia sẽ cúp đuôi chạy mất.”

Thật sự là ý nghĩ ngây thơ!

“Hôm nay cút đi, nhưng ngày mai nếu lại đến thì sao?”

“Lại đến thì ta lại đá hắn một cước nha!” Nàng nói rất tự nhiên.

“Kêu ai tới đá, khi đó chúng ta ở đâu?”

“Ồ.....” Một câu nói đủ để kéo người ta ra khỏi mộng, Kì Siếp Siếp bỗng nhiên cảm miệng, bực mình không thêm nhắc lại.

“Nàng ngẫm lại xem, ở trong Ngọa Long Bảo nàng có từng thấy qua những chuyện như thế này chưa?” Nhìn vẻ mặt nàng rầu rĩ không vui, Đỗ Kinh thỉnh thoảng hỏi.

“Đương nhiên không có!” Nàng nghe vậy bỗng nhiên ngẩng đầu kích động kêu lên, bày ra biểu tình: chàng đừng có làm nhục Ngọa Long Bảo chúng ta nha.

Hắn mỉm cười, “Nàng cũng biết họ đều là dân chúng sống như nhau, vì sao ở trong Ngọa Long Bảo thì không thấy loại tình hình này?”

“Đương nhiên là vì cư dân của Ngọa Long Bảo đều là người thiện lương.”

“Chẳng lẽ không có một ngoại lệ sao?” Hắn không phải khiêu khích, chỉ là bình tĩnh phân tích sự thật cho nàng nghe, “Có câu là “Nhân tâm bất túc xà thôn tượng” (*), người thiện lương chỉ cần trong lòng có tham niệm, không có việc gì là không làm được. Về phần nàng nói ở trong Ngọa Long Bảo không thấy được những chuyện như thế này, nàng thử ngẫm lại xem trừ những cư dân lương thiện nàng nói ra, còn có nguyên nhân gì mới là quan trọng?”

(*) Nhân tâm bất túc xà thôn tượng: Lòng người không đủ như rắn nuốt voi. Ý nói: lòng tham của con người không bao giờ biết đủ.

“Ý chàng nói là việc này có liên quan đến thành chủ?” Khẽ sững sốt một chút, Kì Siếp Siếp vốn thông minh bẩm sinh lập tức suy một ra ba.

Hắn gật đầu, bày ra biểu tình: trẻ nhỏ dễ dạy.

“Được, bắt giặc trước hết cần bắt được vua, hiện tại chúng ta phải đi bắt tặc vương!” Nàng lập tức lộ vẻ mặt khẩn cấp, kêu lên.

Mà Đỗ Kinh chỉ cười, hắn vẫn có thói quen nhìn nàng cả người tràn ngập sức sống, khi nào thì âm độc trong cơ thể nàng có thể hoàn toàn trị hết đây?

Nhịn xuống xúc động muốn thở dài, hần nhẹ kéo cao áo lông cừu trên người giúp nàng, để ngừa từ gió lạnh cửa sổ tiến vào bên trong xe ngựa, ảnh hưởng đến thân mình yếu đuối của nàng.

“Tốt lắm, bây giờ nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, lúc nào đến ta sẽ gọi nàng, nhất định sẽ không để nàng bỏ qua màn bắt tặc vương.” Hần ôn nhu trấn an.

“Vâng.” Nàng nghe lời nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bởi vì nàng cũng hiểu được mình đang mệt mỏi.

+++

Thật sự là một hồi diễn trò khôi hài!

Từ trong miệng trưởng lão nói ra là hết thảy mọi chuyện đều bắt nguồn từ ba năm trước, khi ấy Đỗ Kinh liền có cảm giác, ngoài chuyện Bắc Thành thành chủ tính tình đại biến, còn có thể là vì phát sinh chuyện mưu chiêm thuốc sào (*), mà điều làm cho hần lo lắng này lại chỉ là một đám chim gáy không hề hung hãn mà thôi, kết quả sự thật chứng minh là hần đã lo quá nhiều.

(*) mưu chiêm thuốc sào: chim tu hú chiếm tổ chim khách. Ý nói: những kẻ đã chiếm nhà người khác mà còn tỏ ra hống hách, hung hăng.

Một đám thổ phỉ!

Ai ngờ ba năm trước đây, một đám thổ phỉ trôi dạt từ khắp nơi đến Bắc Thành, được thành chủ phu nhân thích làm việc thiện tặng cho một khoản tiền rồi giúp đỡ thỏa đáng, nhưng lại lấy oán trả ơn, cướp đi vị trí thành chủ Bắc Thành.

Vì bảo vệ người nhà của thành chủ thiên lương, người trong phủ của thành chủ biết rõ mọi chuyện đều phải nhẫn nhục im hơi lặng tiếng mặc cho bọn chúng làm xằng làm bậy, giả truyền ý chỉ. Mà người ngoài phủ không biết tình hình lại nghĩ rằng ba năm gần đây thành chủ tính tình đại biến, chỉ thấy vào năm mới, khi thành chủ cùng phu nhân mặt mày rạng rỡ nói tiếng chúc mừng năm mới hạnh phúc với dân chúng, là từ một năm trước, họ bây giờ so với năm ngoái đã tiêu tụy đi nhiều.

Đoàn xe còn chưa dừng ở trước phủ, một tên thổ phỉ liền khẩn cấp đi ra tận cửa lớn nghênh đón, bởi vì nghe nói có một mỹ nhân tựa thiên tiên đến.

Đỗ Kinh ngồi ở trên xe ngựa, nhanh chóng đánh giá qua một chút về hàng nghìn con người đang đứng ngoài xe kia, chỉ liếc mắt một cái liền dễ dàng nhận ra sự khác biệt giữa bọn thổ phỉ và đám người hầu, dù sao thì trời sinh ra có hơi thở lỗ mũi, tàn nhẫn thì dù quần áo có hoa lệ đến mấy cũng không che giấu được.

Đỗ Kinh cẩn thận chú ý từng người, phát hiện bọn chúng ngoại trừ thân hình đặc biệt vạm vỡ, diện mạo đặc biệt hung ác dọa người, tựa hồ đều không phải là nhân vật võ lâm mang tuyệt kỹ gì, xem ra cũng chỉ khi ức hiếp được dân chúng thiên lương mà thôi.

Đúng là giết gà dùng dao mổ trâu mà!

Chẳng qua nếu đã đến đây, coi như là một ngày đi làm việc thiện vậy!

Nghĩ xong, Đỗ Kinh liền phi thân từ trong xe ngựa ra, với khinh công nhanh như chớp, hần dạo trên đầu bọn thổ phỉ một vòng, chế trụ huyết đạo của bọn chúng, rồi – nhẹ nhàng quay về, xoay người trước cửa xe ngựa một vòng rồi ngồi xuống, bốn bề yên tĩnh, mọi người xem đến há mồm trợn mắt.

“Chàng làm bọn họ sợ hãi.” Kì Siếp Siếp đi ra khỏi xe, ngồi bên người hần.

Chẳng qua miệng thì nói vậy, nhưng trên mặt nàng cũng không giấu được nét cười hưng phấn vô cùng, nàng đặc biệt thích cái chiêu dọa người này! Chẳng qua nàng không nghĩ tới, Đỗ Kinh cũng cùng ý tưởng với nàng.

Làm sao mà Đỗ Kinh lại không biết trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, chỉ nói: “Ta thích tốc chiến tốc thắng.”

“Ồ, thật không? Vậy tại sao chàng lại để lại một tên để dọa ông lão đó hả?” Nàng bĩu môi cười nói.

Nháy mắt tiếp theo, tình thế thật sự có chuyển biến lớn, chỉ thấy con cá lọt lưới kia — cũng chính là tên thổ phỉ trong lời của Kì Siếp Siếp, đã khổng chế được một người nhìn như lão quần gia trong phủ, tay hần cầm một con dao nhỏ không biết từ đâu ra, kề vào cổ ông lão.

Chuyện bất ngờ xảy ra không chỉ khiến cho gương mặt ông lão đang bị khổng chế không còn giọt máu nào, mà ngay cả tôi tớ trong phủ cùng với người ở Nham Thạch trấn cũng bị dọa ngây người.

“Lão quần gia!” Có người kêu sợ hãi.

“Không kẻ nào được nhúc nhích, nếu không ta lập tức cắt đầu lão già này!” Tên thổ phỉ tức giận uy hiếp quát lên, chỉ thấy trong lòng mọi người đều run sợ, không dám động một chút nào.

Nhưng, có hai người ngoại lệ.

“Lớn như vậy rồi mà ta chưa từng chính mắt nhìn thấy cảnh tượng đầu người rơi xuống đất nha, Đỗ Kinh.” Kì Siếp Siếp hưng trí bồng bồng nói.

“Thật ra ta đã gặp qua không ít lần.” Đỗ Kinh có chút nhàm chán trả lời.

“Thật vậy chăng? Chàng thấy ở đâu, vì sao không gọi ta đến xem với?”

“Hình ảnh đó quá mức man rợ, không thích hợp để một cô nương nhìn.” Hắc lặc đầu nói.

“Nhưng hiện tại có người nói muốn ngay tại hiện trường này biểu diễn cho ta xem nha, chàng không ngần cản sao?” Nàng liếc mắt nhìn gã thổ phỉ.

“Không sao, chỉ cần nàng nhắm mắt lại là không nhìn thấy gì cả.”

“Nhưng ta muốn xem, phải làm sao bây giờ?”

Hai người không coi ai ra gì cứ thế đối thoại rớt cục đã chọc giận tên thổ phỉ, hắc hét lớn một tiếng, giận không thể trừng mắt hai người bọn họ cho chết thì thôi, “Các người cầm miệng cho ta, không sợ ta thật sự giết lão già này sao?!”

Đỗ Kinh và Kì Siếp Siếp nhìn thoáng qua, rồi trảm miệng một lời lại trả lời rất ăn ý: “Không sợ, muốn ra tay thì xin cứ tự nhiên.” Tiếp đó Đỗ Kinh bổ sung một câu, “Xuống tay xin gọn gàng chút, đừng để máu tươi của người này làm dơ quần áo của chúng ta, nếu không thì người phải đền đấy.”

Điều này...được xem là cái gì chứ?!

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ, mà Kì Siếp Siếp lại còn nghiêm trang gật đầu, “Đúng, lúc người xuống tay thì cẩn thận chút, đừng để máu tươi bắn đến đây, ta ghét mùi máu tươi lắm.”

Tên thổ phỉ hoàn toàn trợn tròn mắt, hắc cảm thấy mình đang đụng phải hai kẻ điên!

“Ngây ngẩn cái gì thế, không phải ngươi muốn giết hắc sao? Nhanh động thủ đi chứ.” Thấy hắc sững sờ tại chỗ không nhúc nhích, Kì Siếp Siếp nhện không được vội thúc giục.

Chuyện tới mức này, muốn diễn tiếp như thế nào đây? Tên thổ phỉ không tự chủ được đem ánh mắt nhìn về phía lão quần gia bị mình uy hiếp.

Ngay trong nháy mắt, vốn dĩ lão quần gia vẫn đang là con tin đột nhiên phản công, con dao nhỏ trong tay tên thổ phỉ ngay tức khắc đổi chủ, nằm trong tay lão, lão xoay người nhìn đúng vào một tên tôi tớ khác trong phủ, dao nhỏ liền lao đến hướng tên tôi tớ đó.

Lão nhanh, nhưng ở đây có một người động tác còn nhanh hơn lão!

“Đinh” một tiếng, kiếm của Đỗ Kinh từ trước tới nay cực ít khi rút ra khỏi vỏ mà nay đang thẳng hướng lão quần gia đâm tới, khí thế sắc bén không thể chống đỡ làm lão sợ tới mức cuống quýt lẩn lẩn như con lừa để né tránh, sau khi tránh được một chiêu đòi mạng kia, lão nhanh chóng đứng lên định chạy, bất đắc dĩ mới vừa nhấc đầu, không ngờ Đỗ Kinh đã đứng ở trước mặt lão cười meo meo.

“Đại hiệp tha mạng! Lão phu chẳng qua chỉ là kẻ phục mệnh hành sự thôi.....” Hai chân nhũn hết cả ra, lão quần gia đột nhiên quỳ xuống cầu xin tha thứ.

“Đỗ công tử, đây là chuyện gì xảy ra?”

Mọi người hoàn toàn bị tình thế hỗn loạn trước mặt làm cho hồ đồ, làm sao một lão quản gia ngày thường đi lại chậm rì rì nay đột nhiên bước đi như bay, và giờ thì lão đang quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đỗ Kinh không lập tức trả lời vấn đề của mọi người, đột nhiên đưa tay kéo gương mặt của lão quản gia, bỗng nhiên một lớp da người xuất hiện trên tay hắn.

“Ta quả nhiên không đoán sai, người chính là tội phạm mà mười đại quan phủ đang truy nã Thiên diện (*) Hồ Lý Tiết?”

(*) thiên diện: trảm gương mặt

Thiên diện Hồ Lý Tiết nhất thời mặt xám như tro tàn, nói không ra lời.

“Đỗ công tử, này.....”

“Chờ sau khi nhìn thấy thành chủ cùng phu nhân, ta nhất định sẽ nói rõ mọi chuyện cho các vị.” Đỗ Kinh đánh gãy lời nói của mọi người, đồng thời đưa tay điểm vào huyệt Khí Hải của Hồ Lý Tiết, hủy bỏ toàn bộ võ công của hắn, để tránh việc hắn lại làm nguy hại cho dân chúng. Cũng sai người nhốt hắn cùng bọn thổ phỉ vào, chờ thành chủ xử lý.

Bàn giao xong tất cả mọi việc, hắn đi đến chỗ Kì Siếp Siếp tò mò hỏi: “Từ lúc nào mà nàng nhìn ra lão quản gia đó có chỗ không ổn?”

Nàng vuốt vuốt khoe môi, “Tay hắn. Không có một lão già mặt đầy nếp nhăn nào mà lại có một đôi tay trơn bóng.” Cuối cùng, nàng bổ thêm một câu, “Thật sự quá ngu ngốc!”

+++

Kì Siếp Siếp nhìn ra manh mối từ hai bàn tay, thế còn Đỗ Kinh từ nơi nào mà phát hiện ra?

Kỳ thật khi nhìn thấy lũ thổ phỉ tứ chi phát triển mà đầu óc đơn giản này, trong lòng hắn đã sinh ra nghi ngờ, nghi ngờ cái đám không có khí lực cũng chẳng có đầu lĩnh này sao có thể chiếm thành làm chủ dễ dàng như thế hơn nữa chiếm những ba năm liền mà không để lộ tí lờ ra tiếng vào nào, cho nên khi ra tay, hắn cố ý lưu lại một quân cờ chính là để dụ con hồ ly ẩn trong bóng tối kia lộ ra cái đuôi của mình, nhưng cũng không nghĩ tới kết quả lại thuận lợi ngoài dự đoán.

Vì đáp tạ ơn cứu mạng, thành chủ cùng phu nhân nhiệt tình khoản đãi Đỗ Kinh và Kì Siếp Siếp, cũng không ngại giữ bọn họ ở lại một thời gian dài, để ngoài việc báo ân, bọn họ cũng thêm phần làm tròn bổn phận của chủ nhà.

Chẳng qua Đỗ Kinh một lòng thâm nghĩ mau mau tới Tuyết Phong tìm được cả Liệt Diễm, trị hết âm độc trong cơ thể của Kì Siếp, cho nên đành phải cô phụ ý tốt của bọn họ, chỉ dừng lại một ngày sau đó liền lên đường rời đi.

Trước lúc ra đi, thành chủ tặng Kì Siếp Siếp một khối hồng ngọc có khắc hình phượng hoàng, nói miếng ngọc này có công hiệu cường tâm kiện thể, đông ấm hạ lạnh, mang theo nó bên người có thể giúp ổn định âm độc trên người Kì Siếp Siếp.

Trước năm mười bảy tuổi, Đỗ Kinh bị bệnh nên vô cùng đau đớn khổ sở, chỉ có thể ngày ngày nằm ở trên giường cùng sách làm bạn. Khi hắn vừa thấy khối phượng hoàng hồng ngọc kia, cả người nhất thời kích động, bởi vì hắn từng nhìn thấy hình vẽ của miếng ngọc này trong một quyển sách cổ, nó tên là “Phượng hoàng trù”, truyền thuyết nói rằng đây là khối thiên cổ thần ngọc, không chỉ có công hiệu cường tâm kiện thể, đông ấm hạ lạnh, còn có cả thần hiệu hấp thụ chất độc.

Tuy là truyền thuyết, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng Đỗ Kinh cũng không muốn buông tha, mà từ chối thì bất kính nên hắn thay Kì Siếp Siếp nhận lấy nó, sau khi ra khỏi thành một đoạn, liền cấp bách dùng phương thức ghi lại trên sách cổ, lấy hồng ngọc trị độc cho nàng, nhưng mà sự thật đã chứng minh, truyền thuyết không thể tin.

Nhiều lần thử không thành, Đỗ Kinh tức giận, nắm chặt hồng ngọc trong tay, chỉ thiếu chút nữa là đập nát nó, cũng may Kì Siếp Siếp đã kịp thời ngăn cản.

“Này, chàng đừng náo loạn, đây là vật thành chủ tặng ta nha!”

Cầm lại khối Phượng hoàng hồng ngọc từ tay hắn, bọc kĩ rồi thả vào trong người, nàng nhìn vẻ mặt thất bại không vui vẻ của hắn, nhin không được đưa tay khê chọc chọc hắn một chút.

“Này, chàng đừng tức như vậy nữa mà, chàng như thế này rất dọa người nha!”

Đỗ Kinh không nói gì, hắn giận chính mình biết rõ lời đồn đãi không thể tin, lại vẫn đem hy vọng của nàng trong nháy mắt đập nát mất.

“Này, Đỗ Kinh, chàng nói gì đi có được không?”

Hắn vẫn không nói gì như cũ, hắn giận chính mình bất lực.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Kì Siếp Siếp đột nhiên khê cười một tiếng.

“Thực ra ta cảm thấy hiện tại như thế này cũng không tệ,” Nàng nhẹ nhàng nói, “Ít nhất ta cũng có thể giống một tiểu thư khuê các với cách ăn nói nhỏ nhẹ, còn có một bộ dáng yếu đuối khiến người khác thương yêu, không giống ta từ trước đến giờ chỉ biết cả ngày chạy lung tung mất tâm mất tích, khắp nơi giở thói ngang ngược, không tự giác rằng mình là một cô nương chút nào, người không thấy thế sao?”

Nhìn trên nụ cười sáng lạn trên mặt nàng, Đỗ Kinh một chút cũng không cười được, bởi vì hắn biết nàng đang an ủi hắn.

“Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ lấy được cỏi Liệt Diễm mà.” Miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, hắn dịu nói với nàng, tiếp theo liền kéo áo choàng khoác lên người cho nàng, rồi đưa nàng vào trong xe ngựa nghỉ ngơi.

Một tiếng “giá” vang lên giữa rừng núi, kinh động đến chim chóc đứng ở trên ngọn cây nghỉ ngơi, nháy mắt chúng giương cánh bay cao.

Xe ngựa lại lần nữa khởi hành, đi về phía Tuyết Phong đỉnh trắng xóa như tuyết ở phía bắc.

7. Chương 7

Tuyết Phong quanh năm đều phủ kín tuyết trắng, ngoài một màu trắng thanh thuần ra thì chẳng còn thấy được gì, bởi vậy mới gọi đó là đỉnh Tuyết Phong.

Đỗ Kinh và Kì Siếp Siếp còn chưa thực sự tiến sâu vào khu vực bên trong, đã nhanh chóng cảm nhận được khí lạnh ở đây. Tuy nhiên cũng thật may mắn vì trước khi rời khỏi Bắc thành, thành chủ cùng phu nhân rất tốt bụng đã chuẩn bị xong xuôi cho bọn họ một đồ đồng thứ gì đó có “Khả năng dùng được”, bởi vậy suốt dọc đường đi, có thể nói là bọn họ có chuẩn bị nên không cần lo lắng.

Càng đi về hướng vùng núi, cư dân càng thưa thớt dần, muốn tìm một cái quán trọ để nghỉ ngơi đã khó nay lại càng thêm khó.

Thấy sắc trời càng lúc càng tối, đường phía trước thì cứ như vĩnh viễn không có điểm dừng, một chút đèn đuốc cũng chẳng thấy, Đỗ Kinh nhin không được liền nhíu mày, bắt đầu đánh giá địa thế xung quanh mình, đêm nay, chỉ sợ bọn họ phải ăn ngủ bên ngoài rồi.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, hai mắt hắn cũng không ngừng tìm kiếm một nơi thích hợp để nghỉ qua đêm. Đột nhiên trong lúc đó, cách bên phải hắn không xa có một cái hang động hư hư thực thực ở trong tối, hắn lập tức dừng xe ngựa lại.

“Đỗ Kinh.....” Bên trong xe, Kì Siếp Siếp kỳ quái mở miệng.

“Phía trước hình như có một nơi thích hợp để qua đêm, ta đi qua đó nhìn xem sao.” Sau khi nói xong, không đợi nàng phản ứng, hắn lập tức triển khai khinh công, điểm nhẹ vài cái, liền đến trước chỗ tối đằng kia. Quả nhiên là một hang động lớn, đủ khả năng làm chỗ dung thân cho cả một chiếc xe ngựa.

Nhanh chóng trở lại trên xe ngựa, hắn nói với Kì Siếp Siếp: “Bên kia có cái hang động, đêm nay chúng ta tạm thời ở đó cũng không tệ đâu.”

Ngày đã ngã về tây, sắc trời tối vừa nhanh vừa vội.

Sau khi xác định trong hang động không có dã thú trú ngụ, Đỗ Kinh lập tức đưa xe ngựa tiến vào trong động, rồi ra ngoài tìm chút củ lửa, một lát sau, nhanh chóng châm lên một đồng lửa trong động. “Tốt lắm, cứ để như vậy thì buổi tối sẽ không lạnh nữa.” Hắn vừa lòng nói liền xoay người đi đến bên cạnh xe ngựa vén rèm che lên, chuẩn bị ôm nàng xuống dưới.

Bên trong xe ngựa là một mảnh âm u, nhưng được ánh lửa bên ngoài chiếu sáng, có thể rõ ràng nhìn thấy thân ảnh Kì Siếp Siếp ở bên trong xe ngựa được bọc lông cừu, cả người không ngừng run rẩy.

“Tiểu ma nữ!”

Sắc mặt Đỗ Kinh đại biến, khẽ kêu một tiếng, lập tức nhảy lên xe ngựa, vội ôm nàng vào trong lòng, đi đến gần đồng lửa, “Tiểu ma nữ? Nàng nghe thấy ta nói chuyện không? Mở mắt nhìn ta, làm ơn!” Cả người hắn đều hoảng hốt.

“Lạnh...quá, Đỗ Kinh, ta..... lạnh quá.” Nàng từ chối đáp lại hắn, một hồi lâu mới từ từ mở mắt ra, dùng thanh âm run rẩy nói với hắn.

Không nói hai lời, hắn lập tức để nàng khoanh chân ngồi ở trước mặt mình, sau đó vươn hai tay, một tay để ở trước ngực nàng, một tay để ở bụng, vận đủ nội lực, trực tiếp truyền dòng chân khí cuộn cuộn không dứt vào trong cơ thể nàng. Hai cỗ nhiệt lực cực ấm áp không ngừng truyền vào trong cơ thể Kì Siếp Siếp, thông thả chảy về tứ chi nàng xua đi khí lạnh toàn thân, nàng chậm rãi mở hai mắt, chỉ thấy hắn tập trung tinh thần vì nàng vận công, mà chỗ tiếp xúc hai tay cũng là.....

“A!” Nàng nhện không được kêu nhỏ một tiếng.

Nghe thấy thanh âm của nàng, Đỗ Kinh lập tức thu tay, khấn trương ôm chặt nàng trong lòng, lo lắng hỏi: “Hiện tại nàng cảm thấy thế nào, còn lạnh không?”

Nàng xấu hổ, rũ bỏ hết biểu cảm, lắc đầu.

Không nhìn thấy biểu cảm trên mặt nàng, hắn lo lắng vươn tay nâng cằm nàng lên, thì thấy mặt nàng rất đỏ, hắn cả kinh, vội xoa nhẹ hai má nóng bừng của nàng, lo lắng nhìn nàng hỏi: “Tiểu ma nữ, nàng làm sao vậy, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không? Tại sao có thể như vậy? Mặt của nàng làm sao đột nhiên đỏ như vậy?”

Cái này muốn nàng nói như thế nào đây?

“Ta không sao.” Nàng xấu hổ đẩy tay hắn ra.

“Nếu không có việc gì thì sao mặt nàng lại đỏ vậy chứ!”

Nàng thật sự là không biết nên nói với hắn thế nào nữa, đành phải cúi đầu trầm mặc.

“Tiểu ma nữ? Nàng rốt cuộc là làm sao vậy? Đừng im lặng vậy mà.” Đỗ Kinh lo lắng gần chết, không cho nàng cúi đầu, muốn hỏi rõ ràng nàng đến tột cùng là làm sao, hắn chưa bao giờ thấy mặt nàng hồng thành như vậy, chẳng lẽ là âm độc trong cơ thể nàng khuếch tán?

Trong lòng đột nhiên chấn động, hắn nhớ tới Tần Kim Sinh nói qua, nếu âm độc ở trong cơ thể khuếch tán ra, nhất định trước ngực sẽ có một chỗ hiện ra một chút khí âm màu đen, đến lúc đó, cho dù có được Liệt Diễm thảo, chỉ sợ cứu cũng không kịp.

Nghĩ đến điều này, tâm tình của hắn nhất thời kích động giống như mất đi lý trí, liền vươn tay cởi bỏ quần áo trên người nàng.

“Đỗ Kinh, chàng làm gì?!” Kì Siếp Siếp bị hành động bất ngờ của hắn làm cho hoảng sợ, vội vàng giữ chặt tay hắn.

“Mau để ta nhìn ngực của nàng!”

Nghe vậy, sắc mặt nàng thoáng chốc hồng đến không thể hồng hơn, “Chàng..... Đỗ Kinh, chàng phát điên ư? Làm..... Làm sao có thể nói với ta những lời vô sỉ như thế!”

“Vô sỉ?” Hấn ngẩn ngơ, lúc này mới hiểu ra là nàng đang hiểu nhầm ý mình. “Ta chỉ muốn xác định âm độ trên người nàng có khuếch tán ra không, cũng không phải.....” Trời ạ! Hấn vừa mới nói như thế nào vậy? Để hấn xem ngực của nàng, khó trách nàng hiểu lầm!

“Ta không sao.” Nghe xong hấn giải thích, nàng cũng biết chính mình hiểu lầm hấn.

“Nhưng sắc mặt của nàng sao lại đỏ như vậy chứ?” Hấn vẫn như cũ lo lắng nhìn hai má đỏ bừng của nàng nói.

“Đó là bởi vì chàng vừa mới.....” Cái này muốn nàng nói như thế nào đây chứ!

“Ta vừa mới làm sao vậy?”

Thấy vẻ mặt hấn là biểu tình rất đứng đắn theo kiểu dù thế nào cũng phải hỏi cho ra lẽ, nếu không tuyệt đối không bỏ qua, trong lòng Kì Siếp Siếp vừa then lại vừa ngọt, vừa xấu hổ. Nàng đâu thể không biết xấu hổ mà nhắc lại việc tay hấn vừa mới tiếp xúc bụng và ngực nàng, mà ngọt là hấn rất quan tâm, lo lắng cho nàng.

“Tiểu ma nữ?”

“Chàng tự ngẫm lại xem mình vừa mới làm chuyện gì đi.” Thấy hấn không kiên nhẫn đem ánh mắt dời về phía ngực nàng, bày ra một điệu bộ thật sự muốn vươn tay cởi áo của nàng, nàng rốt cục nhìn không được thoát ra.

“Ta vừa mới làm cái gì?” Đỗ Kinh hoàn toàn khó hiểu trừng mắt nhìn. Hấn vừa mới làm cái gì? Trừ bỏ thay nàng vận công xua khí lạnh, thì căn bản cái gì cũng chưa làm nha!

“Chàng vừa mới đặt tay ở trên người ta thế nào?” Nàng xấu hổ hỏi.

“Để ở –” Mắt theo ý mình nhìn tới, khi hai mắt hấn không tự chủ được dừng ở trước ngực nàng, cùng lúc đó, hấn rốt cục nhìn không được “A” một tiếng.

Kì Siếp Siếp thuận theo đó mà cúi đầu, hai gò má đỏ ửng như lửa.

Thì ra đây mới là nguyên nhân mặt nàng hồng đến vậy! Đỗ Kinh thật không biết mình nên thở phào một hơi, hay là nên vì sự căng thẳng của mình mà cười lớn một phen.

Nhưng mà, cả hai điều này hấn đều không làm, chỉ ngơ ngác nhìn đáng vẻ then thùng yêu kiều của nàng, sau đó tình sinh ý động, không kìm lòng được liền vươn tay ôm thân mình nhỏ xinh của nàng vào trong lòng, cúi đầu ở trên môi anh đào của nàng, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn.

Kì Siếp Siếp hơi run lên, nhưng không ngăn cản hấn. Nàng tựa đầu vào khuôn ngực rộng lớn của hấn, thấp giọng nói: “Nếu cả đời được cứ như thế này thì tốt rồi.”

“Đương nhiên có thể.” Đỗ Kinh ôn nhu nói.

“Vừa rồi ta còn nghĩ đến việc mình sẽ chết.”

“Đừng nói lung tung!” Hấn nhẹ trách cứ nàng.

“Đỗ Kinh, nếu ta thật sự chết, chàng có thể khóc vì hay không?”

Trong nháy mắt, Đỗ Kinh đẩy nàng ra khỏi ngực mình, cách hấn một cánh tay, giận không thể không trừng mắt nhìn nàng, nói: “Tiểu ma nữ, có phải là lâu lắm rồi không có người dạy bảo nàng?”

“Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, sao chàng lại giận như vậy chứ?”

“Có người sẽ thuận miệng hỏi việc này sao?” Hấn vẫn tức giận như trước.

“Được rồi, về sau ta không hỏi là được mà.” Ngừng một chút, nàng bĩu môi nói: “Ta đã đói bụng.”

Thật hết cách với nàng. Đỗ Kinh ôm nàng tới gần đồng lửa ấm áp mà không quá nóng để nàng ngồi xuống, sau đó xoay người đi đến bên cạnh xe, chuẩn bị bữa tối cho hai người.

“Hay cho một thiên kim tiểu thư chỉ cần vươn tay là có trà, há miệng là có cơm, nay theo người ta chạy ra giang hồ hỗn loạn, giờ chắc là học được một bài học rồi chứ hả?” Ra bên ngoài muốn có thịt cá mà ăn là

điều không thể, nên hắn lấy cơm nấu thành cháo, rưới thêm một ít nước sốt lên trên rồi đưa cho nàng ăn, nhin không được liền mở miệng chế nhạo nàng.

“Sẽ không đâu, trái lại ta còn rất cam tâm chịu đựng.” Kì Siếp Siếp cười meo meo tiếp nhận đồ ăn hắn đưa. Đỗ Kinh nhướn mày khó hiểu.

“Nếu không như vậy thì ta đâu có may mắn được Đỗ công tử hạ mình hầu hạ chứ?” Nói xong, nàng còn bướng bỉnh trừng mắt nhìn hắn.

“Nàng đó, cái tính này thật không biết là giống ai? Bảo chủ chứng trạc cẩn thận, bảo chủ phu nhân dịu dàng hiền thực, ngay cả Tế Long khi hơn mười tuổi đã có thể thấy được nét bất phàm, còn nàng.....”

“Ta như thế nào?” Nàng mở to mắt chờ câu dưới.

Hắn cũng không nói nữa, mang bữa tối của mình ra ăn.

“Đỗ Kinh, chàng không thể nói một nửa!”

“Ăn xong cơm đi đã.”

“Không cần, chàng phải giải thích đã chứ.”

Hắn nghiêm túc nhìn nàng, nàng lại không hề sợ hãi mắt to mắt nhỏ thi nhau trừng với hắn.

“Ngoan cố.” Hắn đột nhiên buông ra hai chữ.

“Cái gì?”

“Tùy hứng, điều ngoa, mạnh mẽ, không hiểu chuyện, làm việc không nhìn trước ngó sau, chỉ biết gây phiền toái, làm theo ý mình, không có lấy nửa điểm rụt rè, thẹn thùng, dịu dàng, hiền thực mà một cô nương nên có, đừng nói gì đến tam tông tứ đức.”

“Này, nghe chàng nói như vậy, cứ như trên người ta chẳng có một ưu điểm nào cả.” Nàng kháng nghị nói.

“Được rồi, vậy nàng thử nói xem mình có ưu điểm gì?”

“Ta đẹp người đẹp nết.” Nàng nâng cằm lên, nói.

Đỗ Kinh nghe vậy cười to, “Ta vừa mới quên nói một điểm nữa, nàng còn không hiểu được cái gì tên là khiêm tốn.”

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, điều ngoa nói: “Ta chỉ là ăn ngay nói thật, cái này thì có liên quan gì đến khiêm tốn?”

Hắn chỉ cười không nói.

“Chàng đừng có cười, nói chuyện nha!” Nàng vươn tay đẩy hắn, nói.

“Trước hết ăn hết cháo đã rồi nói sao, để lạnh ăn vào sẽ không tốt.” Hắn đưa tay múc thêm một ít cháo nóng từ trong nồi vào bát nàng.

Nhìn hắn một cái, nàng an phận uống hết bát cháo. “Muốn thêm một bát nữa không?”

“Không cần. Hiện tại chàng nói đi, tại sao ta lại không khiêm tốn?”

“Có người nào tự nói mình là đẹp người đẹp nết sao?” Hắn nhúu mày hỏi ngược lại.

Kì Siếp Siếp nhất thời ghen lời, nhưng ngay sau đó nàng lập tức nhếch miệng cười, nói: “Ta thuật lại lời người khác nói, không phải tự ta nói.”

“Ồ, thật không? Thế tại sao ta chưa bao giờ nghe thấy có người nào nói vậy về nàng?” Đẹp người đẹp nết? Thật sự rất buồn cười!

“Làm sao có thể! Người trong Ngọa Long Bảo ai cũng nói như vậy.”

“Bọn họ nói mẹ nàng thì sao?”

“Nhưng bọn họ cũng nói ta hoàn toàn là phiên bản của mẹ nha, nói cách khác, không phải cũng là nói ta đẹp người đẹp nết đó sao.”

Nghe được ý tưởng ngây thơ của nàng, Đỗ Kinh không nhin nổi mà cười lên cười xuống, không thể khống chế.

“Rốt cuộc chàng đang cười cái gì, chẳng lẽ ta nói không đúng sao?” Thấy hắn cười không thể át, nàng nhin không được chu miệng lên, không vui trừng mắt nhìn hắn.

“Ừ, đúng.” Hắn cười, chỉ có thể phun ra vài chữ này đáp lại nàng.

Thấy hắn đồng ý, tươi cười lập tức trở lại trên mặt Kì Siếp Siếp.

“Không chỉ đẹp người đẹp nết, ưu điểm của ta còn có thông minh, thiện lương, tri kỷ, đây là mẹ ta kể. Động lòng người, vui tươi, hiểu chuyện, đây là cha ta nói.”

Khi nàng nói đến “hiểu chuyện” còn đặc biệt tăng thêm ngữ khí, đơn giản là hắn vừa mới quở trách khuyết điểm của nàng, còn có một điểm là “Không hiểu chuyện”, nhưng cha luôn nói nàng hiểu chuyện, nàng không tin là hắn còn dám kháng nghị!

“Về phần đại ca, huynh ấy nói.....”

“Hắn nói như thế nào?” Đỗ Kinh đối với điều này đặc biệt cảm thấy hứng thú, bởi vì Kì Tế Long mặc dù cực kì yêu thương nàng, nhưng đối với sự điêu ngoa của nàng, có khi cũng ăn không tiêu đã sớm nôn hết nổi khổ trong lòng với hắn.

Trên mặt Kì Siếp Siếp đột nhiên có chút e lệ, vụng trộm liếc nhìn hắn một cái rồi mới nói: “Đại ca nói, nếu ai may mắn lấy được ta, ắt hẳn là phải tu ba kiếp mới có phúc phận đó.”

“Phụt!” Một ngụm cháo phun thẳng vào đồng lửa, thiếu chút nữa là làm đồng lửa bị tàn. Đỗ Kinh một bên bị nghẹn, ho mãi không thôi, một bên vội vàng nhặt củi ướt ra, đưa thêm củi khô vào, để tránh cho lửa tắt.

“Này, chàng có ý gì vậy?” Thấy hắn sau khi nghe lời nàng nói thì có phản ứng khoa trương như vậy, nàng cảm giác chịu nhục.

“Khụ khụ,” Hắn vẫn ho mãi không thôi, “Không..... Không có.”

“Làm trò, có phải là chàng cho rằng lấy ta không phải là điều tốt, thay vì nói là có phúc ba đời thì nên nói là suốt ba đời đã tạo nhiều oan nghiệt nên mới phải lấy ta?”

“Ta chưa từng nói như vậy.” Hắn vội vàng phủ nhận.

“Chàng dám thề?” Nàng hí mắt nhìn thẳng hắn.

“Ta –” Đột nhiên câm miệng, Đỗ Kinh bỗng nhớ tới, một chuỗi những lời nàng vừa nói kia thật quen tai, rất giống không lâu trước đây, Kì Tế Long lần đầu tiên đi thẳng vào vấn đề, nói với hắn, sở dĩ y đặc biệt chú ý đến hắn, hoàn toàn là vì thay tiểu muội bảo bối của y chăm sóc cho muội phu (*), và hắn đã thốt ra những lời như vậy.

(*) muội phu: em rể

Ông trời ơi, càng nghĩ càng cảm thấy như là nàng đã biết hắn từng nói ra những lời đó?

“Chàng làm sao?”

“Không, nàng nói tiếp đi, nàng còn ưu điểm gì?” Hắn sáng suốt quyết định chuyển hướng đề tài.

“Chàng định chuyển hướng đề tài?” Thảm, bị nhìn thấu rồi! Nhưng cũng phải thử đã, hắn trăm ngàn không thể tự làm mình rối loạn được.

“Chuyển hướng đề tài gì chứ?”

“Ta đã nghe được!” Kì Siếp Siếp bỗng nhiên hét lên một tiếng, tùy tay cầm lấy một nhánh cây khô, ném vào hắn, “Chàng thật đáng giận, vậy mà dám nói lấy ta là báo ứng của ba đời tạo nghiệt; Làm gì có lẽ đó chứ, thật đáng chết mà!”

Trời ạ, thực sự đã bị nàng nghe được! Hắn lúc ấy rốt cuộc còn nói lời nào ác độc nữa không?

“Này, vậy mà nàng còn nói mình không mạnh mẽ sao?” Đỗ Kinh một bên né những nhánh cây nàng quăng đến, một bên muốn kéo lại lý trí của nàng.

“Mạnh mẽ thì sao chứ, dù sao chàng cũng đã nói lấy ta là báo ứng của ba đời tạo nghiệt, mạnh mẽ thì có là gì đâu!”

Thật sự là không muốn nghĩ gì cả, càng nghĩ càng giận, sau khi Kì Siếp Siếp hết cảnh cây để ném, cũng đã tức giận đến mất lý trí, không chút nghĩ ngợi liền cầm một que củi trong đồng lửa, ném vào hắn.

“Này này này, nàng thật sự muốn mưu sát tướng công sao?”

Không dự đoán được nàng sẽ ngoan như vậy, Đỗ Kinh tránh cây đuốc, rồi mau lẹ xoay người, nhắm mắt đã đến bên người nàng, hai tay vươn ra, ôm nàng vào trong lòng.

“Chàng làm gì, buông!” Nàng còn đang nổi nóng, không thuận theo hắn, giãy dụa nói.

“Đừng náo loạn.” Hắn nói.

“Ai thèm náo loạn với chàng, mau thả ta ra!”

“Không thả.”

“Đỗ Kinh!” Nàng cất cao tiếng nói.

“Mỗi người đều có một thời điểm lỗ lòi, chẳng lẽ nàng không thể tha thứ cho ta một lần sao?” Hắn bỗng nhiên nhẹ giọng nói bên tai nàng.

Kì Siếp Siếp ngẩn ra, có chút không thể thích ứng với giọng điệu dịu dàng vừa rồi của hắn, hơn nữa hắn còn nói sát bên tai nàng, hơi thở ấm áp phả vào không chỉ khiến lỗ tai ngứa, ngay cả tim cũng chẳng biết vì đâu mà xôn xao.

“Chàng...Chàng trước hết buông ra đã.” Nàng có chút không được tự nhiên, lộ ra thái độ yêu kiều của một cô gái.

Đỗ Kinh không muốn bỏ qua thời cơ thuyết phục nàng tốt như vậy, phải quên hết tất cả những lời nói ngu xuẩn hắn từng nói trong quá khứ, hắn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, để cho ánh mắt hai người giao nhau.

“Hãy quên hết những lời nói ngu xuẩn đó của ta, được không?” Hắn dịu dàng nói.

“Dạ.” Rũ mắt xuống, tiếng nàng đáp nhỏ như muỗi kêu.

“Hứa với ta không được nhắc tới nó?”

“Dạ.”

“Không được lấy nó ra để cãi nhau với ta?”

“Dạ.” Trời ạ, thì ra lúc nàng lộ ra vẻ yêu kiều của nữ nhi lại đáng yêu đến vậy!

Ừ, không được.....

“Vậy, nói xong rồi, chúng ta nên hôn một cái để bình tĩnh lại.” Hắn vừa nói xong, lập tức cúi đầu thưởng thức đôi môi đỏ mọng của nàng, thật lâu.....

Càng đến gần Tuyết Phong đỉnh thì nhiệt độ không khí xung quanh càng trở nên thấp dần, số lần phát tác của âm độc trong cơ thể Kì Siếp Siếp càng lúc càng thường xuyên hơn.

Vì thế, Đỗ Kinh giao nàng cho một gia đình thợ săn ở trong sơn cốc chăm sóc, còn bản thân hắn thì một mình lên núi đi tìm cỏ Liệt Diễm, nhưng ai biết nàng lại không đồng ý, hai người đã vì lý do này mà mấy lần cãi nhau.

“Chính chàng đã từng đáp ứng với ta sẽ không bỏ lại ta, một mình rời đi.”

“Điều này không giống với điều mà ta từng nói với nàng, đây là ta đi tìm cỏ Liệt Diễm, khi tìm được sẽ trở về.” Đỗ Kinh tận tình khuyên bảo, hy vọng nàng nghe lời.

“Nói thì đơn giản vậy nhưng nhờ không tìm thấy thì sao? Chẳng phải chàng sẽ bỏ ta một mình ở nơi này à?” Nàng bốc đồng nói.

“Ta sẽ tìm được.” Không tìm không được!

“Nếu tìm không thấy?”

“Ta nhất định sẽ tìm được.”

“Tần tiên bối từng nói, cả đời ông cũng chỉ từng được thấy Liệt Diễm thảo một lần, với lại cũng mười năm mới ra hoa một lần, làm sao chàng có thể khẳng định chắc chắn như thế chứ?” Nhìn vẻ mặt kiên định của hắn, nàng nhin xuống thở dài xúc động, dùng lý trí nói cho hắn biết.

“Ta có biện pháp của ta.” Cho dù không có cách nào cũng không thể không có biện pháp!

“Biện pháp gì?”

“Chuyện này nàng không cần biết, chỉ cần ngoan ngoãn đáp ứng ta, đợi ở chỗ này chờ ta trở về.” Hắn nhìn nàng, hy vọng nàng đừng bướng bỉnh thêm nữa, nào ngờ nàng lại không chút do dự lắc đầu.

“Ta không muốn.”

“Tiểu ma nữ!” Hắn thất bại kêu.

“Ta muốn đi theo chàng, ta không muốn phải ở nhà mà lo lắng cho chàng, không muốn ngồi chờ đợi không kết quả.”

“Ta đáp ứng với nàng nhất định sẽ trở về.”

“Bao lâu? Một ngày? Một tháng? Một năm? Hay là năm năm, mười năm?”

Đỗ Kinh không nói gì, hắn đương nhiên cũng hy vọng càng nhanh càng tốt, nhưng chuyện này sẽ phụ thuộc vào hy vọng của hắn sao? Hắn chỉ biết là, dù thế nào hắn cũng phải có được cỗ Liệt Diễm, trị khỏi âm độc trong cơ thể Kì Siếp Siếp, nếu không — không, tuyệt đối không có nếu không, hắn không cho phép có nếu không!

“Đỗ Kinh, quên đi được không?” Nhìn ánh mắt hắn đột nhiên có một tầng u ám che mờ, Kì Siếp Siếp không tự chủ được thốt ra.

“Quên đi cái gì?” Hắn nhìn về phía nàng hỏi.

“Không cần đi tìm cỗ Liệt Diễm, chúng ta về nhà được không?”

“Nàng đang nói cái gì?” Hắn mở to mắt.

“Thật ra dọc theo đường đi ta đã nghĩ rất nhiều, có lẽ đây là do số phận của ta.....”

“Tiểu ma nữ.....”

“Chàng hãy để ta nói hết đã.” Nàng chặn lại lời nói của hắn, “Từ lúc ta sinh ra đã được mọi người yêu thương, tuy rằng năm nay ta mới có mười chín tuổi, nhưng trên thiên hạ này chưa có cái gì hiếm lạ, cổ quái mà ta chưa từng xem qua, chưa từng nghe qua, mọi người đều đã chiều ta thành hư mất rồi. Bây giờ phát sinh việc này, kỳ thật nói là ta gieo gió gặt bão cũng không sai, chẳng qua ta cảm thấy, đây có thể là mục đích đã được định ra từ trước, ta đã hưởng thụ đủ hạnh phúc mà kẻ khác vốn phải tiêu phí cả đời mới có được.....”

“Đủ!” Đỗ Kinh đột nhiên hét lên, hắn nhú mày, tức giận nhìn chằm chằm nàng, ra lệnh: “Ta không cho phép về sau nàng lại miên man suy nghĩ, nói hươu nói vượn, có nghe thấy không?”

Nhưng Kì Siếp Siếp lại như là không nghe, tiếp tục nói cho hết.

“Tần tiên bối nói âm độc tạm thời không cướp đi sinh mạng của ta, ít nhất còn có thể kéo dài năm năm, mười năm. Đỗ Kinh, chúng ta không cần lãng phí từng ấy thời gian để đi tìm cỗ Liệt Diễm được không? Chàng hãy dùng năm năm, mười năm này để cùng ta đi khắp năm châu bốn bể, ta muốn thực hiện tâm nguyện được lưu lạc giang hồ, chàng đi cùng ta được không?”

“Được, nhưng chờ sau khi ta lấy được cở Liệt Diễm đã.” Hắc dụ dàng trả lời nàng, quyết tâm lấy được cở Liệt Diễm chữa khỏi âm độc trong cơ thể nàng, chưa hề bị lay động.

“Chàng kiên trì muốn lên Liệt Diễm động?” Bất đắc dĩ khẽ thở dài một hơi, Kì Siếp Siếp nói ra chuyện mà trong lòng hai người đều biết rõ.

“Chúng ta đã đến tận đây rồi, không có lý do gì mà ngay cả thử cũng không thử lại vội vàng rút lui.” Hắc kiên định gật gật đầu.

“Được, ngày mai chúng ta xuất phát.” Nếu hắc đã kiên quyết như vậy thì mọi lời nàng nói kia đều là dư thừa.

“Không phải chúng ta, là ta.”

“Không, là chúng ta.” Nàng kiên định nhìn thẳng hắc.

Nhắm hai mắt hít sâu một hơi, Đỗ Kinh không thể nhớ nổi bọn họ tranh cãi về đề tài này bao nhiêu lần, nhưng hắc biết cứ như vậy cũng không phải biện pháp, một trong hai người bọn họ phải thỏa hiệp mới được.

“Tiểu ma nữ, nàng phải biết rằng không phải ta không cho nàng đi cùng, mà là thân thể của nàng căn bản không thể chịu đựng được không khí rét lạnh trên Tuyết Phong.” Mở mắt ra, hắc dùng giọng điệu dụ dàng nói chuyện với nàng.

“Chỉ cần có chàng ở bên, ta sẽ không sợ, huống chi mỗi lần âm độc phát tác, không phải chàng luôn có cách khống chế sao?”

“Nhưng ta không muốn nàng chịu khổ, biết không? Mỗi lần thấy âm độc trong cơ thể nàng phát tác là mỗi một lần lòng ta đau.”

Nghe vậy, trên mặt Kì Siếp Siếp tràn ra một nụ cười tuyệt mỹ.

“Cho nên, ngoan ngoãn đáp ứng ta, ở chỗ này chờ ta?” Hắc vươn tay giúp nàng gạt sợi tóc ra sau tai, nhẹ nhàng khuyển nhử.

Phương pháp lấy lòng này chắc phải thành công chứ? Nào ngờ hắc vừa mới đoán trong lòng là như vậy, thì Kì Siếp Siếp liền cười tựa như một tiên nữ, lại không chút do dự lắc đầu, mà sợi tóc vừa mới được vén ra sau tai của nàng, lại lần nữa nghịch ngợm nhảy ra, nhẹ lay động bên gò má nàng.

“Tiểu ma nữ, nàng làm ơn.....” Hắc thở dài thỉnh cầu nàng. Chẳng lẽ thật sự muốn hắc quỳ xuống cầu xin nàng sao?

“Dù sao ta vẫn muốn đi cùng chàng.” Cầm hơi hơi hướng về phía trước một chút, sự điêu ngoa, tùy hứng của nàng lúc này biểu lộ không bỏ sót tí nào, “Nếu chàng dám bỏ lại ta một mình, ta thề ta nhất định sẽ đuổi kịp chàng, hơn nữa đến lúc đó, nếu âm độc trong cơ thể ta đột nhiên phát tác, hắc hắc.....”

Có người sẽ lấy tính mạng của mình ra đùa được sao?

Người khác thì Đỗ Kinh không biết, nhưng Tiểu ma nữ Kì Siếp Siếp này khẳng định sẽ làm vậy đó!

Đầu hàng. “Aiz!”

Đỗ Kinh phát ra một tiếng thở dài trầm trọng, Kì Siếp Siếp lập tức biết mình đã thắng.

“Ta hứa dọc theo đường đi sẽ nghe lời chàng, tuyệt đối không gây thêm phiền phức gì nữa.” Vui mừng lộ rõ trên nét mặt, nàng thề thốt với hắc.

“Có đôi khi ta không nhận được mà tự hỏi mình.” Nhìn nàng, hắc cảm thán.

“Tự hỏi mình cái gì?”

“Vì sao ta lại yêu nàng.”

“Vì sao?”

Đỗ Kinh trầm mặc nhìn nàng một lúc lâu, mới cười khổ trả lời, “Nếu có đáp án, thì ta cần gì phải liên tục tự hỏi mình chứ?”

8. Chương 8

“Thế nào, bây giờ còn cảm thấy rất khó chịu sao?”

Sau khi thu lại giường liền thuận thế ôm nàng trong lòng, vẻ mặt Đỗ Kinh lo lắng nhìn hai gò má tái nhợt của Kỳ Siếp Siếp, nhẹ giọng hỏi.

Đúng như hần dự đoán, sau khi lên Tuyết Phong đỉnh, cho dù hần giúp nàng mặc thêm nhiều quần áo, cho dù hần bỏ hết quy định nam nữ thụ thụ bất thân, không lúc nào là không ôm nàng vào lòng, không có lúc nào là không chú ý sắc mặt và hô hấp của nàng, mà âm độc tiềm tàng trong cơ thể nàng, lúc lên Tuyết Phong đỉnh gặp từng đợt gió lạnh thấu xương lại càng phát tác bừa bãi, làm lòng hần run sợ.

Mà vừa rồi, lại là một lần lòng hần đau như bị ai cắt đứt ra.

Một mảng trời sáng sủa, không gió cũng không tuyết, xem ra sẽ có một ngày thời tiết tốt, nhưng hần cũng không dám khinh thường, dù sao tiết trời có thể có biến đổi.

Lên núi năm ngày, Kỳ Siếp Siếp dường như chưa từng bước ra căn phòng săn bắn nhỏ, không phải nàng lười, mà là ý định bảo vệ của Đỗ Kinh thật sự quá mạnh mẽ.

Vì để đề phòng khí hậu lạnh khiến cho âm độc trong cơ thể nàng phát tác, ngoại trừ việc hần không cho phép nàng bước ra khỏi căn phòng săn bắn nhỏ một bước, thì củi lửa của bếp lò đặt trong phòng cũng liên tục cháy suốt mười hai giờ chưa từng tắt, cố gắng duy trì nhiệt độ trong phòng gần bằng nhiệt độ không khí mùa hè.

Liên tục vài ngày nàng cũng thực an phận, bởi vì nàng biết sự tùy hứng của mình mang đến cho Đỗ Kinh nhiều phiền toái không cần thiết, cho nên việc duy nhất nàng có thể làm đó là chăm chú lắng nghe lời hần nói, tuyệt đối không bước ra căn phòng săn bắn nhỏ một bước, nhưng mà.....

“Thực xin lỗi.” Nàng làm bộ dạng cúi đầu phục tùng, một bộ dáng tự nhận sai, thì thảo nói với hần.

“Nàng xin lỗi ta thì có ích lợi gì?” Lặng lẽ chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, hần nhin không được thở dài, hần thật sự không biết là nên giận hay là nên đau lòng với nàng nữa. “Ta thấy thời tiết tốt như vậy, lại ở trong phòng nhiều ngày như vậy, cho nên mới nhin không được đi ra ngoài một chút.” Trầm mặc trong chốc lát, nàng liền nhỏ giọng biện hộ cho chính mình.

“Chỉ là đi ra ngoài một chút?”

“Bên ngoài không có gió, mặt trời lại rạng rỡ thế kia, cho nên ta nghĩ rằng đi ra ngoài một chút cũng không có vấn đề gì.” Thanh âm của nàng càng lúc càng họ.

“Chỉ là một chút?”

“Một chút lại nhiều hơn một chút nữa.” Nàng do dự nửa ngày mới vươn bàn tay nhỏ bé, giơ một chút khoảng cách giữa ngón cái và ngón trỏ cho hần xem.

“Nhiều hơn một chút đó sẽ làm cho cái mạng nhỏ thiếu chút nữa là đánh mất?”

Ngữ khí lạnh nhạt dần dần mất ổn định, từ kinh hoàng, sợ hãi, khẩn trương, lo âu đến thở ra một hơi, ngoại trừ có một chút bất đắc dĩ, còn có một cỗ tức giận rất lớn mà từ trước đến nay chưa từng có, nó từng giọt từng giọt cắn nuốt sự kiên nhẫn, quan tâm cùng thương yêu, trân trọng của hần đối với nàng.

“Thật sự không thể trách ta, ta thật sự có cảm thấy thân thể không khỏe nên đã trở lại phòng, nhưng ai biết được là lửa trong bếp lò đã tắt?”

“Ngọn lửa tắt?” Hần thông thả nói.

“Ừ.”

Hoàn toàn không nhận thấy được cảm xúc của hần biến hóa, vẻ mặt Kỳ Siếp Siếp tức giận dùng sức gặt đầu, giống như mọi tội lỗi đáng lẽ nên đổ lên đầu ngọn lửa kia mới đúng, hoàn toàn không liên quan đến nàng.

“Ngọn lửa làm sao mà tắt?”

“Củi gỗ đốt cháy hết đương nhiên sẽ –” Miệng duy trì trạng thái nửa mở nửa khép, nàng giống như có tật giật mình, vụng trộm liếc hắt một cái, sau đó mới thật cẩn thận chậm rãi khép miệng, một bộ giống như nàng chưa từng mở miệng nói cái gì cả.

“Củi gỗ cháy hết đương nhiên sẽ như thế nào?” Nhưng hần hoàn toàn không cho nàng cơ hội giả ngu, thấy nàng ngậm chặt miệng không hé răng, hần liền thay nàng trả lời, “Tất?”

Kì Siếp Siếp lại ngó người, lúc này mới phát hiện có điểm không đúng.

“Chàng đang tức giận?” Nàng sợ hãi hỏi.

Hần chậm rãi đặt nàng lên giường, xoay người cho củi vào trong đồng lửa.

“Không có.” Hần rầu rĩ mở miệng nói, sau đó nhún vai, “Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng không nghe lời của ta.”

Nghe hần nói như vậy, nàng nhất thời thở nhẹ một hơi, nhưng không biết vì sao, trong lòng có nỗi bất an không nói lên lời.

“Chàng thật sự không tức giận?” Nàng nhịn không được vội hỏi lại.

“Nàng sẽ quan tâm đến việc ta có tức giận hay không sao?” Hần nhìn nàng một cái sau đột nhiên hỏi.

Nàng ngẩn ngơ, mà hần cũng không đợi nàng có phản ứng, xoay người đi ra cửa.

“Bên ngoài trời còn sáng, ta đi kiểm chút củi khô rồi trở về.” Nói xong, người đã biến mất phía sau cửa, mà nàng vẫn ngẩn ngơ như cũ.

Hần đang tức giận sao?

Nếu đến bây giờ mà nàng còn hỏi vấn đề này trong, như vậy thì chắc chắn là kẻ ngốc nhất trên đời!

Hần rất tức giận, vô cùng tức giận, hơn nữa là sự tức giận từ trước đến nay chưa từng có!

Kì Siếp Siếp sau khi trải qua một đêm, rốt cục mới nhận thức ra việc này một cách muộn màng, chỉ là nàng không hiểu, theo như lời hần nói thì đây cũng không phải lần đầu tiên nàng không nghe hần, vì sao lần này hần lại giận đến như vậy?

Như vậy? Như vậy là như thế nào?

Lớn tiếng rống giận với nàng? Không phải.

Hờ hững với nàng? Cũng không có.

Bày ra bộ mặt lạnh như người chết với nàng? Nếu nói như vậy, nàng cũng sẽ không nhận thức muộn màng, phải trải qua cả một đêm, mới phát giác hần đang tức giận.

Vậy thì đánh nàng? Làm sao có thể!

Bỏ đói nàng? Đương nhiên không có.

Thế..... thế rốt cuộc là như thế nào mà bảo giận thành “Như vậy”

Chính là ngoan ngoãn phục tùng nàng, nếu nàng nói tốt, hần tuyệt đối không nói không tốt; Nàng bảo hần đi lên phía trước một bước, hần tuyệt đối không dám đứng bất động tại một chỗ, hoặc đi lên phía trước hai bước; Nàng nói muốn ra ngoài, hần tuyệt đối sẽ không ngăn cản nàng; Nàng nói muốn cùng hần lên Liệt Diễm động, hần cũng không nói hai lời gạt đầu đồng ý.

Được, được, khá lắm đầu bự!

Nếu hần không tức giận, nếu là hần bình thường hần, hần đã sớm dạy bảo nàng một chút, hoặc là liên tục dỗ dành, lừa gạt nàng để nàng từ bỏ mấy cái hành động không khác gì tự sát kia; Mà nói cực đoan hơn một chút thì là hần thậm chí sẽ chế trụ huyết đạo của nàng, chỉ để phòng ngừa nàng làm ra mấy cái chuyện ngu xuẩn nào đó, nhưng hần lúc này lại trả lời nàng là cái gì cơ?

Tốt.

Một, điểm, cũng, không, tốt!

Hắn không hề quan tâm nàng sao? Không hề thương nàng thân mang bệnh sao? Không hề lo lắng âm độc trong cơ thể nàng gặp trời lạnh sẽ phát tác sao? Hắn không hề nhíu mày vì những sự tùy hứng của nàng, không hề lắc đầu vì sự xảo quyệt của nàng, không hề bất đắc dĩ thở dài vì sự hiếu động quá mức của nàng, không hề..... Không hề thích nàng, yêu nàng sao?

Hai hàng nước mắt đột nhiên chảy xuống má, ở trên mặt còn lưu lại dấu vết lạnh lẽo làm đau lòng người.

“Lạnh quá.....”

Từ “Lạnh” như phiêu tán trong không trung, hắn đang ở cách xa vài thước cũng nháy mắt liền trở về bên người nàng, cẩn thận ngóng nhìn thần sắc của nàng.

“Cảm thấy lạnh không? Đến đây, ngồi xuống, ta giúp nàng vận khí.”

Một luồng nhiệt từ bàn tay hắn không ngừng truyền vào trong cơ thể nàng, chốc lát đã làm toàn thân nàng ấm lên, nhưng vì sao hắn không nói cái gì, hần hần là thấy được nước mắt trên mặt nàng chứ?

Kì Siếp Siếp chăm chú ngắm nhìn gương mặt tuấn dật của hắn, muốn thử từ trên vẻ mặt hắn mà nhìn ra.....

Nhìn ra cái gì chứ? Nàng hỏi chính mình, là quan tâm, lo lắng, không yên tâm, hay là phần nộ, bất đắc dĩ, đau lòng, hay là giả vờ không kiên nhẫn? Nàng cũng không biết nữa, rốt cuộc nàng muốn từ trên mặt hắn nhìn ra cái gì đây?

Không tự giác, nàng vươn tay vuốt nhẹ gương mặt hắn, mà hắn –

“Tốt hơn chưa? Ta nghĩ hôm nay đi đến đây là được rồi, thời tiết thoát nhìn không tốt lắm, cứ thế này chỉ sợ sẽ có một trận gió tuyết không nhỏ.” Hắn thu lại chưởng, ngẩng đầu nhìn trời nói, không biết là cố ý hay là trùng hợp, mà lại tránh được sự đụng chạm của nàng, nhưng lúc này đây làm cho nàng cảm thấy, hắn cố ý.

Nước mắt tối vừa nhanh vừa vội, trong nháy mắt đã ướt đầm hai gò má của nàng, nàng dùng sức đẩy hắn ra.

“Tiểu ma nữ, nàng làm cái gì vậy?”

Ngữ khí bình tĩnh — không, thay vì nói là bình tĩnh, không bằng nói là một loại ngấm ngấm chịu đựng, hắn vẫn không có ý kiến gì với nước mắt trên mặt nàng.

“Chàng thấy phiền, không phải sao?”

Mây khẽ nhíu lại nhưng rồi cũng nhanh chóng dẫn ra, “Ta không biết nàng đang nói cái gì, nhưng bây giờ thời tiết không ổn lắm, chúng ta phải đi nhanh thôi.” Nói móc hắn sao?

“Chàng biết rõ!” Nàng vừa thương tâm vừa tức giận nói với hắn: “Chàng cảm thấy ta phiền chán đúng không? Thấy tìm cớ Liệt Diễm cho ta phiền chán đúng không? Thấy tất cả đều phiền chán có đúng hay không?”

Mây trên mặt hắn lại nhanh chóng nhíu vào, nhưng rồi vẫn là vẻ mặt bình tĩnh cố gắng chịu đựng.

“Có cái gì thì khi về phòng rồi nói sau.” Đỗ Kinh tiến lên từng bước định đỡ nàng, lại bị nàng dùng sức gạt ra.

“Không cần!”

“Tiểu ma nữ?”

“Nếu thấy phiền chán, chàng có thể nói ra, ta không bắt buộc chàng nhất định phải giúp ta làm việc này, là chàng tự muốn làm!” Nàng khóc, tức giận với hắn.

“Tiểu ma nữ.....”

“Ta không ép buộc chàng, tất cả đều là tự chàng muốn. Ta nói ta không cần cớ Liệt Diễm, ta nói chúng ta không cần lên Tuyệt Phong đỉnh, ta nói ta chẳng quan tâm chỉ còn sống được mười năm nữa, ta nói ta.....”

“Đủ!” Đỗ Kinh đột nhiên chặn lại lời của nàng, trên mặt rõ rệt xuất hiện một tia giận dữ, “Muối nói cái gì thì chờ sau khi về phòng rồi nói sau, hiện tại.....”

“Không!”

Kì Siếp Siếp như mất đi lý trí mà kích động kêu to, nàng không ngừng lắc đầu, vẻ mặt thoát nhìn có chút hoảng hốt.

“Không cần, không bao giờ muốn nữa, ta không muốn trở lại cái nhà gỗ nhỏ đó, ta muốn xuống núi, ta muốn về nhà, ta muốn về Ngọa Long Bảo, ta muốn về Ngọa Long Bảo.....” Trở về bên cạnh mẹ, trở về bên cạnh cha, trở về bên những người luôn thật tình quan tâm nàng, lo lắng cho nàng, yêu thương nàng, quý trọng của nàng, nàng không bao giờ muốn ở bên cạnh hắn nữa, không bao giờ muốn hắn phải chịu đựng việc ở bên cạnh nàng, không bao giờ muốn nữa!

Rồi đột nhiên xoay người, nàng căn bản không phân biệt được rõ phương hướng cứ chạy về phía trước, hiện tại nàng thậm chí phải rời khỏi nơi này, thậm chí rời xa hắn, căn bản không chú ý đến phía trước kia là cái vách núi đen vừa cao vừa dốc, nhưng Đỗ Kinh sớm nắm rõ địa thế ở đây lại biết.

Mặt hắn thoáng chốc đã trắng xanh, đột nhiên kêu to, “Không được Tiểu ma nữ!”

Nhưng Kì Siếp Siếp sớm mất đi lý trí, một lòng chỉ muốn thoát khỏi nơi đây, thoát khỏi hắn, căn bản là không để ý tới hắn.

Không chút do dự, hắn triển khai khinh công nhảy lên, chạy theo hướng nàng vừa chạy, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Kì Siếp Siếp hét lên một tiếng “A” kinh hãi, chỉ thấy thân mình nàng dừng lại rồi đột nhiên mất đi cân bằng, cả người lao theo tuyết động đang lở xuống.

“Tiểu ma nữ!”

Đỗ Kinh quá sợ hãi, thân lao về hướng nàng như mũi tên, đồng thời vươn tay túm lấy cổ tay nàng kéo vào trong lòng, hắn chợt thấy lòng bàn chân mềm nhũn, nhất thời rơi vào khoảng không, thân thể hai người rơi thẳng xuống.

Rơi xuống cùng với bị ôm chặt trong lòng một ai đó rất ấm áp tựa hồ đều xảy ra cùng một lúc, nhưng ngay tại khoảnh khắc gần gũi ấy, Kì Siếp Siếp đã hối hận không dưới trăm vạn lần, nàng đang làm cái gì? Nàng đang làm cái gì?

Lúc rơi thẳng xuống rất khủng khiếp cứ như linh hồn bị hút ra khỏi thể xác, mà nàng lại có thể cảm nhận rõ ràng rằng, hắn rất nhanh ôm nàng vào lòng, nhanh mức khiến tâm can nàng cũng phải đau lên.

Vì sao?

Nếu hắn căn bản là không quan tâm đến lời nói của nàng, vì sao còn muốn cứu nàng, thậm chí là không chút do dự nhảy xuống theo nàng, còn muốn ôm nàng nhanh như thế?

Nàng thật sự là ngu dốt! Quen biết hắn nhiều năm như vậy, thế nhưng còn không phân biệt nổi lúc nào hắn tức giận, lúc nào hắn chán ghét, nàng..... Nàng thật là.....

“Đừng để ý ta, buông, Đỗ Kinh, với võ công của chàng, chàng có thể tự cứu mình.” Trong đầu nảy lên ý nghĩ muốn để hắn được sống, khiến nàng đột nhiên sinh ra một nguồn lực ở trong lòng hắn mà giấy dựa kêu lên.

Đỗ Kinh không để ý nàng, lại dùng một tay ôm chặt nàng, tay kia thì di chuyển, phát một chưởng đánh vào vách đá, chưởng lực này rất mạnh, nhanh chóng làm băng tuyết bao trùm trên vách đá sụp lở, tiếng lở ầm ầm rất lớn thiếu chút nữa là khiến hai người điếc tai, nhưng nhờ đó mà bọn họ tìm được một con đường sống. Chỉ thấy một chỗ thâm sâu cách bọn họ ước chừng mười trượng, vì tuyết lở mà lộ ra một tảng đá đen lớn.

Thân thể không ngừng rơi xuống, khoảng cách mười trượng tương đối gần, Đỗ Kinh lập tức vận khí ra sau, trong khoảnh khắc rơi xuống, cánh tay mạnh mẽ duỗi ra, không chế tảng đá lớn nhô ra ở bên cạnh, tiếp theo hắn ném Kì Siếp Siếp đang được ôm trong lòng lên trên tảng đá lớn.

Sức cùng, lực kiệt, bàn tay không chế tảng đá trong nháy mắt liền trượt xuống, chỉ nghe Kì Siếp Siếp kinh hô: “Không!” giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, nàng đã tóm được tay hắn.

Đỗ Kinh mệt mỏi nhìn nàng.

“Không, xin chàng.” Nàng khóc nói, từng giọt nước mắt ấm nóng rơi xuống, thấm ướt mu bàn tay hắn.

Nhìn nàng, Đỗ Kinh bỗng nhiên hít sâu một hơi, đem hết toàn bộ khí lực cuối cùng trên người, mượn lực ở bàn tay đang nắm lấy tay hắn làm điểm tựa, nhảy một phát lên trên, cùng lúc đó nàng dùng sức lực toàn thân kéo lên, làm hai người đồng loạt ngã trên tảng đá lớn ấy.

Tiếng hai người thở hổn hển vang lên quanh quẩn ở bốn phía, cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết quá mức chấn động, không ai mở miệng nói chuyện, nhưng –

“Ồ ô.....” Kì Siếp Siếp đột nhiên nức nở khóc, hơn nữa càng lúc không thể dừng lại, càng khóc lớn tiếng hơn.

Đỗ Kinh thở hổn hển, hít một hơi thật sâu, không nói một lời, gắt gao ôm chặt nàng trong lòng, mặc cho nàng trút hết tất cả qua tiếng khóc.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Qua một lúc lâu, nàng đột nhiên khóc rồi liên tục nói ba câu thực xin lỗi với hắn.

Thấy nàng có thể mở miệng nói chuyện chứng tỏ tâm tình đã bình phục rất nhiều, lúc này hắn mới thả lỏng ra một chút, nhẹ vỗ về mái tóc dài của nàng, dịu dàng trấn an, “Không có việc gì, không có việc gì.”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Nàng vẫn còn áy náy nói.

“Ngoan, đừng sợ, không có việc gì.”

“Thực xin lỗi,” Nàng từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên, hé ra gương mặt xinh đẹp nhưng khóc lóc trông vô cùng thảm hại, “Ta không phải cố ý muốn cậu giận, thật sự thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

“Ta biết.” Hắn nhẹ nhàng chặn lại, vươn tay lau nước mắt đang không ngừng tràn ra từ hai hốc mắt của nàng, “Đừng khóc, không có việc gì đâu?”

“Ta rất sợ hãi chàng ghét ta, ta nghĩ rằng chàng không cần ta, trước kia mỗi lần ta dở thói tùy tiện chàng đều dạy bảo ta, nhưng bắt đầu từ ngày hôm qua, chàng toàn để ta làm bừa, mặc kệ ta nói cái gì chàng cũng đều không có ý kiến, giống như sự sống chết của ta không có liên quan gì đến chàng, ta rất sợ, rất sợ, rất sợ chàng không thích ta, không hề để ý ta.” Nàng lắc đầu, một đôi mắt đầm lệ không hề chớp mà cứ thế nhìn hắn, như là chỉ cần nháy mắt, hắn sẽ biến mất không dấu vết trước mặt nàng.

Trong lòng xúc động vô cùng, Đỗ Kinh vươn tay kéo nàng vào trong lòng.

“Đồ ngốc,” Hắn nói giọng khàn khàn: “Nếu ta không cần nàng, không thích nàng, sẽ vì nàng mà đến cái nơi rét mướt này, suốt ngày đêm canh giữ ở ngoài Liệt Diễm động chờ con Khỉ Lửa trong cái thuyết thuyết chẳng biết là thật hay giả, chỉ muốn từ nó mà biết được chỗ có cô Liệt Diễm để chữa thương cho nàng sao?”

“Ta biết mọi việc chàng làm đều vì ta, nhưng ta không biết, ta sợ rằng chàng coi ta như một trách nhiệm không thể trốn tránh được.” Nàng ở trong lòng hắn, thấp giọng nghẹn ngào nói.

“Ngu ngốc,” Hắn nhin không được mắt, nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng dịu dàng: “Hai chúng ta chỉ quen biết vài năm thôi sao? Chẳng lẽ nàng còn không hiểu ta, ta là cái loại sẽ vì trách nhiệm mà ép mình làm những chuyện bản thân không muốn sao? Huống chi.....” Hắn bỗng nhiên hôn lên đôi môi anh đào của nàng một hồi lâu rồi mới ngẩng đầu, dừng lại trên khuôn mặt đỏ bừng của nàng nói nhỏ: “Ta làm như vậy cũng là vì trách nhiệm sao?”

Kì Siếp Siếp lắc đầu, lo sợ còn sót trong mắt hoàn toàn tiêu tán, từ nay về sau, nàng không bao giờ hoài nghi hắn nữa.

Cuối cùng cũng đã giải quyết xong vấn đề “Nhỏ” giữa bọn họ, kế tiếp là đến vấn đề “Lớn”, bọn họ nên làm thế nào để rời khỏi nơi này, trở lại sườn núi hay đi xuống bây giờ?

Dường như ông trời cho rằng vấn đề bọn họ gặp phải chưa đủ lớn, lúc này lại bắt đầu cho đồ tuyệt.

“Tuyệt rồi.” Nàng ngẩng đầu nói.

“Ừ, đứng lên nào.” Đỗ Kinh nhin xuống xúc động muốn nguyên rửa, đỡ nàng đứng dậy.

“Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Trước hết xem xét tình hình xung quanh rồi nói sau.” Hấn đáp, đưa nàng đi trong cái nơi dài năm trượng rộng hai trượng, ba mặt toàn là đá này một vòng, rồi sau đó liền ngẩng đầu nhìn thấy một vách đá hình vuông, lát sau lại cúi đầu xem xem phía dưới vách núi đen, nhưu mi trầm tư.

“Thực xin lỗi.” Nàng lại tự trách, giải thích với hấn.

Hấn lắc đầu, nắm tay nàng đi về bên vách đá, trong mắt mang theo chút quái lạ nhìn vách đá, không nhúc nhích một chút.

“Làm sao vậy?” Nàng thấy thế kỳ quái hỏi.

“Nàng không biết là nơi này thoát nhìn có chút kỳ lạ sao?” Hấn buông tay nàng ra, tiến lên từng bước, chạm nhẹ vào vách đá Tuyết Phong.

Kì Siếp Siếp lắc đầu, nàng không nhìn ra được sự khác nhau giữa vách đá trước mặt và vách đá ở chỗ hấn đứng.

“Nơi này tuyết có vẻ dày, mà bên cạnh tuy rằng cũng bị tuyết phủ, nhưng lại lộ ra vách đá.”

“Điều này thì có gì kì quái sao?” Nàng vẫn như cũ không hiểu.

Hấn không giải thích với nàng nữa mà hít sâu một hơi, vận khí điều tức chân khí trong cơ thể, sau một hồi lâu, xác định nội lực của mình đã hồi phục tương đối, hấn đột nhiên nói với nàng: “Đứng ra phía sau ta.”

Kì Siếp Siếp mặc dù không hiểu hấn muốn làm cái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời đi ra sau hấn.

“Oanh!”

Một tiếng nổ, Đỗ Kinh đánh một chưởng vào phiến đá kia, khiến tuyết động rơi xuống không ít, tuy nhiên do lúc trước tuyết đã sụt lở một lần, nên tuyết phía trên chảy xuống cũng không nhiều, ngược lại vách đá vừa rồi nhận một chưởng của hấn, lại lôm vào phía trong thành một cái động.

“Quả nhiên đúng như ta nghĩ.” Hấn nói xong, đột nhiên lại đánh liên tiếp hai chưởng vào cùng một chỗ lúc này.

“Oanh! Oanh!”

Chỉ thấy vách đá ban đầu đen nhẵn, bằng phẳng lại lộ ra một huyết động sâu hút.

“Đây là.....” Kì Siếp Siếp nghẹn họng trần trối nhìn, nói không nên lời.

“Được rồi, chúng ta vào xem.” Hấn dắt tay nàng, đi vào trong huyết động.

Huyết động cũng không sâu, nhưng cũng đủ để hai người nương náu. Ban đầu khi phát hiện ra huyết động này, Đỗ Kinh từng mong rằng từ sẽ tìm thấy lối thoát, nhưng xem ra hấn đã vui mừng vô ích, tuy nhiên có thể coi là may mắn một chút, vì ít nhất đêm nay bọn họ không cần đợi bên ngoài để biến thành người tuyết.

Tuyết càng rơi càng lớn, mà sắc trời cũng dần dần tối.

“Xem ra chúng ta chỉ có thể ở trong này đợi một đêm, tất cả phải chờ đến hừng đông ngày mai rồi tính tiếp.” Hấn thở dài.

“Thực xin lỗi, mọi chuyện đều do ta làm hại.” Kì Siếp Siếp nhịn không được lại tự trách.

“Đừng nói như vậy nữa.” Hấn lắc đầu, vươn tay ôm nàng vào trong lòng, “Lạnh không? Đói không?”

Nàng lắc đầu, cho dù nàng thực sự cảm thấy lạnh, cảm thấy đói, thì hết thấy cũng đều là nàng gieo gió gặt bão cả, chỉ thương hấn phải chịu tội cùng nàng.

“Chỉ cần nhẫn nại một đêm, đợi đến hừng đông ngày mai khi tuyết ngừng rơi, ta sẽ tìm được biện pháp rời khỏi nơi này.” Hấn thề với nàng.

Nàng gật đầu, nhin không được dựa thân mình đang run run lên vào người hấn. Làm sao bây giờ, âm độc trong cơ thể nàng hình như đang phát tác, thật lạnh, thật lạnh.....

“Tiểu ma nữ, sao nàng lại run kịch liệt vậy, có phải âm độc trong cơ thể nàng lại tái phát?” Nhận thấy được dị trạng của nàng, Đỗ Kinh không ngừng cúi đầu hỏi, không đợi nàng đáp lại, lập tức vận nội lực, truyền vào cơ thể nàng.

“Không cần.” Nàng đột nhiên cầm tay hấn ngăn cản.

“Tiểu ma nữ?”

“Không cần lãng phí nội lực lên người ta, chỉ cần ôm chặt ta thì tốt rồi.” Nàng run vừa nói.

“Nhưng là.....”

“Cái lạnh này ta còn chịu đựng được, thật sự chỉ cần ôm chặt ta là ổn rồi, được không, Đỗ Kinh?”

“Được, nhưng nếu nàng không chịu được thì phải nói cho ta đó.”

“Dạ.”

Hấn ôm chặt nàng, còn nàng cũng ra sức hấp thu nhiệt độ ấm áp trên người hấn để chống cự âm độc trong cơ thể ngày một lan nhanh. Làm ơn, ổn định lại đi, đây là thời điểm hết sức đặc biệt, nàng tuyệt đối không thể làm lãng phí một tia nội lực nào của hấn, chỉ vì để nàng ấm hơn một chút mà thôi, tuyệt đối không thể.

Làm ơn, đêm nay, hãy để chúng ta yên ổn vượt qua đi!

Kì Siếp Siếp không ngừng khẩn cầu trong lòng.

9. Chương 9

Sắc trời càng lúc càng tối, mà tuyết cũng không có dấu hiệu gì là muốn ngừng rơi, bị treo giữa vách núi cao đến nửa ngày, không có một đồng lửa để sưởi ấm, có thể thấy được sẽ lạnh đến mức nào.

Mặc dù Kì Siếp Siếp cố gắng cắn chặt răng, không để mình lộ ra dấu hiệu âm độc trong cơ thể đang phát tác, nhưng khớp hàm và thân thể của nàng lại vẫn không thể chống cự được cơn rét lạnh mà bắt đầu run lên.

Đột nhiên, một dòng nước ấm từ sau lưng nàng không ngừng cuộn cuộn đưa vào trong cơ thể nàng, nàng thư thái than nhẹ một hơi, rồi trong nháy mắt, ý thức được chuyện này mà cả người trở nên cứng ngắc.

“Không cần như vậy.” Nàng dùng thanh âm run rẩy mở miệng ngăn cản Đỗ Kinh, nhưng hấn nhưng không dừng tay.

“Không cần như vậy, Đỗ Kinh.” Nàng nói lại lần nữa, cũng dùng hết sức lực toàn thân để ngăn cản hấn, “Không cần như vậy.”

Bị nàng ra tay ngăn cản, quấy nhiễu, Đỗ Kinh không thể không dừng lại, “Vì sao?” Hấn nhìn chằm chằm vào sắc mặt tái nhợt của nàng và hỏi, hấn biết hiện tại nàng vô cùng khó chịu.

“Ta không muốn chàng lãng phí nội lực.”

“Cái này không gọi là lãng phí,” Hấn còn thật sự nhìn chằm chằm nàng mà nói: “Ta chỉ muốn nàng có thể cảm thấy thoải mái hơn, mất đi chút nội lực thì đáng gì? Huống chi mất đi ít nội lực, chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là khôi phục được, không phải sao?”

“Không giống nhau.” Kì Siếp Siếp lắc đầu nói, lúc này sau lưng không còn hơi ấm, khớp hàm và thân thể của nàng lại bắt đầu lạnh run lên.

“Làm sao mà không giống nhau?” Hấn vươn tay, tiếp tục truyền chân khí vào người nàng, nhưng nàng lại tóm lấy hai tay hấn, kéo xuống dưới. Tay nàng thật lạnh!

“Bị cô lập cả bốn phía.” Nàng dùng một câu nói đơn giản để hình dung ra tình huống hiện tại của bọn họ.

Nơi này không có đồ ăn, không có lửa để sưởi ấm, tệ nhất là, ngoại trừ chỗ bọn họ đang đứng là mặt vách núi ra thì ba mặt khác đều giống như có thể dễ dàng giúp bọn họ lên thiên đình, hoặc cũng có thể dễ dàng xuống địa ngục, bọn họ có thể sống sót mà rời khỏi nơi này sao? Nếu không thể, thì liệu có thể ở đây chống đỡ thêm vài ngày không? Nàng cũng không quan tâm rằng mình sẽ trở nên như thế nào, nhưng hắc thân thể khỏe mạnh, võ nghệ phi phàm, nếu muốn thoát ra thì không phải là không có khả năng, bởi vậy nàng tuyệt không cho phép hắc vì nàng mà lãng phí đường sống.

“Hãy tin ta, chờ đến khi hừng đông chúng ta nhất định có thể rời khỏi nơi này.” Đỗ Kinh cảm đoan thể với nàng.

“Dạ.” Nàng dựa vào hắc, nhẹ giọng đáp. Nàng chưa bao giờ hoài nghi quá sự thông minh tài trí của hắc, nàng tin tưởng hắc nhất định có thể nghĩ ra biện pháp thoát khỏi nơi này, nàng tin tưởng hắc.

Cảm giác được nàng đang dựa vào mình, Đỗ Kinh tự vận công giúp nàng xua đi cái lạnh một lần nữa, nhưng

“Không cần.” Kì Siếp Siếp lại vươn tay ngăn cản hắc.

“Tiểu ma nữ?” Hắc khó hiểu vì sao nàng luôn ngăn cản không cho hắc giúp nàng.

“Lưu lại khí lực để cho ngày mai.”

“Không sao.”

“Nếu có sao thì sao?” Nàng lắc đầu.

Hắc bắt đầu nhìn nàng.

“Chỉ cần để ta dựa vào người chàng là được rồi, chàng rất ấm áp, không sao đâu.” Thân mình run run của nàng dựa vào hắc, khớp hàm không ngừng run lên.

Thật là thất thường mà!

Đỗ Kinh biết một khi nàng đã quyết định, thì mặc kệ hắc có nói cái gì cũng không thể làm nàng thay đổi, nhưng làm sao hắc có thể nhẫn tâm thấy nàng chịu khổ như thế mà bỏ mặc cho được?

Mặt mày hắc đen lại, chần chờ do dự trong chốc lát, rồi hạ quyết định, vươn tay đẩy người trong lòng cách ra một khoảng sau đó đứng dậy.

“Đỗ Kinh?” Về mặt Kì Siếp Siếp thống khổ, ngẩng đầu nhìn hắc.

Hắc không nói, mà bỗng nhiên đứng dậy cởi áo ngoài ra, vút nó lên một tảng đá, rồi lại cởi áo khoác, áo trong, cứ thế lần lượt vút chồng lên nhau.

Đến lúc này, Kì Siếp Siếp đã đại khái đoán được hắc muốn làm cái gì. Hắc nhìn về phía nàng, nàng không nói gì, cúi đầu phục tùng coi như ngầm đồng ý, dù sao nàng sớm quyết định kiếp này ngoài hắc ra nàng sẽ không lấy ai.

Muốn bắt chước hắc đứng dậy thoát y nhưng lực bất tòng tâm, trong nháy mắt lúc nàng ngã xuống, Đỗ Kinh liền vươn tay đỡ được nàng, đồng thời nhân lúc nàng lặng lẽ cho phép, hắc kiên định mà nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người nàng, cẩn thận ôm nàng vào trong lòng, cùng nhau nằm trên đống quần áo hắc vừa cởi ra, sau đó dùng quần áo vừa mới cởi ra của nàng, trùm lên hai người.

Qua một thời gian thật dài, hai người yên lặng không nói gì.

Không gian trầm mặc, hơi thở ấm áp của nam nhân cùng hương thơm của nữ nhân, chậm rãi đan vào nhau thành một mùi hương động tình, Đỗ Kinh có chút khó nhịn bèn hít sâu một hơi, nhẹ nhàng di chuyển thân thể một chút, Kì Siếp Siếp lại đang quen với nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắc, cũng theo chuyển động của hắc mà càng dựa vào hắc hơn.

“Tiểu ma nữ.....” Hắc nhất thời nhịn không được, khẽ kêu ra tiếng.

“Dạ?”

Nàng không có cảm giác gì với sự khác thường của hắn, chỉ khẽ lên tiếng, thanh âm vừa thốt ra có chút run run vì rét lạnh.

“Như thế này nàng có thấy thoải mái không? Vẫn còn thấy lạnh sao?” Hắn bắt mình phải quên đi nỗi lòng đang gào thét.

“Không hề, thân thể của chàng ấm lắm, rất ấm đó, thật thoải mái.” Nàng đơn thuần đáp, không tự chủ được lại dựa gần vào hắn thêm chút nữa.

Đỗ Kinh nhất thời cứng đờ, ở trong lòng cười khổ, cách một lớp áo mỏng mà ôm lấy thân thể gần như trần trụi của nàng, cơ thể hắn làm sao mà không nóng cho được? Quả thực sẽ nhanh bốc cháy mất! Trời ơi, nàng lại.....

Ai, Đỗ Kinh ơi là Đỗ Kinh, người rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì thế hả? Khắc chế dục vọng của người một chút đi nào!

Hít sâu một hơi, hắn nói nhỏ: “Không lạnh là tốt rồi, nàng mau ngủ đi, hy vọng lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng rồi.” Điều này là điều tự đáy lòng hắn hy vọng!

Kì Siếp Siếp ừ nhẹ một tiếng để đáp lại hắn, sau đó thì không nói gì, như là đang ngủ, nhưng một lát sau –

“Đỗ Kinh, ta cảm thấy có chút không thoải mái.” Nàng bỗng nhiên do dự mở miệng.

“Làm sao vậy?” Đỗ Kinh khẩn trương đẩy nàng tách ra khỏi mình một chút, mượn ánh sáng yếu ớt ngoài động để nhìn sắc mặt nàng. Hồng nhuận nhuận, sờ hay ôm đều rất ấm, thế sao nàng lại cảm thấy không thoải mái?

“Ta không biết.” Nàng nhú mi, dùng thanh âm buồn buồn nói.

“Sao lại không biết, là lạnh phải không?”

Nàng lắc đầu.

“Làm sao không thoải mái?”

“Trong người, ngực..... Ta không biết.”

Rầu rĩ, nóng nóng, muốn nuốt vài thứ vào miệng, cảm giác lại không biết nên cần cái gì, nhưng tuyệt đối không phải vì nàng đói bụng. Nàng bị làm sao vậy?

Ngực?! Đỗ Kinh đột nhiên giật mình, ý nghĩ duy nhất chui vào trong đầu hắn là âm độc trong cơ thể nàng bắt đầu khuếch tán, hắn không nói hai lời, vội bỏ quần áo trên hai người xuống, lập tức cởi bỏ cái yếm trên người nàng.

“A!” Kì Siếp Siếp hét lên một tiếng muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp.

Ánh sáng không đủ, khó thể nhìn, hắn liền đưa nàng đến cửa động, nơi phản xạ lại ánh sáng của tuyết.

Lúc này tuyết đã đỡ dày hơn trước, giữa tầng mây thỉnh thoảng lộ ra một vòng sáng do ánh trăng truyền tới, ánh trăng chiếu lên tuyết trắng, ánh sáng chiếu vào nàng cũng trắng như tuyết, không một tỳ vết nào, da thịt trắng nõn trơn mịn, bày ra một cảnh tượng mê hoặc.

Kì Siếp Siếp không tự chủ được mà hô hấp nhanh hơn.

Ánh mắt nóng bỏng chuyển lên nhìn gương mặt thẹn thùng động lòng người của nàng, bàn tay nóng rực lại không thể rời được thân thể mềm mại yêu kiều đến mất hồn, hắn dùng tiếng nói khàn khàn gần như không nghe rõ để hỏi: “Có thể chứ?”

Hắn để đến tình trạng này mà còn hỏi nàng có thể chứ? Nàng căn bản đáp không ra nói, ngược lại nhân lúc động tác của hắn càng lúc càng lớn mật liền ừm một tiếng.

Bên ngoài tuyết lại bay tán loạn lên, nhiệt độ trong động cũng không ngừng lên cao lại lên cao nữa.

Xem ra, tối nay hai người bọn họ không cần lo lắng âm độc sẽ lại phát tác.

Mới từ trong mơ tỉnh lại, đầu óc còn u u mê mê, Kì Siếp Siếp chậm rãi mở mắt, không xác định được mình đã tỉnh, hay vẫn đang nằm mơ.

“Tỉnh rồi à?” hai má Đỗ Kinh ứng đỏ, ho nhẹ hai tiếng rồi mới lên tiếng.

Nàng mở mắt, mở mắt nhìn hấn một lúc lâu, rồi mới đột nhiên trợn to hai mắt, sau đó kêu lên một tiếng sau đó đột nhiên kéo quần áo ở trên người, che kín khuôn mặt mình. Trời ạ! Tối hôm qua..... Tối hôm qua bọn họ..... Bọn họ.....

Phản ứng của nàng làm cho Đỗ Kinh nhin không được lộ ra một chút ý cười, hấn vươn một bàn tay, ôm chặt lấy cái eo thon nhỏ trần trụi không quần áo của nàng, để phòng ngừa nàng đột nhiên có hành động bỏ chạy, chỉ nghe tiếng nàng chột thở hốc vì kinh ngạc, hấn mỉm cười, tiếp theo liền dùng tay kia kéo quần áo ra khỏi gương mặt mê người ấy, nhất thời chỉ thấy hai gò má tiểu mỹ nhân che kín bởi mây đỏ, nàng then thùng không biết làm sao vội nhắm nhanh hai mắt.

Hấn động tình hôn nhẹ lên môi nàng, nàng sợ tới mức hai mắt đang nhắm nghiền liền mở ra.

“Chàng.....”

Hấn mỉm cười ngó nhìn nét yêu kiều của nàng, giọng điệu thoải mái tự nhiên, tiếng nói lại nhỏ nhẹ, hỏi: “Tỉnh chưa? Nếu còn chưa tỉnh, ta có thể hôn nàng thêm một chút.”

Mặt nàng hồng như sắp thiêu cháy đến nơi, muốn xoay người né tránh, nhưng lại bị hấn ôm thắt lưng nên không thể nhúc nhích.

“Siếp Siếp,” Hấn lần đầu tiên gọi tên của nàng, thanh âm ấm áp mà nhu tình, “Thê tử của ta.”

Nàng ngượng ngùng, bộ dạng phục tùng cúi đầu, vẻ yêu kiều mềm mại của nữ nhi cứ thế phô bày hết ra.

“Đợi sau khi chúng ta về nhà, ta sẽ lập tức đưa cha ta tới Ngọa Long Bảo cầu thân, dùng tám mươi chiếc kiệu lớn cưới nàng vào cửa, ta muốn Kì Siếp Siếp nàng trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của Đỗ Kinh ta.”

“Ta..... cũng chưa có ý muốn gả cho chàng.” Sau một lúc lâu, nàng bỗng nhiên ở hấn trước ngực nói nhỏ.

“Đã trở thành người của ta, ngoại trừ gả cho ta, thì còn ai dám mơ tưởng đến nàng?” Hấn lên tiếng chế nhạo.

“Chàng..... Chàng ước hiếp ta.”

“Cho nên ta mới muốn phụ trách nha.”

“A!” Nàng đột nhiên đẩy hấn ra, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hấn mà lên án, “Chàng nói muốn kết hôn với ta, thì ra chỉ là vì muốn phụ trách!”

“Đúng rồi.” Hấn nhếch miệng, nghiêm trang gật gật đầu.

“Chàng — đáng giận!” Biết rõ là hấn đang trêu chọc nàng, nhưng nàng vẫn không nhin được mà tặng hấn một quyền.

Tay ở giữa không trung bị chặn lại, rồi bị bao bọc bởi một bàn tay to lớn ấm áp, khuôn mặt tươi cười chế nhạo không biết từ khi nào đã trở nên thâm tình, hấn nhìn thẳng vào hai mắt nàng, nhẹ giọng nói: “Ta yêu nàng.”

Kì Siếp Siếp xúc động nói không nên lời, ngoại trừ mặt đỏ, hốc mắt cùng mũi cũng đều đỏ lên, nàng cảm động sắp khóc.

Đỗ Kinh thấy thế, vội vàng vuốt nhẹ mái tóc nàng, giống như mọi lần cùng nàng vui đùa, hấn nhẹ nhàng mở miệng, “Nên đi thôi, bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, ta phải tranh thủ cơ hội này để tìm đường thoát.”

Nàng gật đầu, đứng dậy rời khỏi vòng ôm ấm áp của hấn, cùng lúc đó một trận gió lạnh thổi tới, lúc này bỗng nhiên nhớ ra chính mình vẫn còn trần trụi. Nàng đỏ mặt kéo quần áo che ở trước ngực nhìn hấn, “Chàng.....”

Biết nàng đang then thùng, hấn quay lưng lại chờ nàng thay đồ xong, mới cầm lấy quần áo của mình, không thêm để ý đến việc bản thân đang lỏa lồ mà cứ thế đứng lên mặc trang phục.

Nàng quay mặt đi chỗ khác, xấu hổ không thôi.

Hắn cười nhẹ vài tiếng, quyết định tạm thời buông tha cho nàng, đứng dậy đi tới trước cửa động rồi nói: “Ta ra bên ngoài xem trước tình hình.”

Trời đất bên ngoài huyệt động là cả một mảng tuyết trắng, dường như ngoại trừ màu trắng ra thì cả thế gian này chẳng còn sắc thái nào khác.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhớ lại ngày hôm qua bọn họ mơ hồ ngã xuống bao sâu, mà quãng giữa không có chỗ nào bằng phẳng tương tự như vậy, làm sao bọn họ trở lại đỉnh núi được?

Suy nghĩ một lát rồi hắn lắc đầu, quyết định bỏ qua cách trèo lên đó, mà tìm lối thoát từ phía dưới. Chỉ là hắn cũng không xác định được bọn họ có cách mặt đất xa lắm không? Nơi này là sâu trong sơn cốc, mà dưới sơn cốc là dòng suối, đất bằng phẳng hay là rừng đá sắc nhọn đủ để bọn họ tan xương nát thịt đây?

Một tiếng chim hú đột nhiên vang lên trong cốc, Đỗ Kinh ngẩng đầu, chỉ thấy một con điều hâu ngạo nghễ giương cánh bay lượn về phía chân trời. Thực hâm mộ nó, nếu hắn cũng có cánh thì tốt rồi.

“Thế nào, có đường ra không?” Kì Siếp Siếp đi đến bên người hắn, hỏi.

“Ta nghĩ nên đi xuống dưới xem sao.”

“Đi xuống, đi như thế nào?” Nàng nhún mày, nhìn thử xuống sơn cốc không thấy đáy này.

“Trước tiên nàng đi vào động đi.” Hắn trầm tư trong chốc lát, bỗng nhiên quay đầu nói với nàng.

Nàng nhìn hắn một lúc rồi gật đầu, xoay người trở về, nhưng vẫn cẩn thận đứng ở nơi có thể nhìn thấy từng hành động của hắn.

Chỉ thấy Đỗ Kinh lập tức hít một hơi, vận nội lực đánh vào một khối đá ở bên cạnh chỗ họ đứng. “Oanh” một tiếng, phiến đá nứt ra rồi vỡ tung, rơi thẳng xuống vực. Hành động này của hắn là muốn dùng tiếng đá rơi để đo độ sâu của sơn cốc. Quả nhiên chỉ chốc lát sau, đáy cốc liền truyền đến một tiếng ầm, đá rơi xuống, thanh âm truyền trở về.

Nghe thấy âm thanh này, tâm tình của Đỗ Kinh quả thực có thể dùng từ mừng rỡ như điên để hình dung, theo như tiếng vang kia, thì bọn họ cách mặt đất cũng không quá xa, đi xuống dưới có lẽ thực sự có một đường sống.

“Sao chàng lại phải đánh vỡ phiến đá để nó rơi xuống cốc vậy?” Nhìn ra vẻ mặt vui sướng của hắn, Kì Siếp Siếp bước nhanh đến bên người hắn.

“Ta muốn xuống dưới xem sao!” Hắn hưng phấn nói với nàng.

“Xuống đâu xem?”

Hắn vươn tay chỉ xuống phía dưới cốc.

Nàng sửng sốt, “Muốn xuống như thế nào?”

“Đương nhiên là nhảy xuống rồi.” Hắn không chút do dự trả lời.

Nàng nhất thời há hốc mồm, trừng mắt nhìn hắn, “Nhảy xuống?”

Hắn dùng lực gạt đầu, không hề biết những lời này dọa người đến nhường nào.

“Trước tiên nàng cứ ở đây chờ ta, ta xuống dưới xem sơn cốc này có bao sâu, ở giữa có chỗ nghỉ ngơi, hoặc là có dây, nhánh cây linh tinh có thể dùng được hay không.” Nói xong, hắn định thả người nhảy xuống dưới, nhưng một đôi tay kiên định hơn nữa còn dùng sức bỗng nhiên kéo hắn lại.

“Không cần!” Nàng mặt không có chút máu, nhìn hắn, hét to.

Đỗ Kinh ngạc nhiên quay đầu nhìn nàng.

“Không cần.” Nàng nhìn hắn, kịch liệt lắc đầu “Không nên nhảy xuống, căn bản là chàng không biết ở dưới đó sâu bao nhiêu, có những thứ gì, tùy tiện nhảy xuống như vậy không khác gì tự sát, chàng..... Chẳng lẽ chàng thật sự không muốn cưới ta, tình nguyện lựa chọn tự sát?”

Hắn nghe vậy nhất thời dở khóc dở cười. “Nàng nghĩ cái gì vậy? Tiểu ma nữ, không phải ta vừa mới nói là ta yêu nàng sao?”

“Kia..... có lẽ là gạt người.” Kì Siếp Siếp không biết nên nói cái gì, chỉ đành nói như vậy.

Kỳ thật trong lúc hắn vì cứu nàng mà cùng nhau rơi xuống vực, nàng cũng đã hoàn toàn toàn toàn hiểu được tâm lòng của hắn. Hiện tại nàng chính là đang sợ hãi, sợ hãi ngoại trừ việc hắn muốn cứu nàng, thì cái gì cũng không quan tâm, kể cả tính mạng của mình.

Nhảy xuống?

Vì sao hắn có thể nói ra một cách dễ dàng như vậy, từ chỗ này mà nhảy xuống dưới, ngoài tuyết trắng, thì phía dưới chính là vực sâu không thấy đáy, ngay cả cây cũng chưa nhìn thấy, như vậy thì bảo sao mà nàng không phải cố nghĩ ra biện pháp ngăn cản hắn?

Quen biết với Tiểu ma nữ này không phải là ngày một ngày hai, ngoài trừ lúc nàng cố ý muốn trêu đùa một người, sẽ biểu tình trên mặt mình che dấu kĩ càng, thì những thời điểm khác, hỉ lộ ái ố của nàng dường như có thể nói là vừa nhìn đã hiểu ngay, cho nên Đỗ Kinh thấy hiện tại trên mặt nàng không có chút máu, lại thêm vẻ mặt sợ hãi cùng bất an, liền biết trong lòng nàng suy nghĩ cái gì.

Hắn nhẹ nhàng vươn tay kéo nàng vào trong lòng, cúi đầu khẽ hôn đôi môi lạnh như băng của nàng một cái, “Yên tâm, ta đã nói rồi, ta muốn dùng kiệu lớn tám người khiêng để cưới nàng vào cửa, nàng đã quên sao?”

Nàng không nói gì, chỉ nhìn hắn, khẩn cầu hắn đừng đi.

“Ta cam đoan nhất định sẽ bình an không vết thương nào mà trở về, và đưa nàng rời khỏi đây.” Hắn nhìn vào mắt nàng, cam đoan.

“Ta không cần hứa hẹn của chàng, ta chỉ muốn chàng được sống thật tốt.” Nàng lẳng lặng nhìn hắn một lúc, bỗng nhiên mở miệng nói như vậy.

“Được.” Hắn gật đầu đáp ứng.

“Đỗ Kinh, đáp ứng ta một việc được không?”

Hắn gật đầu.

“Nếu chàng xuống phía dưới thành công, lại phát hiện đường thoát khó hơn lên trời, vậy thì đừng không để ý đến ta nữa, để ta vào hồi ức đi.”

Lập tức một cổ tức giận trào lên trong đáy mắt hắn, Đỗ Kinh ngậm nhanh miệng, không nói một câu, nhìn nàng.

“Đáp ứng ta, được không?” Nàng cầu xin.

Mà hắn lại trầm mặc nhìn chằm chằm nàng, sau một lúc lâu, mới cố tình khuất phục đáp lại, “Ta đáp ứng nàng.”

Nghe thấy hắn trả lời, trên mặt nàng mới lộ ra một nụ cười an tâm, mà an tâm xong, trong lòng lại khó tránh khỏi sinh ra một chút phiền muộn nói không nên lời.

“Nếu sau khi xuống dưới,” Hắn nhìn vào mắt nàng, tiếp theo chậm rãi mở miệng, “Ta phát hiện đường thoát khó như lên trời, ta sẽ trở lại nơi mà chúng ta vừa rơi xuống ngày hôm qua, trực tiếp nhảy từ đó xuống.”

Kì Siếp Siếp mở to hai mắt, nhìn không rõ cảm xúc trong lòng nàng bây giờ là khiếp sợ, vui mừng là tức giận?

“Không có ta ở bên cạnh nàng, mà với thân thể nàng hiện tại thì không thể sống một mình ở nơi này quá một đêm, cho nên chậm nhất là một ngày, ta nhất định sẽ trở về. Mà nếu ta không kịp chạy về cứu nàng như đã nói,” Hắn nói xong, nhẹ vươn tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của nàng, dịu dàng nói, “Không thể sinh cùng ngày, chỉ nguyện chết được chôn cùng huyệt.”

Nước mắt lập tức tràn mi mà ra, nàng ôm chặt lấy hân khóc nức lên, vì sao, vì sao hân lại ngu ngốc như vậy?

Đỗ Kinh cũng ôm chặt nàng, mặc cho nàng tận tình phát tiết, mãi cho đến lúc nàng bình tĩnh lại, hân mới nhẹ nhàng đẩy nàng ra, tiếp theo đó là cởi áo choàng rồi khoác lên vai nàng, giúp nàng buộc chặt hai vạt áo trước.

“Giữ ấm cho mình, còn có, chờ ta.”

Nàng nhìn hân không chớp mắt, gật đầu, nước mắt ấm nóng không kiềm chế được mà trào ra khỏi hai hốc mắt sớm đã đỏ bừng của nàng.

Nhìn nàng một cái, Đỗ Kinh xoay người vận khí, thả người nhảy xuống dưới sơn cốc.

Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn? (*)

(*): Gió hiu hiu thổi nước sông Dịch lạnh ghê, tráng sĩ một đi không trở về?

Thời gian giống như nước bị đóng băng, không hề dịch chuyển mà cứ kiên cố đứng vững một chỗ, Kì Siếp Siếp đợi ở trong huyết một ngày bằng sống cả một năm, nhìn nắng chiếu rực rỡ ngoài huyết động, lo âu đến mức hoàn toàn không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ có không ngừng mà bước đi thông thả, bước đi thông thả, lại bước đi thông thả.

Vì sao thời gian lại trôi chậm như vậy? Vì sao trời vẫn sáng, chẳng có chút tối nào? Hiện tại là canh giờ thứ mấy? Từ lúc Đỗ Kinh nhảy xuống vực đến giờ là đã qua bao lâu rồi? Còn có, bây giờ hân rốt cuộc ở nơi nào? Có an toàn hay không? Có bị thương hay không? Có xảy ra chuyện gì hay không?

Trời ạ! Cho tới bây giờ, nàng chưa bao giờ thấy mình bất lực như vậy, ngoại trừ chờ đợi và miên man suy nghĩ, thì hoàn toàn không có chuyện nào để làm cả.

Muốn nhớ lại, nhớ nhanh một chút, cho dù thật không có chuyện gì để làm — trên thực tế, đợi ở cái mỏm đá trên không thấy trời, dưới không thấy đất này, vốn sẽ không có việc làm, nhưng ít nhất nàng có thể ngẫm lại niềm vui, nỗi buồn, tức giận hoặc mọi chuyện trước kia, chỉ cần đừng miên man suy nghĩ, lo lắng về những chuyện xảy ra ngoài ý muốn sau khi Đỗ Kinh nhảy xuống là được rồi.

Nhanh chút! Nghĩ nào! Nhớ cha, nhớ mẹ, nhớ đại ca, nhớ đến giấc mộng tiểu ngạo giang hồ từ nhỏ đến lớn của nàng, nhớ đến cái dáng vẻ ngốc nghếch của Đỗ Kinh hồi còn chữa bệnh ở Ngọa Long Bảo, nhớ đến dáng vẻ buồn cười của hân mỗi lần bị mình chọc đến mức giận sôi lên, nhớ..... nhớ.....

Trời ạ, đều là hân! Bảo nàng làm sao mà không nghĩ đến hân cho được đây?

Hiện tại rốt cuộc hân ra sao? Vì sao mặt trời còn không chịu xuống núi, vì sao hân còn không xuất hiện? Nếu trong vòng một ngày, hân thật sự không trở lại như đã nói..... Không! Nàng tin hân nhất định sẽ trở về.

Rốt cuộc không chịu đựng được nỗi dày vò này, nàng bỗng nhiên quỳ gối xuống đất, chắp hai tay, nhắm mắt lại, hướng về phía bầu trời khẩn cầu.

Làm ơn, ông trời ơi, con khẩn xin người, van cầu người, mặc kệ hân có thể trở về trong vòng một ngày hay không, con chỉ xin người hãy để cho hân được sống, sống thật tốt, trăm ngàn đừng làm gì việc ngốc, con thành tâm thành ý xin người, người nhất định phải giúp con việc này, làm ơn!

“– đáp” Một tiếng vang kì quái, đột nhiên từ ngoài động truyền đến.

Hai mắt Kì Siếp Siếp mở to, bằng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nàng vội chạy ra ngoài, hân đã trở lại! Là hân! Nhất định là hân đã trở lại!

Quả nhiên có một bóng người đứng trên mỏm đá ngoài động, bóng người ấy vừa nghe thấy tiếng thì đột nhiên xoay người lại, mặt hướng vào cửa huyết động, y cũng đang nhìn người đang chạy tới, rồi bỗng nhiên vô cùng mừng rỡ, kích động không thôi, bật thốt lên: “Siếp Siếp!”

Bước đi chợt chậm dần rồi dừng lại, nhưng cho dù bước đi của nàng có dừng lại, thì vẫn không ngăn được một cái ôm đang bổ ngang về phía nàng.

“Đại — ca?” Nàng ngạc nhiên, khẽ kêu lên, ngoại trừ đứng ngẩn ngơ, nàng còn có cảm giác giống như đã trải qua mấy đời.

Kì Tế Long kích động không thôi, ôm chặt tiểu muội mà từ nhỏ mình đã thương yêu hết mực, hốc mắt ửng đỏ. Y không có cách nào hình dung loại cảm giác vừa mất rồi tìm lại được này, chỉ biết là hiện tại y thật sự, thật sự rất vui mừng cũng rất là kích động.

“Đại ca, tại sao huynh lại trong này?” Bình ổn lại sau khi kinh ngạc, nàng tránh khỏi cái ôm ấp của hắn, ngẩng đầu hỏi.

“Đương nhiên là tới cứu muội.”

“Cứu?” Nàng lại sửng sốt, “Nhưng làm sao mà huynh biết —”

“Biết muội ở trong này?” Y hỏi.

Nàng gật đầu.

“Từ sau khi nhận được tin muội đột nhiên mất tích, cha liền không ngừng phái người tìm kiếm muội ở khắp nơi, cuối cùng nhận được tin, có người mơ hồ thấy một đôi nam nữ giống muội và Đỗ Kinh đi đến Tuyết Phong đỉnh, ta liền chạy vội đến đây, không ngờ vừa mới tìm được căn phòng săn bắn nhỏ mà hai người cư trú, thì lại nghe được một tiếng tuyết lở vang trời từ xa xa truyền đến. Đi theo dấu chân của hai người đến chỗ tuyết lở, muội bảo ta nên nghĩ như thế nào?” Y thở dài nói.

Ngay lúc đó hắn căn bản là không tin, hắn trăm cay nghìn đắng chạy đến đây chỉ để tìm hai kẻ bị rơi xuống vực, nhưng mà dấu chân hai người trên tuyết, cùng với sự miêu tả dáng hình một nam một nữ của hộ gia đình dưới sơn cốc, đều chứng minh rõ ràng, y không muốn chấp nhận cũng không được .

Khi đó, tuyết không biết bắt đầu rơi từ lúc nào, y đứng ở vách đá ngầy ra như phỗng, cảnh tượng ấy thật phù hợp với bốn chữ “Họa vô đơn chí”.

Sắc trời dần tối, hơn nữa tuyết không ngừng rơi, khiến y không thể không kìm nén xúc động muốn lao ngay xuống vực để cứu người, mà ở lại suy nghĩ kỹ hơn.

Qua một buổi tối, huy động tất cả người ngựa đang có, bọn họ chờ đến lúc trời sáng, tuyết ngừng rơi, liền chia làm hai đội, một đội lên núi từ trên đi xuống tìm kiếm, cứu trợ, một đội khác theo lệnh, trực tiếp tiến vào trong sơn cốc lục soát.

Tóm lại chỉ có một câu: Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

Cuối cùng trời cũng không phụ người có lòng, giúp y tìm được bọn họ!

“Đỗ Kinh đâu?” Kì Tế Long bỗng nhiên nhìn phía cửa động, hỏi nàng. Sao đến bây giờ vẫn không thấy hắn đi ra?

Vừa nghe thấy tên của hắn, vành mắt Kì Siếp Siếp đỏ ửng, bất chợt khóc òa lên.

10. Chương 10

Vừa thấy nàng khóc, trong lòng Kì Tế Long liền trầm xuống.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không?” Y trầm giọng hỏi, nhưng Kì Siếp Siếp sớm khóc không thành tiếng, căn bản là không thể trả lời, cuối cùng y lập tức chạy ngay vào trong động tìm kiếm.

Trong động không có một bóng người?!

“Siếp Siếp, Đỗ Kinh đâu?” Đi ra ngoài động, y nhíu mày.

Nhưng nàng chỉ khóc, nếu sớm biết rằng đại ca sẽ đến cứu bọn họ, thì Đỗ Kinh đã không cần phải mạo hiểm sinh mệnh mà nhảy xuống vực để tìm lối ra khác. Hắn hiện tại thế nào? Có phải đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không? Ô..... Sớm biết vậy thì nàng đã kiên trì không cho hắn xuống, ô.....

“Siếp Siếp, muội đừng khóc!” Y đột nhiên chộp lấy bả vai nàng, nhìn chăm chăm nàng, nghiêm túc nói: “Trả lời đại ca, Đỗ Kinh đâu? Người cũng muội lên đỉnh Tuyết Phong là hấn, đúng hay không? Không phải hấn cùng muội ngã xuống vực sao?”

Kì Siếp Siếp gật gật đầu, nghẹn ngào khóc nói: “Hấn nhảy xuống dưới rồi.”

Nhảy xuống dưới? Có lẽ là y nghe lầm.

“Muội nói Đỗ Kinh, hấn rơi xuống vực rồi?” Y nhú mày, có chút khó tin nhìn chăm chăm nàng, không thể nào, với võ công của Đỗ Kinh, nếu Siếp Siếp bình an vô sự, thì làm sao hấn xảy ra chuyện được? Có lẽ là vì cứu Siếp Siếp, mới có thể làm cho.....

“Hấn nhảy xuống.” Nàng dùng sức lắc đầu, nghẹn ngào sửa lại cho đúng.

Kì Tế Long trừng mắt nhìn nàng, thật sự không hiểu nàng rốt cuộc đang nói cái gì.

“Muội nói là hấn tự mình nhảy xuống, chứ không phải ngã xuống?” Y tỏ ra hoài nghi, miệng chậm rãi nói.

Nàng gật đầu.

“Vì sao?” Y quả thực khó có thể tin, thốt ra hỏi. Nhưng mà kế tiếp Kì Siếp Siếp lại chỉ khóc liên tục không ngừng, thiếu chút nữa là khiến Kì Tế Long chết ngạt trong nước mắt. Y vẫn luôn biết tiểu muội có chút tình ý với Đỗ Kinh, nhưng lại luôn là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, cho nên lúc trước khi biết tin tiểu muội ở cùng Đỗ Kinh, y liền hoài nghi có phải tiểu muội lại nghịch ngợm cái gì hay không, xem ra.....

“Siếp Siếp, muội đừng chỉ biết khóc thế, trả lời đại ca đi!” Y nhịn không được thúc giục.

“Hấn nói..... Nói muốn cưới ta, không..... Không.....”

“Không bằng nhảy xuống vực tự sát, cho nên hấn liền nhảy xuống vực?” Kì Tế Long không nhịn được nên thay nàng nói ra ý tưởng duy nhất đang hiện lên trong đầu y.

Tiếng khóc bỗng ngưng bật, Kì Siếp Siếp giống như bị lời nói của y dọa đến ngây ngốc, nàng trừng mắt nhìn y, mà đồng thời, phía dưới cách chỗ họ đứng không xa truyền đến một loạt tiếng cười ha hả tựa tiếng cười của kẻ bị bệnh tâm thần.

“Oa ha ha.....” Theo tiếng cười, một bóng người đột nhiên từ dưới vực bay lên, cái vẻ mặt tươi cười càn rỡ kia không phải Đỗ Kinh thì còn ai vào đây.

“Đỗ Kinh?”

Kì Tế Long ngạc nhiên nhìn hấn, đồng thời, Kì Siếp Siếp xẹt qua trước mặt y giống như tên bắn, nhanh chóng tiến vội vào trong vòng tay ôm ấp của Đỗ Kinh.

“Chàng đã trở lại! Chàng đã trở lại!” Nàng kích động ôm chặt hấn, dùng thanh âm nghẹn ngào ở trong lòng hấn không ngừng lặp lại những lời này.

“Ta đã hứa với nàng rồi, không phải sao?” Thân thiết ôm lấy nàng một lúc, hấn cúi đầu dịu dàng giúp nàng lau dòng lệ đang không ngừng trào ra khỏi hốc mắt, nhẹ nhàng nói.

Kì Siếp Siếp không nói gì, chỉ vội vàng, vội vàng ôm chặt hấn, như là phải hòa tan cơ thể mình vào cơ thể của hấn, vĩnh viễn không chia lìa. Mà hấn thì cũng xúc động không thôi, dịu dàng đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Kì Tế Long ở một bên trợn mắt há mồm nhìn.

“Các người..... Các người khi nào thì.....” Trở nên tốt như vậy? Làm y vừa mới còn đang suy nghĩ, Đỗ Kinh sở dĩ nhảy xuống vực, là kết quả của việc bị tiểu muội bức hôn, thà chết chứ không chịu khuất phục, không nghĩ tới.....

Nghe được tiếng nói của y, Đỗ Kinh mới nghĩ đến ở đây không chỉ có hai người bọn họ. Hấn chuyển ánh mắt sang Kì Tế Long, đồng thời nhớ tới câu nói vừa mới nghe được, miệng hấn lại nhoeo ra một nụ cười đắc ý.

“Tế Long huynh, đã lâu không gặp.” Cái miệng của hắn càng ngày càng lớn, “Vừa mới nghe được câu nói kia của huynh, thì hình như huynh đang ví muội muội của mình là mụ Dạ Xoa nhỉ, vì thế nên tiểu đệ ta cười nằng không bằng nhảy xuống vực tự sát, đúng không?”

Kì Tế Long biểu tình cứng đờ, theo phản xạ nhìn sang Kì Siếp Siếp, chỉ thấy cùng lúc đó nàng quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn y.

Xong rồi! Đỗ Kinh thối tha, muốn hại y thì cũng không cần phải dùng phương pháp này chứ, thật sự là một tên khốn nạn!

“Đại ca, ngay cả huynh cũng nghĩ rằng cười ta là chuyện ‘thà chết chứ không chịu khuất phục’ sao?”

“Làm sao có thể, không phải đại ca thường nói rằng ai có thể cười muội là may mắn ba đời sao.” Y vội nở một nụ cười để lấy lòng nàng, ánh mắt sắc bén lạt bắn về phía Đỗ Kinh, kèm theo lời nhắn: quân tử báo thù, ba năm không muộn. “Được rồi, nơi này không phải nơi thích hợp để nói chuyện gia đình, chúng ta cần tranh thủ lúc trời còn sáng, hơn nữa nhân lúc tuyết cũng không còn rơi để rời khỏi đây thôi.” Y thông minh nói sang chuyện khác.

“Được.” Điều này thì Đỗ Kinh hoàn toàn đồng ý. Hắn hỏi Kì Tế Long, “Huynh đi từ phía trên xuống dưới?”

Kì Tế Long gật đầu, “Còn đệ? Đi xuống dưới có vẻ dễ dàng hơn sao?”

Hiện tại thì y đã biết là Đỗ Kinh vì muốn tìm được ra mà nhảy xuống dưới, hắn có thể bình yên trở lại nơi này, chứng minh hắn đã có kết quả, chẳng qua bây giờ lựa còn lối thoát nào an toàn hơn, gợn gợn hơn là điều bọn hắn đang suy tính.

“Huynh xuống đây tìm mất bao lâu?” Đỗ Kinh hỏi.

“Khoảng nửa ngày.”

Chúng tỏ thời gian đi lên phải gấp đôi, ước chừng tầm một ngày. Đỗ Kinh suy đoán trong lòng.

“Ngoại trừ huynh xuống đây bằng dây thừng, thì trên đường có thể có nơi để nghỉ ngơi không?” Hắn lại hỏi.

“Có hai chỗ đá bằng phẳng như thế này, nhưng lại không rộng bằng nơi đây, nhiều lắm cũng chỉ có thể dựa lưng vào vách đá, đứng nghỉ ngơi trong chốc lát mà thôi.”

“Ba cái là được sao?”

“Có thể.”

“Được, vậy chúng ta đi đường trên đi.” Đỗ Kinh hít sâu một hơi rồi quyết định, “À, Tế Long huynh, trên người Siếp Siếp có thương tích, hiện tại có thể nói rằng không khác người thường là mấy, cho nên chúng ta phải thay phiên.....”

“Ta biết.”

Kì Tế Long gật đầu chặn lời hắn.

Trên đường tìm kiếm bọn họ, y đã nghe nói bọn họ đến Tuyết Sơn, là vì tìm thuốc, việc này đợi lúc khác nói sau.

Đỗ Kinh nhìn y một cái, hai người có vẻ như đã hoàn thành xong một ký kết ngầm nào đó, đột nhiên trầm miệng một lời, mở miệng nói: “Được rồi, chúng ta xuất phát thôi.”

+++

Có thể lại trở lại phòng săn bắn nhỏ này, là điều mà Kì Siếp Siếp nằm mơ cũng không dám nghĩ đến, cho nên sau khi bước vào cửa, nàng không nhịn được mà kích động sờ nơi này, chạm nơi kia, cứ như là muốn chứng thật mọi thứ trước mắt mình đây, đều là chân thật, chứ không phải nàng đang mơ.

Đỗ Kinh nhóm lửa, sau khi độ ẩm trong phòng cao hơn, hắn bắt đầu hâm nóng thức ăn. Đến khi mùi thức ăn tràn ngập trong phòng nhỏ, Kì Siếp Siếp mới nhớ ra rằng đã suốt một ngày một đêm mình chưa hề ăn chút gì, hiện tại thì bụng đang đói lắm rồi.

“Ai trong hai người các người muốn giải thích cho ta về những việc đã xảy ra đây?” Sau khi ba người ăn được một nửa, Kì Tế Long mở miệng hỏi.

“Nàng nói đi.” Đỗ Kinh liếc nhìn Kì Siếp Siếp thì thấy nàng cúi đầu xuống, giữ yên lặng vội vàng ăn tiếp.

“Ta thấy vẫn nên là để nói ra thì nhanh hơn.” Trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút ý cười, Kì Tế Long nhìn về phía Đỗ Kinh.

Đỗ Kinh vừa ngẩng Kì Siếp Siếp vẫn đang yên lặng, mới nghĩ xem nên nói thế nào về chuyện nàng giả trang thành Cố Hồng Yến đi gây chuyện, khiến những kẻ tham tiền vì tiền thưởng mà đuổi giết nàng, cuối cùng còn làm cho bản thân bị trọng thương.

“Kì Siếp Siếp, muội chán sống sao?” Nghe xong, Kì Tế Long không kìm được cơn giận, nhăn nhó nhìn Đỗ Kinh, còn Kì Siếp Siếp giống như đang trách hấn sao lại nói rõ ràng chi tiết mọi chuyện đến thế khiến Kì Tế Long tức giận. Chỉ có lúc nào y thực sự tức giận, mới gọi thẳng cả họ tên nàng.

“Muội không nghĩ sự tình sẽ biến thành như vậy.” Không nhịn được mà co rúm người lại, nàng nhỏ giọng biện hộ.

“Mỗi lần gặp rắc rối muội đều nói câu này!”

“Nhưng, muội là ăn ngay nói thật nha.”

“Muội.....”

Trùng trùng mắt nhìn nàng, Kì Tế Long có cảm giác tức giận không nói nên lời.

“Mỗi lần muội đều ỷ vào mọi người thương muội, chiều muội, nên hình thành bản tính tùy tiện, vốn chỉ cần không quá quá đáng, không gây sự vô tội vạ, mọi người cũng liền một mắt nhắm, một mắt mở mà cho qua, nhưng lần này muội lấy chính tính mạng mình ra mà chơi đùa!” Nói xong, y bỗng nhiên dùng sức hít một hơi, như là đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình để không bóp chết nàng, “Siếp Siếp, lúc làm chuyện kinh khủng đó, muội có nghĩ tới hậu quả hay không hả?”

Kì Siếp Siếp ngoan ngoãn cúi đầu nhận lỗi, không trả lời, nhưng Đỗ Kinh ngồi một bên lại thay nàng trả lời.

“Không có.”

Nghe vậy, Kì Siếp Siếp đột nhiên ngẩng đầu, hung hăng lườm hấn một cái.

“Nàng lườm ta làm gì, ta cũng vậy thôi, ăn ngay nói thật nha, chẳng lẽ ta nói sai sao?” Đỗ Kinh vẻ mặt vô tội.

“Chàng đương nhiên –”

“Không sai.” Kì Tế Long tiếp lời, thấy Kì Siếp Siếp lại vội vàng cúi đầu, mới lắc lắc đầu tự giễu: “Bản tính tùy tiện, không để ý trước sau của muội, mọi người trong Ngọa Long Bảo đều biết rõ. Do quá tức giận không kịp suy nghĩ nên ta mới có thể hỏi cái vấn đề ngu ngốc này.”

Đỗ Kinh khẽ nhếch khóe môi.

Kì Tế Long bỗng nhiên thở dài một hơi, buông tha cho nàng: “Ta cũng không nói, không chửi muội nữa, dù sao chờ sau khi về Ngọa Long Bảo, tự muội đi giải thích với cha mẹ đi.” Nói xong hấn nhìn sang Đỗ Kinh, bất ngờ đổi đề tài, “Các người đến đây để tìm thảo dược gì?”

Biểu tình của Đỗ Kinh ngay lập tức trở nên nghiêm túc.

“Cỏ Liệt Diễm.”

“Cỏ Liệt Diễm?”

Kì Tế Long nhíu mày nhìn hấn.

“Huynh đã từng nghe qua về Âm Phong chuông chưa?”

“Âm Phong chuông?” Y không nhận được hô nhỏ một tiếng, hẳn từng nghe cha đề cập qua, đó là một loại chỉ âm chỉ độc chuông pháp trên võ lâm, nghe nói sớm đã thất truyền, tại sao Đỗ Kinh lại đột nhiên nhắc tới..... Y bỗng nhiên quay đầu nhìn phía Kì Siếp Siếp, “Chẳng lẽ nói.....”

“Đúng, Siếp Siếp bị Âm Phong chuông gây thương tích.” Đỗ Kinh công nhận suy nghĩ của y.

“Kì Siếp Siếp!” Kì Tế Long rất giận cũng rất đau lòng, nghiêng rằng nghiêng lợi quát vào mặt nàng. Nàng thật là chán sống mà!

“Muội làm sao mà biết một tên tội phạm nho nhỏ bị truy nã mà lại rước lấy một loạt phiền phức vậy.” Kì Siếp Siếp lập tức lại co rúm người, nhỏ giọng biện hộ.

“Thương tích của nó là ai gây ra?” Kì Tế Long lạnh lùng hỏi.

“Hoàng Hà ác quỷ.” Đỗ Kinh nói.

“Hoàng Hà ác quỷ?” Kì Tế Long nghe vậy ngẩn ra, bọn họ.....

“Đệ đoán là lúc bắt đầu thì bọn chúng cũng chỉ là bị tiền thưởng hấp dẫn, nhưng sau đó lại phát hiện Siếp Siếp đến từ Ngọa Long Bảo, mới liều mạng muốn giết nàng.”

Đỗ Kinh biết năm đó Kì Tế Long giết ba trong năm tên Hoàng Hà ngũ quỷ, còn lại hai tên đã biến mất suốt một năm, sau khi tái xuất vẫn muốn tìm Ngọa Long Bảo báo thù, chỉ là không dễ dàng tìm được. Hẳn từng nghĩ tới hai tên kia dựa vào cái gì để báo thù, dù sao võ công không địch được là chuyện mọi người đều biết, không nghĩ tới bọn chúng lại học được võ công thất truyền đã lâu – Âm Phong chuông.

Kì Tế Long nhíu mày, nắm hai đấm. “Hai gã kia.....”

“Đã bị đệ giết chết, chỉ tiếc lúc ấy đệ vẫn đến muộn, Siếp Siếp sớm bị thương.”

“Làm sao đệ biết đó là Âm Phong chuông?” Bóp cổ tay hối tiếc vì chính mình không thể giết hai tên kia, Kì Tế Long trầm mặc trong chốc lát mới hỏi.

“Tần Kim Sinh, danh tiếng của người này chắc huynh đã nghe qua?”

“Điều thủ kim sinh?!” Kì Tế Long thở nhẹ, “Là vị thần y quái kiệt ba mươi năm trước tung hoành võ lâm? Nhưng không phải mười năm trước ông ấy đã biến mất sao, mà người đời đồn đãi rằng ông ấy đã sớm qua đời?”

“Sự thật chứng minh ông ấy vẫn còn sống và sống rất tốt. Chỉ tiếc không có cô Liệt Diễm, y thuật của lão tiền bối cũng không chữa khỏi được thương thế của Siếp Siếp.”

Kì Tế Long nhíu mày, “Vậy đệ đến Tuyết Sơn cũng được một thời gian, đã tìm được cô Liệt Diễm chưa? Có lẽ ta nên phái thêm nhiều người đến hỗ trợ tìm kiếm.”

Đỗ Kinh lắc đầu, tiếp theo liền nói về nơi sinh trưởng của cô Liệt Diễm cùng con khỉ lửa cho y.

Sau khi Kì Tế Long nghe vậy, mặt mày nhăn nhó, mà Đỗ Kinh sau khi nói xong cũng rơi trầm mặc.

“Này, hai người không cần như vậy được không, cái gọi là đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, ta không tin Kì Siếp Siếp ta là loại người đoản mệnh, yên tâm, yên tâm.” Thấy vẻ mặt hai người kia hậm hực, trầm mồi lo lắng, Kì Siếp Siếp ngược lại sáng sủa cười nói.

Hai người đồng thời lườm nàng, lại cùng bắt đầu dĩ thử dài.

“Chẳng lẽ ngoài cô Liệt Diễm, thì vốn không có phương pháp khác có thể trị độc của Âm Phong chuông sao?” Kì Tế Long ôm ấp một tia hy vọng. Theo như Tần Kim Sinh tiền bối, phải mất mười năm canh giữ ở Tuyết Sơn, vất vả lắm mới có được một gốc cây Liệt Diễm thảo, chẳng lẽ bọn họ cũng phải chờ ở đây mười năm?

“Có, kỳ thật còn có một loại dược vật trị được âm độc trong người Siếp Siếp.” Đỗ Kinh nói.

“Là cái gì?”

“Hỏa Long hoa.”

“Hỏa Long hoa?” Kì Tế Long kêu lên.

“Nhưng thứ này thế gian chỉ nghe danh, không thấy qua vật này, ngay cả nơi sinh trưởng ở đâu cũng không rõ. Cho dù ngay cả Tần Kim Sinh tiên bối, mắt cả đời đi khắp đại giang nam bắc, vẫn không thấy qua nó.” Hắc ám đạm hạ thấp giọng, “Huynh nói xem, ta nên tìm như mò kim đáy bể cái loại hoa Hỏa Long không biết là thật hay giả kia, hay nên đến Tuyết Sơn để chờ đợi cỏ Liệt Diễm đã được xác định là có tồn tại?”

“Hỏa Long hoa?” Kì Tế Long nói, nhưng nghe giọng điệu của y không giống như là trả lời vấn đề của hắc, ngược lại như là thì thào tự nói.

“Tế Long huynh, huynh làm sao vậy?” Đỗ Kinh cảm giác được có chút không thích hợp hỏi.

“Hỏa Long hoa!” Kì Tế Long đột nhiên kêu to, dọa Đỗ Kinh cùng Kì Siếp Siếp sức nặng.

“Đại ca, huynh không sao chứ?”

“Hỏa Long hoa! Đệ nói là Hỏa Long hoa!” Kì Tế Long bày ra bộ dáng khó có thể tin, hét to với Đỗ Kinh.

“Chẳng lẽ huynh biết Hỏa Long hoa sinh trưởng ở đâu sao, huynh từng thấy qua nó?” Đỗ Kinh cũng kích động đứng lên, nhìn chằm chằm vào y.

Kì Tế Long không lập tức trả lời hắc, lại đột nhiên nhìn sang Kì Siếp Siếp, mang hết ca họ tên nàng ra mà kêu to, “Kì Siếp Siếp!”

“Làm sao?” Kì Siếp Siếp mở to hai mắt nhìn y, để lộ ra bộ dạng: ta lại làm sai chuyện gì sao.

“Trong Ngọa Long Bảo có một chỗ sơn cốc tên gọi là gì?” Y đột nhiên hỏi.

“Hong cốc.” Nàng trả lời theo phản ứng.

“Vì sao gọi nó là Hong cốc?”

“Bởi vì nơi đó một năm bốn mùa đều nở đầy loài hoa có màu đỏ rực như lửa, biến sơn cốc thành một vùng đỏ rực, cho nên mới gọi là Hong cốc.”

“Hoa hong kia tên gọi là gì?”

“Tên?” Nàng trừng mắt nhìn, “Không phải gọi là đại hồng hoa sao?”

Kì Tế Long rất muốn bóp chết nàng ngay lập tức, y gần từng chữ một: “Nó, gọi, là, Hỏa, Long, hoa.”

Trong nháy mắt căn phòng trở nên im lặng, ngoài đám củi lửa ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng “–” ra thì âm thanh gì cũng không có.

“Ha ha.....”

Một tiếng cười to đột nhiên từ trong miệng Đỗ Kinh bật ra, hắc hoàn toàn không thể khống chế được bản thân mà cất tiếng cười to, không những thế đến lúc ngồi xuống vẫn ôm bụng cười, không ngừng lại được.

“Ta..... ta..... trời của ta!” Hắc cười không ngừng được, thật vất vả mới nói ra được ba chữ này.

Kì Tế Long đồng tình nhìn hắc.

“Thực xin lỗi, ta thật sự không biết đại hồng hoa trong Hong cốc chính là Hỏa Long hoa.” Kì Siếp Siếp mang vẻ mặt sám hối cùng lời xin lỗi đến bên cạnh Đỗ Kinh, ngồi xổm xuống nhìn hắc giải thích.

Hắc cười không ngừng được, chỉ có thể lắc đầu.

“Chàng..... Có phải cho rằng ta cố ý không nói cho chàng biết Ngọa Long Bảo có Hỏa Long hoa?” Nàng lo lắng hỏi, cuối cùng không biết làm sao đành ngồi vào lòng hắc, chuyện gì cũng đã làm rồi, việc này có đáng gì đâu.

“Nàng làm sao vậy?” Rốt cục ngừng cười, Đỗ Kinh ngó nhìn nàng lo lắng, nhẹ giọng hỏi.

Nàng dùng sức lắc đầu.

“Ta tin tưởng nàng.” Hắc mỉm cười nói.

Mà nàng không nhịn được kích động đánh hấn, lại làm cho hấn dễ dàng ôm nàng vào lòng.

“Khụ khụ!” Kì Tế Long đứng một bên nhịn không được ho nhẹ vài tiếng, “Hai người các người cũng không thể kiềm chế một chút được hay sao?”

Kì Siếp Siếp đỏ mặt, giấy dựa muốn thoát khỏi vòng ôm của Đỗ Kinh, nhưng hấn không có ý định buông tay.

“Đệ thích ôm nàng như vậy đấy, có sao không?” Hấn dùng ánh mắt khiêu khích hỏi Kì Tế Long.

Kì Tế Long nhú mày, trong lòng đã sáng tỏ, mở miệng, “Đệ tính khi nào thì tới cửa cầu hôn?”

“Ngày mai khi trời sáng liền lên đường.”

“Được, vậy ta thay đệ báo tin về nhà đệ.” Kì Tế Long vừa lòng gật đầu.

“Huynh thay đệ báo tin về?” Hấn khó hiểu.

“Chẳng lẽ đệ đã quên rằng ba ngày sau là ngày vui của muội muội của đệ?” Y nhú mày nói. Lúc trước y còn cảm thấy kỳ quái, tại sao cha lại bất ngờ định ra việc hôn nhân cho mình, sau này mới biết là Đỗ Kinh đứng giữa giờ trò quỳ..... Ách, giật dây, thì ra huynh đệ tốt là như vậy! Nhưng mà sắp tới đem cưới được tiểu Nhu xinh đẹp động lòng người như thế, y không tính toán với hấn nữa, ngược lại còn phải cảm tạ hấn a!

“Đáng chết!” Đỗ Kinh nhịn không được rủa một tiếng, hấn thật sự đã quên!

“Ta thật không biết là nên vui mừng cho Siếp Siếp, hay đau lòng thay tiểu Nhu, có loại ca ca như đệ vừa có nương tử đã quên muội muội ngay.” Kì Tế Long lắc đầu nói.

Đỗ Kinh nghe vậy sững sốt, “Nghe khẩu khí của huynh, huynh cùng tiểu Nhu.....”

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, cực kỳ ăn ý mà cùng cười khổ, nhưng trong mắt đều nhớ tới người trong mộng, mà toát ra nhu tình không giấu được.

“Ta nghĩ ta cần phải đi.” Kì Tế Long đứng dậy nói.

“Ngay bây giờ?” Kì Siếp Siếp ngạc nhiên nhìn y.

“Ba ngày sau là ngày vui của đại ca nàng, hấn hiện tại không đi, khả năng sẽ không kịp bái đường thành hôn.” Đỗ Kinh giải thích.

“Đại ca, huynh muốn kết hôn sao?!” Kì Siếp Siếp mừng rỡ, nhưng lại lập tức áy náy cúi đầu, không nghĩ rằng đại ca lại vì nàng, mà thiếu chút nữa đã hủy đi việc chung thân đại sự, “Đại ca thực xin lỗi, khiến cho huynh lo lắng rồi.”

Kì Tế Long mỉm cười.

“Đây cũng không phải lần đầu, chờ sau khi muội lập gia đình, mọi chuyện phiền toái đều giao cho tướng công của muội.” Y an ủi tiểu muội cũng không quên chế nhạo Đỗ Kinh.

“Cũng được.” Đỗ Kinh nhanh chóng tiếp lời, bởi vì hấn biết, khả năng gây phiền phức của Đỗ Nhu, tuyệt không kém hơn Tiểu ma nữ.

Kì Tế Long chỉ cười, không chút nào để ý, dù sao đã yêu rồi, y cũng chỉ có thể tiếp nhận mà thôi.

“Như vậy chuyện báo cho cha mẹ đệ biết việc đệ cầu hôn đành nhờ huynh.” Đỗ Kinh chân thành tha thiết nói.

“Cứ để ta.”

“Còn có phiền huynh nói với Đỗ Nhu một tiếng, đệ sẽ ở Ngọa Long Bảo chờ uống rượu mừng của muội ấy.”

“Được, chúng ta gặp lại ở Ngọa Long Bảo.”

“Gặp ở Ngọa Long Bảo.”

Sau khi nói vài ba câu về tiểu muội, ba người bước ra ngoài cửa, sau khi chia tay, Kì Tế Long xoay người triển khai khinh công phi thân rời đi.

Đêm đã buông xuống, một ngày nữa lại trôi qua.

Không gió, không tuyết cũng không mây, ngày mai khẳng định sẽ là một ngày sáng sủa.

11. Chương 11: End

Nhẹ vươn vai, người kể chuyện đứng dậy thở mạnh một hơi, cuối cùng cũng kể xong hai câu chuyện tình yêu đẹp, đầm bớp nhẹ chỗ thắt lưng đau mỗi, hẩn quay đầu nhìn thoáng qua một đám người vẫn ngồi ngay ngắn ở tại chỗ như cũ.

“Chuyện xưa ta đã kể xong.” Ý muốn hỏi là: tại sao mấy người vẫn còn ngồi đây, không định về nhà sao?

“Tiên sinh, thế còn Cổ Hồng Yến và Cận Cương thì sao?”

“Đúng rồi, bọn họ sau này thế nào, ông vẫn chưa kể mà.”

Một đám người cùng gật đầu như già tối.

“Hai người bọn họ nha –” Người kể chuyện kéo âm cuối thật dài, như là cố ý thừa nước đục thả câu.

“Như thế nào?” Có người khẩn cấp hỏi.

Người kể chuyện lắc lắc quạt lông, nhìn về phía khuôn mặt chờ mong của mọi người, lúc này mới không nhanh không chậm mà thì thầm: “Tự cổ nhân duyên thiên định, bất diêu nhân lực mưu cầu; hữu duyên thiên lí dã tương lưu, đối diện vô duyên bất ngẫu. Tiên cảnh đào hoa xuất thủy, cung trung hồng diệp truyền câu; tam sinh bộ thượng chú phong lưu, hà dụng băng nhân khai khẩu.” (*)

Nói xong, không đợi mọi người hoàn hồn lại sau cú sốc, hẩn xoay người chậm rãi rời đi, về nhà nghỉ ngơi.

Về việc lần sau kể chuyện cũ, được rồi, đến lúc đó nghĩ rồi nói sau.

(*) Bài thơ “Tây giang nguyệt”.

Tạm dịch: Tự cổ nhân duyên do trời định, không do sức người mưu cầu, có duyên xa ngàn dặm cũng gặp mặt, vô duyên đối diện chẳng thành đôi. Tiên cảnh hoa đào rơi trên nước, trong cung lá đỏ truyền qua mương; ba kiếp trên đời trọng phong lưu, cần gì ép người băng mở miệng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-hoang-tru>